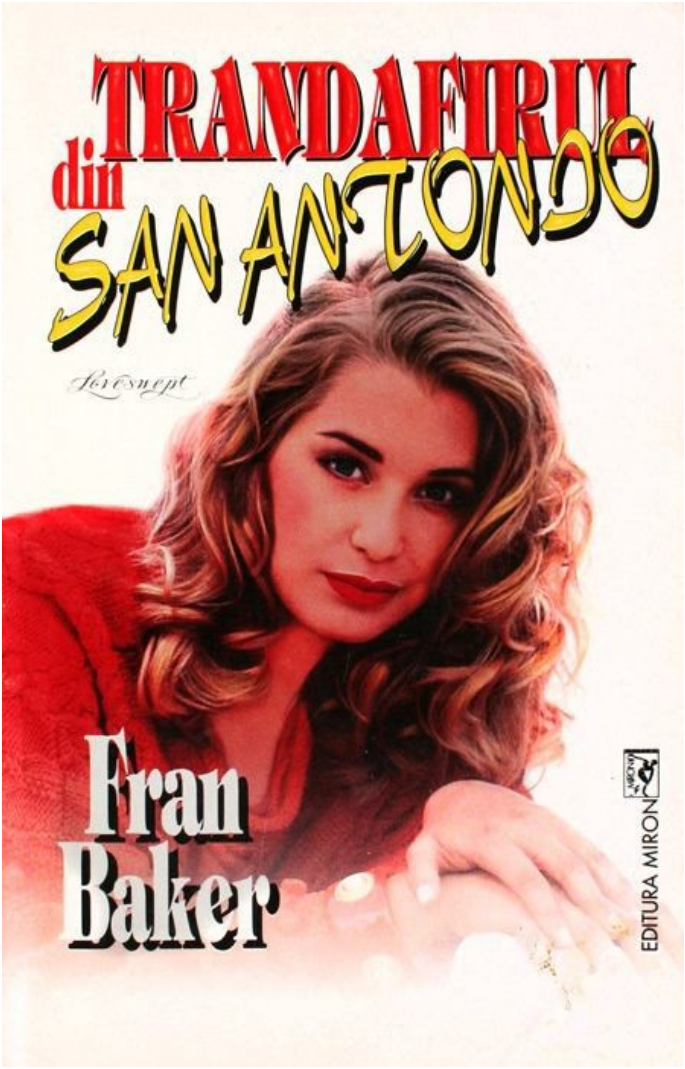

FRAN BAKER

TRANDAFIRUL DIN SAN ANTONIO

PROLOG

Judecând după norul de praf de pe drum, vehiculul care se apropia era un automobil, iar fata neastâmpărată care-l urmărea de la fereastra dormitorului ei aflat la etaj, de-abia aştepta să vadă cine îl conduce.

De parcă n-ar fi fost destul de rău că de la fereastră putea vedea mormântul mamei ei, care atrăgea atenţia datorită acelui unic trandafir galben. Sau că tatăl ei se îngropase, literalmente, sub un morman de hârtii, în biroul lui de la parter. Dar chiar şi administratorul fermei, care o adora de parcă ar fi fost carne din carnea lui, în dimineaţa de după înmormântare îşi făcuse bagajele, pusese şaua pe cal şi-şi luase

câmpii, dornic să jelească de unul singur. Deci în ceea ce o privea pe fetiţa de doisprezece ani, vizitatorii de orice fel reprezentau pentru ea o privelişte binevenită. Cu o uşoară mişcare a capului ea îşi aruncă blondele codiţe peste umerii gingaşi. Apoi îşi încrucişă braţele pe pervazul ferestrei, încercând să distingă vehiculul care lăsa în urmă-i un adevărat cumulus de praf.

Nu avu mult de aşteptat. De fapt, nici nu se instalase bine, că un Studebaker scorojit, de culoare castanie şi cu două uşi albastre dispuse pe o singură parte, cea a şoferului, intră pe aleea de pietriş îndreptându-se spre curtea fermei. Bătrâna maşină se opintea, scoţând îngrozitor de mult fum, până când reuşi în sfârşit să se oprească în faţa casei.

Din ea ieşi un bărbat, purtând o pălărie ponosită, o salopetă lăbărţată şi sandale de cauciuc, urmat de un băiat ce purta la gât o basma de un roşu strălucitor. Fetiţa îşi dădu seama că erau probabil muncitori imigranţi în căutare de lucru. Înghesuiţi pe bancheta din spate stăteau o femeie şi alţi doi tineri. Pe feţele lor lipite de geamul maşinii, alternau, de-abia perceptibil, speranţa, cu aşteptarea unui alt refuz. Încercând să ajungă la uşă înainte să se audă soneria de la intrare, fetiţa ieşi în goană din dormitor, năpustindu-se pe scări. Ea deschise uşa brusc, surprinzându-l pe omul care stătea în pragul ei. Între timp, tatăl ei care văzuse probabil Studebaker-ul de la fereastra biroului său, ieşi afară.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt şi nu

schiţă niciun gest câteva secunde, timp în care proprietarul crescătoriei de vite îi privea cu asprime şi plin de nerăbdare pe cei doi vizitatori. Reprezentant al celei de-a cincea generaţii de texani care crescuseră în umbra atrocităţilor de la Alamo, fermierul n-avea niciun pic de înţelegere pentru descendenţii Sfintei Ana. Foarte dureros era faptul că de curând rămăsese văduv şi n-avea niciun fiu care să-i transmită numele, ci numai o fiică de crescut. O fată care, cu părul, ei auriu şi cu ochii cenuşii, cu pielea ei fină şi albă, era copia leită a fostei sale soţii.

— Hai, recită-ţi rolul, dar în englezeşte, comandă el cu brutalitate, şi-apoi cară-te dracului de pe pământul meu. Băiatul înţepeni, de parc-ar fi fost pălmuit. Era mai

mare decât fata cu vreo patru ani şi o întrecea în înălţime cu câţiva inch. Purta pantaloni de dril şi o cămaşă cărămizie, amândouă decolorate de atâta spălat. Părul lui strălucitor era negru ca pana corbului. Pielea avea acea tentă arămie a strămoşilor lui spanioli, iar nasul lui drept şi pometii înalţi dădeau chipului un aer de nobleţe. Dar ceea ce o fascinară pe fată erau ochii lui, care aveau cea mai frumoasă nuanţă de albastru noptatec din câte văzuse vreodată.

Dându-şi brusc seama de faptul că băiatul o examina nestânjenit ca şi ea pe el, fata roşi şi-şi coborî privirile spre călcâiele scâlciate ale pantofilor lui de tenis. Dar sufletul ei prinse aripi. O cuprinse o stare de plutire şi simţi că acel moment de curiozitate reciprocă îi va înrâuri pentru

totdeauna existenţa. Trei zile mai târziu mexicanul îşi mută soţia şi copiii în cele patru camere spaţioase, mobilate, destinate îngrijitorilor casei. Şase ani mai târziu, întreaga familie împachetase şi dispăruse în mijlocul nopţii. Două inimi zdrobite au fost rezultatul direct al acestei dispariţii.

CAPITOLUL 1

Jumătate dintre oamenii adunaţi în cimitir veniseră să aducă un ultim omagiu unui veritabil fiu al Texas-ului. Cealaltă jumătate venise să se asigure că Marele Tom Crane era mort cu adevărat. Rafe Martinez îşi parcă a sa Corvette Stingray 63 în singurul loc din curtea fermei, rămas disponibil, între un Ford F-150 de ocazie, ce lăsa să se vadă la geamul din spate un suport pentru arme, şi un Cadillac de un roz scânteietor, ce etala o pereche de coarne pe grila din faţă. Se gândi o clipă să accelereze motorul - doar o dată, de dragul vremurilor de demult apoi se răzgândi şi întrerupse contactul.

Cei unsprezece ani de exil îl schimbaseră, dar cu siguranţă nu reuşiseră

să-l îmblânzească. Părul lui negru şi aspru, care-i atingea gulerul cămăşii albe, era mult prea lung faţă de standardele crescătorilor de vite. Şuviţele încurcate, care-i adumbreau pometii obrajilor, provocau în continuare dezaprobare, iar acel mititel bumb de argint, care îi licărea în lobul urechii stângi, era de-a dreptul şocant. Dar, lăsând la o parte aceste reminiscenţe de revoltă, neîndoielnic Rafe avea stilul lui propriu. În ţara pălăriilor Stetson şi a costumelor stil western, el mergea cu capul descoperit şi purta costum cu tăietură europeană, care-i scotea în evidenţă umerii largi, talia subţire şi picioarele lungi, de alergător. O cravată de mătase pictată de mână, înlocuise vechea basma tradiţională; bretelele luaseră locul cataramei ţipătoare,

de tinichea aurie sau argintie, de la cureaua pe care o purtase pe vremuri. Ceasul, foarte costisitor, de la încheietură îi indica timpul şi grăia tuturor, totodată, că era acum un om ajuns. Singura concesie făcută modei Lone Star era o pereche de ghete negre, lucrate de mână, din piele de şopârlă. Pe lângă faptul că pielea moale îi răsfăţa picioarele, cei doi centimetri în plus, pe care tocurile îi adăugau staturii lui de şase picioare, îl ajutau să vadă mult mai bine cheliile numeroşilor gringos care-şi ridicau respectuos pălăria.

Rafe îşi scoase ochelarii de soare şi-i puse în buzunarul de la piept, apoi ieşi din maşină şi se alătură procesiunii solemne ce străbătea aleea de pietriş îndreptându-se spre cimitir. Pe măsură ce înainta, fiecare

mişcare a sa, plină de naturaleţe, mărturisea siguranţa de sine atât a avocatului de succes, cât şi a stelei în ascensiune pe scena politică. Un senator care obţinuse voturile populaţiei hispanice, dar mai apoi îşi uitase cu promptitudine promisiunile faţă de aceasta, ieşi din coloană pentru a-i strânge mâna lui Rafe. Mai multe posturi pentru reprezentanţii minorităţii la Sala Sporturilor din Alamo, pleda legislatorul englez cu o disperare care făcea să-i transpire palmele. Angajarea unei persoane, la alegerea lui Rafe, la Dispeceratul Apelor. Era un caz clasic de prea puţin, prea târziu. Cu chipul impenetrabil, dur şi misterios ca al unui nobil aztec, Rafe îşi retrase mâna. Îşi reînnoi în gând hotărârea de a-l înfrânge pe

senator la preelectoralele de anul viitor.

Dar până la alegerile preelectorale mai era un drum lung de străbătut; acum avea o groază de treburi de care trebuia să se ocupe. Îl învălui un mănunchi de raze filtrat de frunziş, atunci când trecu prin dreptul porţii frumos ornate a cimitirului, unde Marele Tom va fi lăsat să se odihnească alături de soţia lui de mult tip decedată. Laurinda. Dacă nu altceva, se gândi Rafe în timp ce păşea pe covorul moale al ierbii de primăvară, măcar era o zi perfectă pentru o înmormântare. Ţinutul coliniar îşi lepădase straiul mohorât de ianuarie şi se împodobise cu cel înverzit de aprilie. Stejarii şi nucii, plini de vigoare, îşi etalau cu graţie frunzele tinere. Cât puteai cuprinde cu privirea, vedeai albăstrelele şi părăluţele care

acopereau ca o pătură viu colorată colinele largi. Conacul, o monstruozitate victoriană, ce putea fi văzută din cimitirul familiei, evoca o altă primăvară, mai dulce, când sevele virile cotropiseră trupul lui Rafe, iar iubirea îi înflorise în inimă. Dar iernile amare ce au urmat i-au pârjolit mândria, rănindu-i sufletul, i-au întărit totodată hotărârea de a se realiza; iar între timp reuşise să dovedească faptul că este cineva. Realizase lucruri care erau mai presus de cele mai îndrăzneţe visuri, inclusiv de-ale lui.

Rafe îşi părăsise biroul de avocatură la ora nouă dimineaţa şi condusese cele patruzeci de mile înspre nord-est cu geamurile Corvettei deschise şi cu motorul

ei puternic torcând ca un motan cu burta plină de frişca. Reuşise să iasă de pe autostradă în timp record. Sau poate doar i se părea lui, acum că parcursese drumul având benzina drept combustibil şi nu propriii hormoni, ca atunci.

Drumul pe care-l urmase la început, o trecătoare folosită de bizoni, mai apoi o ramură a acelei *camino real* de o mie de mile, fusese pavat pe unele porţiuni, de când plecase. Dar asta nu conta. Îi cunoştea toate curbele la fel de intim ca pe ale fetei ce obişnuia să-l aştepte la capătul acestuia.

Ca şi Rafe, statul Texas suferise schimbări uimitoare în ultimii ani. Preţul petrolului brut ajunsese la un nivel deprimant de scăzut în anii ’80, pe care nimeni nu-i regreta. La fel şi cererea

consumatorilor pentru dalele de marmură. Cât despre partea bună, cel puţin din punctul lui de vedere, aceasta consta în faptul că barierele de limbă se diminuaseră, iar hispanicii demolaseră starea de fapt încetăţenită de multă vreme în viaţa politică din San Antonio, deţinând cu intermitenţă controlul asupra primăriei şi a tribunalului districtual. Doar Circle C rămăsese neschimbat; îşi dăduse seama de asta imediat ce sosise. Cu excepţia câtorva îmbunătăţiri necesare, ferma era, realmente, aceeaşi precum cea pe care o părăsise: o fortăreaţă împrejmuită cu gard de sârmă, care înfruntase toate vicisitudinile, de la atacurile indienilor Comanche şi până la depresiunea economică. Rămânea de văzut cât de bine

va înfrunta reîntoarcerea lui Rafe. Observând că persoanele îndoliate formaseră un semicerc larg în jurul mormântului, în mod politicos dar foarte hotărât, îşi croi drum în faţă.

Un judecător al Curţii municipale, la care făcuse apel cu o săptămână înainte, îl salută dând din cap. Crescătorii de vite, proprietari ai unor ferme întinse, şi foştii susţinători ai Marelui Tom îl priveau cu suspiciune, în timp ce lucrătorii de la ferme, alături de care Rafe muncise cot la cot, îşi atingeau borurile pălăriilor într-un salut de bun-venit. Soţiile magnaţilor, gătite, pline de diamante, îl priveau cu gurile căscate, împietrite de uimire. Fetele lor, ce purtau rochiile unor renumite case de modă, nu-şi puteau lua ochii de la el.

Chipul lui Rafe era la fel de liniştit şi de rece ca şi presse-papier-ul de pe biroul lui; n-avea să permită nimănui să-l oprească să-şi ocupe locul şi să-şi joace clasicul rol al unui funest respect - picioarele depărtate cam la şase inch unul de altul şi mâinile aşezate una peste alta la nivelul abdomenului.

Voia s-o vadă pe femeia ce stătea în partea opusă, dincolo de coşciugul din bronz lustruit. Şi voia neapărat ca ea să-l vadă. Jeannie... Aproape că-i pronunţă numele cu voce tare când o descoperi sprijinindu-se de braţul lui Rusty Price, cel care de-o viaţă era administratorul fermei.

Lângă ea, stătea un băiat de vreo zece ani, brunet, ce-i părea întrucâtva cunoscut, iar în spatele ei se afla un bărbat pe care

nu-l recunoscu, dar care o înconjura cu atenţiile unui soţ grijuliu. Vechea durere îl cotropi din nou, o durere ascuţită, amplificată de conştiinţa unei vechi trădări.

Rafe încercă să zăgăzuiască fluxul amintirilor, să uite trecutul şi să se concentreze asupra prezentului. Dar ele se îmbinau perfect, chiar sub ochii lui, creând viziunea eleganţei personificate, aflate la mai puţin de o lungime de braţ depărtare de el. O pălărie neagră, de paie, bine trasă pe ochi, acoperea capul lui Jeannie, dar Rafe îşi amintea de felul în care părul ei capta razele de soare şi le trimitea apoi înapoi spre cer, amplificându-le strălucirea. Păr de înger, după cum îi spusese el atunci. Jacheta ajustată pe talie şi fusta strâmtă a costumului ei de mătase puneau în valoare

silueta unei femei mai frumoase chiar decât promitea cu ani în urmă să devină. Cerceii din perle străluceau discret, subliniind locul de îmbinare a liniei obrazului cu cea a gâtului graţios arcuit. O strălucire discretă radia dinspre ciorapii negri, transparenţi, mulaţi pe picioarele zvelte. Pantofii balerini, din piele, cu care era încălţată, completau imaginea perfecţiunii feminine. Ea se întoarse să aşeze o mână consolatoare pe capul băiatului, netezind în treacăt părul lins, şi Rafe reuşi să prindă o imagine fugară a chipului ei, repede acoperit de borul pălăriei. Era un chip frumos chiar şi când era îndurerat. Ea se mai întoarse o dată, privind absentă semicercul celor îndoliaţi, aflaţi de cealaltă parte a mormântului, şi deodată privirile lor se

întâlniră şi se pierdură una în alta. Momentul înţelegerii îi zgudui în aceeaşi măsură.

— Să ne rugăm, spuse preotul, deschizându-şi psaltirea cu coperţi negre şi începând cu simplitate slujba protestantă. Toţi îşi înclinară capetele… În afară de Rafe şi de Jeannie. Litania monotonă a preotului plutea deasupra adunării tăcute, pe când băiatul cu ochi albaştri, aparţinând comunităţii mexicane, şi fata cu părul auriu, din Bolero, se priveau întruna pe deasupra coşciugului acoperit cu flori.

Cum era posibil, ca şi după moarte, tatăl ei să poată să-i despartă?

Pentru o fracţiune de secundă, Jeannie Crane crezuse că o înşală vederea. N-ar fi

fost prima oară când ar fi confundat vreun bărbat înalt şi brunet cu Rafe Martinez. Ori de câte ori observa pe cineva cu o structură atletică şi un aer viril, îşi amintea de el. Inima i se cuibărea în gât până când îşi dădea seama că se uită ţintă la un străin. Atunci se întorcea, uşurarea şi regretul luptând pentru întâietate în cadrul sentimentelor ei. Dar nici vorbă să fie o greşeală vederea acelor ochi albaştri, care încă o mai urmăreau în somn, ca şi în stare de veghe.

În niciun caz nu putea confunda acel nas nobil şi acei pometi proeminenţi cu ai altcuiva. Şi nu avea absolut nicio îndoială în privinţa acelei guri minuţios conturate, care o fermecase la vârsta de optsprezece ani.

Amintirile erau vechi de unsprezece ani,

dar durerea era la fel de vie ca şi când totul s-ar fi petrecut cu o zi înainte.

— Te simţi bine? şopti Rusty. Jeannie îşi smulse privirile din ochii lui Rafe şi se uită la bunul, loialul ei administrator. Acesta purta un costum castaniu, care era aproape la fel de bătrân ca şi el, şi, sub borurile pălăriei sale Stetson negre, apăruse o expresie în parte nedumerită, în parte îndurerată. Ea îşi coborî privirile şi, observând că-i prinsese braţul într-o strânsoare spasmodică, se relaxă, scuzându-se.

— Da, răspunse încetişor. Sunt bine. Preotul continua pe un ton monoton. O albină zumzăia alene în jurul coroanei din trandafiri galbeni de pe coşciugul Marelui

Tom. Briza deplasă o panglică a rozetei

de satin alb ce fixa florile de capac. Iar acei ochi albaştri îi atrăgeau privirile ca un magnet ce sfida orice împotrivire. Încordându-şi întreaga voinţă, Jeannie reuşi să izgonească totul din minte şi-şi plecă fruntea. Dar chiar dacă ar fi încercat, nu şi-ar fi putut alunga din minte gândul că istoria se repetă. Că era din nou sfâșiată între Marele Tom şi Rafe Martinez. Toată lumea îi spunea tatălui ei Marele Tom, chiar şi Jeannie. În parte, din obişnuinţă nu auzise niciodată să-l fi strigat cineva altfel. În parte, pentru că se potrivea - când stătea desculţ măsura şase picioare cu cinci, cântărea două sute cincizeci de funzi şi-şi condusese crescătoria de vite, întinsă cât un regat, cu o proverbială mână de fier. Dar toţi banii regelui şi toţi oamenii regelui n-o

putuseră împiedica pe prinţesă - fiica lui - să se îndrăgostească de fiul unui peon.

— Cenuşă în cenuşă, intona preotul. Unul dintre cei şase muncitori ce slujea ca purtător de linţoliu dădu la o parte buchetul de trandafiri şi apoi se alătură celorlalţi. Împreună, coborâră coşciugul fostului lor şef în mormânt.

— Ţărână în ţărână… Rusty desprinse cu blândeţe mâna lui Jeannie de pe braţul său şi păşi în faţă pentru a arunca o cazma plină cu pământul bogat al Texas-ului pe capac. Ţărâna ateriza cu o bufnitură ce însemna, practic, sfârşitul acelei slujbe simple şi solemne. Ea îşi aşează mâna pe umărul zguduit de suspine al fiului ei, pe care-l apăsă uşor. Apoi, luptând cu propriile-i lacrimi, se alătură celorlalţi la ultimul

„Amin”.

— Doamna Jeannie Crane m-a rugat să vă mulţumesc tuturor pentru participare şi să vă invit în casă pentru apetitive şi răcoritoare, spuse preotul pe când închidea cartea de rugăciuni. Înainte, de a ieşi din cimitir, cei îndoliaţi se îndreptau spre ea şi îi strângeau mâinile, murmurând condoleanţe. Reuşi cumva să se descurce, îmbrăţișând, recunoscătoare, pe cei ce-i adresau cuvinte consolatoare.

Rafe nu se apropie odată cu ceilalţi, dar făcu în aşa fel încât ori de câte ori ea se adresa unui interlocutor, el să se afle în calea privirii ei. Deoarece locuiau în localităţi apropiate şi cum aveau atât de multe cunoştinţe comune, Jeannie ştiuse că până la urmă va sosi şi această zi. Dar

acum, când venise momentul adevărului, descoperi că era total nepregătită. Datorită poziţiei rigide, începu să simtă o uşoară durere de spate şi capul o durea din cauza tensiunii în care stătea. Numai gândul că rămăsese singură, fără niciun sprijin, o făcea să suporte nesfârşitele formalităţi. Plin de devotament, Rusty stătea lângă ea strângând mâinile celor prezenţi şi arătându-le cum să ajungă la fermă. După ce mulţimea se risipi, îl cercetă din priviri pe bărbatul singuratic a cărui siluetă impresionantă se profila pe cerul Texas-ului şi întrebă:

— Ce caută el aici?

Urmărind direcţia privirii lui Rusty, Jeannie simţi cum i se usucă gura, iar palmele-i devin jilave. Dar înainte să poată

formula un răspuns, simţi că cineva o prinde cu blândeţe de braţ, făcându-i semn să se întoarcă. Recunoscătoare pentru această mică întrerupere, ea îşi ridică privirea spre chipul inteligent al lui Webb Bishop. Webb fusese cardiologul Marelui Tom şi reazemul consolator al lui Jeannie în ultimele optsprezece luni. Divorţat de mulţi ani de zile, era bărbatul cel mai bun şi mai prevenitor pe care-l întâlnise vreodată, iar în ultima vreme îi crea impresia că ar dori să transforme relaţia lor dintr-una profesională într-una personală. Ea avu un sentiment de vină pe când privea în ochii lui căprui, strălucitori, în care se putea citi o răbdare inepuizabilă. Problema era...

— Eşti pregătită să te-ntorci în casă? o întrebă el.

— Nu prea, primi răspunsul.

— Mi-e foame, se plânse Tony; pentru el, momentan, tristeţea trecuse pe planul doi, eclipsată fiind de stomacul gol ce-şi cerea drepturile.

Pe când se întorcea spre fiul ei, în Jeannie se trezi instinctul protector al oricărei femei care simte atunci când o primejdie planează asupra copilului ei.

Un clar avertisment din partea inimii, care începu să bată să-i spargă pieptul, o tulbură la vederea asemănării dintre chipul brăzdat de lacrimi şi cel pe care-l iubise şi îl pierduse. În pofida faptului că eşuase în încercarea de a fi un tată bun, Marele Tom fusese un bunic exemplar. Poate văzuse în Tony fiul pe care nu-l avusese niciodată, sau poate, în sfârşit, îşi dăduse seama cât de

mult greşise când se lăsase pradă prejudecăţilor. În orice caz, de îndată ce aruncase o singură privire bebeluşului din leagănul de lângă patul de la spital, al fiicei sale, neînduplecatul fermier fusese prins, fără putinţă de scăpare, în mrejele iubirii.

— De ce nu te întorci acasă cu Rusty şi Webb? Vocea ei părea remarcabil de calmă, având în vedere că simţea că-i în pragul unei crize de nervi. Vin şi eu imediat.

— Spune numai şi rămân, o asigură Rusty. Timpul îi săpase riduri adânci pe chip, iar părul lui roşu, de la care-i venea şi porecla, luase culoarea argintului pur. Ţinea tot timpul ochii pe jumătate închişi, un obicei căpătat în urma numeroşilor ani cât călărise în soare şi vânt. Nu mai rămăsese cu niciun os întreg în urma atâtor accidente

la rodeo-uri sau la înfierarea vitelor.

Dar, în pofida vârstei şi a infirmităţilor, Rusty încă putea să-i întreacă pe cei mai mulţi dintre tineri la aruncarea lasoului, la călărie sau la bătaie. Era cel din urmă cowboy care faţă de femei se purta cu un veritabil cavalerism şi aşa cum pe vremuri ar fi fost în stare de orice ca s-o protejeze pe mama ei, tot astfel, Jeannie era sigură, Rusty şi-ar fi dat viaţa în orice clipă pentru ea şi pentru Tony.

La oferta lui, ea zâmbi şi dădu din cap în semn de refuz.

— Aş prefera să supraveghezi puţin lucrurile la conac.

— Ei, ca să-ţi spun drept, spuse el, eu tocmai mă gândeam să merg la mine şi să-mi schimb hainele. Ca administrator, Rusty

locuia într-un mic bungalou, nu în barăcile cu patru încăperi pe care ceilalţi muncitori de la fermă le numeau

„Acasă”. Acesta se afla cam la o milă depărtare de conac şi orice efort al imaginaţiei de a-i descoperi vreun farmec, ar fi fost zadarnic. Dar era unul dintre privilegiile din cadrul fermei. Îi garanta lui Rusty puţină intimitate, după o zi în care trebuia să ţină în frâu turme de vite şi să conducă atâţia oameni.

El dădu un bobârnac borului pălăriei sale Stetson şi ridică din umeri.

— Cred că mai degrabă ar trebui să termin cu număratul viţeilor, ca tu să poţi comanda cele necesare însemnării lor, săptămâna viitoare. Atunci Jeanniei îi veni o idee.

— Poate ar putea şi Tony să meargă cu tine.

— Sigur, strigă Tony încântat.

— Credeam că ţi-e foame, spuse Rusty cu un zâmbet maliţios.

— Am să mănânc foarte repede, promise Tony.

— Nu prea repede, insistă Jeannie.

— Of, mamă!

— Spune-i Marthei să-i dea să mănânce în bucătărie, hotărî Jeannie.

Cuvintele „pentru orice eventualitate” nu fură pronunţate, dar ele pluteau în aer deasupra lor. Rusty dădu din cap aprobator, ca şi cum ar fi spus că a priceput şi restul mesajului, apoi întinse mâna noduroasă şi răvăşi uşor părul aspru al lui Tony.

— Hai, amice, să mergem să vedem ce-a

mai născocit bătrâna noastră bucătăreasă.

— Sper c-a făcut tortillas, spuse Tony pe când mergea lângă administrator, în acelaşi ritm cu acesta. La nouă ani, mergând pe zece, era înalt pentru vârsta lui; capul lui brunet ajungea deja până la umărul lui Rusty. Sunt preferatele mele. Privirea lui Webb se-ndreptă spre Rafe, apoi din nou spre chipul tras, palid, al lui Jeannie. Ea îi povestise, desigur, întreaga istorie ruşinoasă. Cum altfel? Acum îl vedea cum făcea în minte toate legăturile.

— Stau aici cu tine, spuse el hotărât.

— Te rog, Webb… îşi aşează mâna pe braţul lui, cerând înţelegere. Trebuie să fiu singură. Cum el încă ezita, se grăbi să adauge: Poate îl pot ţine departe de casă. Logica acestui argument trebuie să-l fi

convins până la urmă. Îl mai privi o dată pe Rafe, apoi depuse un sărut fugar pe obrazul ei de porţelan, înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se grăbi să-i prindă din urmă pe Rusty şi Tony.

Jeannie aşteptă până când fu sigură că cei trei se-ndepărtaseră destul, apoi se-ntoarse, cu capul învârtindu-i-se, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, să-l înfrunte pe tatăl fiului ei.

CAPITOLUL 2

Rafe se-ndreptă spre ea, ocolind cu paşi lungi şi elastici, groapa care-i despărţea. Jeannie stătea perfect nemişcată, dar tremurul uşor al buzelor îi trăda neliniştea provocată de această confruntare care venea de-abia acum, după atâta vreme.

În decursul anilor ea îşi imaginase în diferite feluri momentul revederii. Se închipuia dând peste el din întâmplare pe străzile aglomerate din San Antonio sau în spaţiul restrâns al unui dineu. Ar fi conversat politicos, evitând să se refere la trecut, iar la despărţire şi-ar fi luat secretul cu ea.

Dar reputaţia îl precedase. Era un foarte bine plătit şi neînduplecat anchetator care

nu lăsa nimic să stea între el şi adevăr. Atât criminalii, cât şi cei din aparatul judecătoresc cedau în faţa forţei argumentaţiei lui. Cu toate că nu voia să recunoască, această realitate o aducea acum pe Jeannie în pragul panicii.

Rafe nu se opri până când nu ajunse atât de aproape încât ea trebui să-şi ridice faţa pentru a-i întâlni privirea. Pe când se uita la el, Jeannie fu acaparată de amintirea felului nestingherit în care râseseră împreună, a impetuozităţii cu care se încăierau, a înflăcărării cu care se iubiseră.

Ar fi vrut să treacă peste distanţa ce-i despărţea, să se împodobească din nou cu acel inel al bucuriei şi al lipsei de griji pe care-l cunoscuse cândva. Dorea să i se arunce în braţe şi să retrăiască acele

minunate sentimente pe care le încercase numai împreună cu el. Ar fi vrut să-şi îngroape faţa în scobitura umărului lui şi să se elibereze de greaua povară a tăcerii, pe care o purta de atâta amar de vreme. Dar ceva foarte periculos licărea în ochii lui Rafe, care şi el simţea sfâșierea trecutului, iar acel ceva o făcu să-şi vină în fire.

În fond, acest bărbat care odată, într-un miez de vară, sub razele lunii, o ţinuse goală în braţele sale şi-i spusese c-o iubeşte, o părăsise apoi, pe când era însărcinată, fără niciun fel de scrupul. Dar acum îi stătea în putere să sfarme întreg universul din jurul ei, şi ar face bine să fie foarte atentă la ceea ce-i spune.

— Bună, Jeannie. Vocea lui era mai profundă decât şi-o amintea şi avea anumite

inflexiuni tăioase şi pline de asprime, care probabil că-i erau de mare ajutor când interoga un martor ostil. Pentru o fracţiune de secundă ea fu tentată să se întoarcă şi să fugă acasă la adăpost. Era îngrozită de faptul că trebuia să-i vorbească, îi era frică să nu dezvăluie involuntar ceva ce el ar putea folosi împotriva ei. Dar, zicându-şi că dacă va reuşi să se adune măcar pentru câteva minute, atunci va şti cum să-l înfrunte, i se adresă cu un calm glacial:

— Bună, Rafe.

— A trecut ceva timp, spuse el. Ea încuviinţă mecanic.

— Mă bucur să văd c-arăţi atât de bine.

— Mulţumesc. El îşi înclină capul la auzul complimentului, dar linia batjocoritoare a gurii o avertiza că el n-avea

de gând să uşureze situaţia. Sau poate ar trebui să spun „Mulţumită ţie”. Jeannie ignoră gluma lui de prost gust. Într-un fel se aştepta la asta sau la ceva asemănător. Dar nu putea ignora faptul că Rafe era din creştet până-n tălpi bărbatul destinat să-i fie primul şi singurul iubit.

Albastrul noptatec al ochilor lui nu numai că nu pălise, ci dimpotrivă, devenise mai intens. De fapt erau atât de însufleţiţi, încât a privi în acei ochi era ca şi cum ai primi un şoc electric şi în loc să aibă un rol atenuator, atât sprâncenele, cât şi genele dese, negre ca tăciunele, intensificau efectul acestui şoc.

Trăsăturile arămii ale feţei, ca turnate în bronz, păstrau aceeaşi fină cizelare de care-şi amintea, deşi maturitatea adăugase unele

accente, subliniind mai degrabă virilitatea decât frumuseţea. Cele două cute care-i încadrau gura senzuală îi trădau hotărârea de-a ajunge departe... Şi de-a rămâne acolo.

Felul în care se-mbrăca era într-un contrast total faţă de cei din trecut. Renunţase la blugii decoloraţi, cămaşa în carouri şi ghetele de culoarea noroiului, ale muncitorului la fermă ce era în acelaşi timp student la colegiu, în favoarea costumelor cu dungi fine, a cravatelor viu colorate şi a Cuevas-ilor negri, lustruiţi, lucruri mai potrivite avocatului prosper care - aşa cum ea fusese dintotdeauna încredinţată că se va întâmpla - devenise.

Ca o supremă ironie, pe Jeannie o izbi faptul că, în unele privinţe, ea şi cu Rafe îşi inversaseră rolurile. El şi-a terminat

Facultatea de Drept şi practica acum avocatura, pe când ea şi-a amânat intrarea la colegiu până când Tony a împlinit vârsta de grădiniţă. Şi chiar dacă şi-a luat apoi diploma în învăţământ, practic n-a făcut nimic cu ea. Totuşi lui Jeannie nu-i părea rău că făcuse acest sacrificiu. Dimpotrivă. Cum mama ei fusese foarte mult timp bolnavă, ani întregi înainte de-a muri, rolul ei în creşterea şi educarea fiicei sale fusese mai mult formal. Deci Jeannie era foarte mulţumită că avusese posibilitatea de a-i dedica fiului ei timpul şi energia care ei îi fuseseră refuzate.

— Frumoasă ieşire din scenă, vorbi Rafe din nou, cu o amabilitate prefăcută.

— Da, a fost, aprobă Jeannie, socotind că dacă va reuşi să patineze în continuare pe

gheaţa subţire a conversaţiei politicoase, atunci va putea ajunge nestingherită acasă.

— A fost o zi tocmai potrivită pentru asta.

— Foarte. Un nor îi adumbri chipul ascuţit, în timp ce-o privea atent.

— Ar trebui să spun că-mi pare rău, dar…

— Ar fi o minciună, completă ea în locul lui cu voce slabă, aproape şoptită. O boare de vânt, purtând regrete şi parfum de trandafiri, trecu printre ei în dans rotit.

— Părinţii tăi ce mai fac? Deşi nu înţelesese niciodată motivul plecării precipitate, în mijlocul nopţii, a Mariei şi a lui Antonie Martinez, Jeannie îşi amintea cu drag de menajera şi îngrijitorul de la Circle C.

— S-au retras, răspunse Rafe scurt.

— Dar Olivia şi Enrique? Fusese foarte apropiată de sora lui mai mică, îi fusese extrem de drag fratele lui mai mic şi se simţise îngrozitor de singură după dispariţia lor neaşteptată.

— Olivia s-a căsătorit şi are doi copii.

— Băieţi sau fete? Era dureros pentru ea faptul că Tony nu numai că nu-şi cunoştea verii, dar nici măcar nu ştia că-i are.

— Câte unul din fiecare. El zâmbi ca un unchi mândru ce era, iar ea nu se putu împiedica să nu se gândească - nu pentru prima oară şi nu fără o oarecare tristeţe - ce tată minunat ar fi fost.

— Iar luna viitoare Enrique va absolvi Universitatea, continuă el.

Mai rămăsese Rafe, iar Jeannie îşi dădu

seama că n-avea rost să-i spună că ea îi urmărise îndeaproape activitatea de când se lansase pe scena politică din San Antonio, cu cinci ani în urmă. Citise ziarele şi urmărise emisiunile la televizor. Ştia că el se remarcase ca fiind un puternic şi elocvent susţinător ai drepturilor şi egalităţii şanselor pentru hispanici. Mai ştia că, dat fiind natura vieţii politice din Texas, unde oricine avea dreptul să-şi vâre nasul în viaţa particulară a celuilalt, Rafe şi-ar pierde toată credibilitatea şi odată cu ea şansa de-a fi un potenţial candidat la funcţia da senator al statului, dacă s-ar afla vreodată că speranţa anilor ’90 pentru cetăţenii hispanici este tatăl unui copil din afara căsătoriei. Rafe îşi întoarse privirea spre Tony, urmărindu-l în timp ce se

îndepărta.

— E fiul tău? Jeannie trebui să lupte cu panica ce i se înfipsese ca o gheară în suflet.

— Da.

— Chipeş băiat.

— Mulţumesc. Continuă să-i studieze pe cei trei, care acum urcau treptele verandei.

— Soţul tău probabil că este mândru de el. Ea scoase un oftat de uşurare când cei trei dispărură prin uşa din faţă.

— Webb nu este soţul meu.

— Da? El o privi sarcastic, ridicându-şi o sprânceană.

— Dar vrea să devină. Ea ştia că păşeşte pe un teren minat, dar nu se putea abţine. Jarul durerii provocate de trădarea lui încă îi mai ardea inima şi-o îndemna să-l facă să sufere. Rafe tresări, confirmând faptul că ea

îşi atinsese ţinta, dar îşi reveni într-o clipită.

— Eşti divorţată? Jeannie făcu un gest cu mâna, sperând ca el să-l ia ca pe o încuviinţare.

— Mulţumesc pentru…

— Vorbeşte-mi despre soţul tău, îi porunci el, ignorând atât mâna întinsă, cât şi evidenta concediere.

— Soţul meu? Ar fi trebuit să-şi amintească de faptul că era avocat; că ştia cum să contracareze încercările celuilalt de a scăpa de încurcătură.

— Bărbatul cu care-ai fugit de acasă, îi reaminti el cu glas mieros.

— Am fugit? Dădu din cap încurcată. Cine ţi-a spus că am fugit? Vocea lui se înăspri, trădând o tainică emoţie.

— Am sursele mele.

— Eşti norocos, îi răspunse ea pe acelaşi ton, luptând cu dorinţa de-ai spune că

„Sursele” lui erau teribil de mincinoase şi nu te puteai încrede în ele. Dar dacă ar fi făcut aşa ceva, ea ar fi trebuit să-i spună şi restul poveştii. Şi, hotărât lucru, ea nu dorea să deschidă acea adevărată cutie a Pandorei.

— Cum l-ai cunoscut pe soţul tău?

— Consultă-ţi sursele. Rafe se încruntă auzind răspunsul ei persiflant.

— De ce nu i-ai păstrat numele? Jeannie se sili să surâdă angelic.

— Dar ce, sunt la judecată?

— Îţi pun nişte întrebări.

— Iar eu nu-s obligată să-ţi răspund. Ochii lui se îngustară, plini de suspiciune.

— Te-a părăsit el sau… Ochii ei scoteau

fulgere de mânie.

— În niciun caz nu te priveşte pe tine.

— Ai dreptate, recunoscu el în silă.

— Mă bucur că eşti de acord, marşă ea în continuare.

— Trecutul este mort. Dar trecutul nu era mort. Trăia şi respira, râdea şi plângea, alerga şi sărea, şi călărea cu toată acea energie impetuoasă a unui băieţel care în curând va împlini zece ani, iar cea care ştia asta, minţea cu neruşinare.

— Da, trecutul e mort.

— Cât despre viitor… începu el. Jeannie nu-i dădu şansa să termine. Se roti pe călcâie, îndepărtându-se cu pas maiestuos. Din nefericire n-ajunse prea departe. Rafe veni după ea, o prinse de cot şi o întoarse spre el. Ea simţi apăsarea viguroasă a

degetelor lui prin mătasea mânecii şi se eliberă din strânsoare. Dar pielea îi palpita în urma delicioasei arsuri care-i aduse o recunoaştere totală a atingerii lui.

— Ai stabilit data? întrebă el.

— Data? vocea ei inexpresivă suna ca un ecou. Când privea arcuirea buzelor lui nu era chiar un zâmbet adevărat - simţea fiori pe şira spinării.

— Pentru nunta ta.

— Nu încă. Lăsase să-i scape de pe buze aceste cuvinte. Dar în loc să-şi muşte limba, aşa cum ar fi vrut, reuşi să-şi ridice bărbia şi să continue cu o voce mai fragilă decât turturele de gheaţă:

— Dar fii sigur că-ţi voi trimite o invitaţie.

— Aşa să faci, replică el cu o voce

provocatoare ca şi privirea aţintită asupra chipului ei ridicat. Ca avocat, Rafe se autoeducase să se detaşeze de propriile-i emoţii, să gândească logic, să-şi ţină în frâu pornirile temperamentale şi să permită raţiunii să aibă cuvântul hotărâtor.

Dar logica se dovedi a fi ceva cu totul neglijabil în faţa ochilor furtunoşi, de culoarea silexului, şi a pielii albe, satinate. Iar raţiunea pur şi simplu îl părăsi pe când contempla gura plină, catifelată, care-i dăruise atâta plăcere, cauzându-i totodată atât de multă durere. Jeannie stătu nemişcată cât de mult timp putu, înfruntând deconcertantele priviri inchizitoriale ale lui Rafe. Apoi se dădu cu un pas înapoi şi spuse cu un ton protocolar:

— Ei bine, ar fi timpul să mă duc să-mi

văd de musafiri.

— Scoate-ţi pălăria, ordonă el cu un calm rău prevestitor. Ei nu-i venea să-şi creadă auzului.

— Poftim? Rafe păşi înainte, forţând-o să-şi lase capul pe spate. Jeannie îngheţă. Faţa lui era atât de aproape, încât mai că o atingea pe-a ei pe sub borul înclinat. Pielea lui fierbinte emana un parfum proaspăt de pădure. Inima ei - aceeaşi inimă care bătuse cu fervoare pentru el cu unsprezece ani în urmă - începu să galopeze din nou, în timp ce ochii lui albaştri o tulburau răscolind jarul dorinţei de altă dată. Fluxul crescut de adrenalină, ce-i inundase venele, îi răscolea simţurile. După tot acest timp, apropierea lui încă o mai tulbura - mirosul lui bărbătesc, forţa lui dionisiacă - şi roti capul

într-o parte, dar apoi reveni cu buzele întredeschise, schiţând un protest, care dispăru însă fără urmă.

— Vreau să văd dacă părul tău încă mai captează razele de soare. Vocea răguşită trăda faptul că în sufletul lui se înfruntau unsprezece ani de dor, cu unsprezece ani plini de aversiune. Dar în acele momente pe el însuşi se ura, nu pe ea. Dar ceea ce voia el cu-adevărat vibra în spaţiul incandescent dintre buzele lor, făcând-o pe ea să simtă fiori neliniştitori pe şira spinării.

— Unele lucruri ar fi bine să rămână doar în amintire, spuse ea cu gravitate.

— Nu acesta, rosti tărăgănat pe când o trăgea spre el, ţinând-o atât de strâns, încât ea îi putea simţi toate protuberantele rigide ale corpului.

— Mai ales acesta! strigă ea, hotărâtă să-i reziste, în pofida faptului că vigoarea şi căldura lui reînviau pasiuni care prea multă vreme existaseră doar în stare latentă. Încercă să se smulgă din braţele lui, dar el o strânse mai tare. Apoi, ea îşi făcu loc ajutându-se de coate şi-şi propti podul palmelor în pieptul lui musculos, încercând să se elibereze. El fu de neclintit.

În sfârşit, dându-şi seama că nu se poate măsura cu forţa lui, schimbă tactica. Privi în jur cu înţeles, apoi îşi ridică privirile, rugătoare, spre ochii lui neînduplecaţi.

— Mai ales aici.

— Unde în altă parte? mârâi amenințător pe când gura lui o acapara pe a ei într-un sărut care însemna în aceeaşi măsură atât un act de îmblânzire, cât şi unul de afirmare

a vieţii. Virilitatea lui se aprinse în faţa gingăşiei şi vulnerabilităţii ei. Limba lui tremura persuasiv peste buzele strânse, subliniindu-le conturul în cercuri catifelate, rătăcind pe la colţurile gurii, până când, cu un suspin de plăcere, ea îşi întredeschise buzele şi în sfârşit el reuşi să-i savureze răspunsul. Împotrivirea lui Jeannie se topi într-o mare fremătătoare plină de dor şi pe când îşi împletea braţele în jurul gâtului lui, înota spre lancea umedă, ademenitoare, a limbii lui, îşi lăsă capul mult pe spate şi atunci pălăria îi căzu, eliberându-i părul care, nemaifiind susţinut de clame, căzu pe umeri în cascade.

Primăvara pătrunse în fiecare fibră a fiinţei lui atunci când, plin de încântare, atinse cu mâna liberă firele de aur pur,

simţind căldura soarelui captivă. Inima ei tresaltă vrăjită în timp ce limbile lor se atingeau într-un învăluitor dans al redescoperirii. Trupurile lor, regăsind acea familiară potrivire a sânului gingaş al femeii protejat de pieptul încordat al bărbatului, se lăsau legănate de acelaşi etern refren al îndrăgostiţilor, venit parcă dintr-o altă viaţă.

— Amintirile nu m-au învăţat minte, murmură Rafe pe când îşi înălţă capul şi prinse un cârlionţ auriu, răzleţ, ce scăpase din strânsoarea mâinii lui.

Dar pe Jeannie amintirile o învăţaseră prea bine minte. Ea trebuia să-şi protejeze fiul, iar interesele lui Tony aveau prioritate în faţa tuturor dorinţelor ei. Şi-apoi mai era şi Webb Bishop de care trebuia să ţină seama. El era ultimul dintr-o specie pe cale

de dispariţie, bărbatul pe care te puteai bizui în orice condiţii, oricât de vitrege, iar ea ştia că acest bărbat o aştepta acasă să spună „da”.

Tremurând de ciudă în faţa propriei simţiri trădătoare, ea dădu cu impetuozitate la o parte acea mână aţâţătoare şi se smulse din acele braţe puternice, îşi ridică pălăria, şi-o scutură de praf, apoi şi-o aşează pe cap.

Privirea sumbră a ochilor ei cenuşii reflecta durerea pentru cuvintele pe care trebuia să le pronunţe:

— Pleacă, Rafe.

— Am lăsat lucrurile neterminate, Jeannie.

— Nu, negă ea vehement. Totul s-a terminat între noi acum unsprezece ani.

— Judecând după felul cum ai reacţionat

la sărutul meu, spuse el cu căldură, se pare că de-abia am început.

— Nu mă confunda cu acea fată cu capul în nori pe care ai părăsit-o, îl avertiză plină de dârzenie. Ochii lui albaştri se plimbau în voie pe trupul ei zvelt, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva acesta a devenit incandescent, împrumutând ceva din forţa lui electrică.

— Te-ai maturizat, ai devenit o femeie frumoasă.

— Prea bine, m-am schimbat. Emoţia îi dispărea pe măsură ce-şi amintea că, deşi timpul vindecă, cicatricele rămân. Adăugă:

— Acum am alte priorităţi.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse el, reformulând în propriu-i avantaj obiecţia ei de mai-nainte. Briza

acestui aprilie timpuriu, cu îmbătătorul ei parfum de galbeni trandafiri, purtând cununa unor pasiuni din tinereţe, răvăşi părul lui aspru. Lumina soarelui făcea să scânteieze micuţul cercel de argint fixat pe lobul stâng. Un mierloi, cocoţat pe piatra de mormânt a doua inimi logodite, îşi chema perechea.

— De ce-a trebuit să te-ntorci? întrebă Jeannie cu atâta melancolie, de parcă ar fi avut din nou optsprezece ani.

— Trebuia să te văd. Un muşchi tresări în lungul obrazului proaspăt ras al lui Rafe.

Trebuia să-mi satisfac propria curiozitate.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu bărbatul cu care te-ai măritat. Instinctiv, ea deveni rigidă,

glacială.

— Ce-i cu el? Buzele lui schiţară un zâmbet plin de cinism.

— Am vrut să ştiu ce fel de bărbat te-a putut face să mă uiţi atât de uşor…

— Oh… Ea înghiţi, încercând să elimine neaşteptata uscăciune din gât.

— Imediat ce-am aflat c-ai fugit de-acasă…

— Cine ţi-a spus c-am fugit de-acasă? Era a doua oară când ea îşi punea aceeaşi întrebare.

— Ce importanţă mai are acum?

— Niciuna, bănuiesc, doar că ea ar fi dorit să afle cine a răspândit această minciună.

— Dar crede-mă, când îţi spun, că era să-mi pierd minţile.

Gura lui îşi menţinea acelaşi rictus amar şi batjocoritor. În jumătate din timp îmi aduceam toate injuriile posibile, pentru că nu-i spusesem Marelui Tom să se ducă la dracu', iar în cealaltă jumătate mă felicitam că reuşisem să scap de-așa mândreţe de fată. Dar mai mult decât orice... Privirea îi rătăcea fără astâmpăr pe chipul ei, ca şi cum amintirea ar fi fost încă prea dureroasă pentru a-i da glas. Mai mult decât orice eram înnebunitor de gelos pe bărbatul care te avea pentru el. Cotropită de emoţia acelui moment, ca şi de cea a mişcătoarei confesiuni, Jeannie era cât pe ce să mărturisească adevărul. Dar judecând după expresia lui Rafe, acesta nu terminase. Iar ea dorea - nu avea nevoie să audă restul explicaţiilor lui.

— Până la urmă am decis că era mai bine aşa. Ridică din umeri şi luă un aer pragmatic. Trebuie să recunoaştem că la acea vreme nu eram chiar o partidă - un absolvent de colegiu, fără speranţa de-a câştiga, muncind la fermă, destui bani pentru Şcoala de drept. Şi mi-am dat seama că noul tău soţ putea, probabil, să-ţi ofere mai mult decât aş fi putut eu vreodată. Deasupra lor, norii se cabrau ca nişte mânji la fel de strălucitori şi de albaştri ca ochii care-i căutară şi-i susţinură privirea.

— Şi totuşi întotdeauna m-am întrebat dacă se poartă cu tine aşa după cum meriţi… la fel de bine cum aş fi făcut-o eu.

Jeannie se întoarse, părul ei mătăsos învolburându-i-se în jurul umerilor, în timp ce mâinile ei răsuceau fără-ncetare borurile

pălăriei. Nu voia ca el să ştie cât de profund afectată era de toate acestea. Nu dorea ca el să-i vadă faţa când va pune următoarea întrebare. Vocea ei era abia şoptită, când întrebă:

— De ce m-ai părăsit? Rafe nu răspunse imediat, nu pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că nu ştia de unde să înceapă. Venise aici, în această dimineaţă, doar pentru a încheia un întreg ciclu şi a permite trecutului să intre în repaus. Ani întregi blestemase ziua când se îndrăgostise de Jeannie, fata care fusese. Acum, el îşi dădu seama că o dorea pe Jeannie - femeia care devenise. Dar pentru a avea…

— Este o poveste lungă, spuse în sfârşit. Şi acum nu-i nici momentul, nici locul potrivit s-o spun. Lui Jeannie pulsul i se

acceleră atunci când simţi cum degetele lui îi cuprind cotul, exercitând o apăsare ce-o îndemna să se îndrepte spre poarta din fier forjat.

— Ce faci?

— Te conduc acasă.

— Dar… Buimăcită de declaraţia lui, Jeannie stătu puţin pe gânduri, ezitând, stricând ritmul hotărât al paşilor lor şi derutându-l în acelaşi timp pe Rafe, care-şi spori strânsoarea, pledând:

— Trebuie să vorbim.

— Azi nu am chiar deloc timp. Clătină din cap, pe de o parte, protestând timid faţă de sugestia lui şi pe de altă parte, din cauză că era total surprinsă de viteza cu care se derulau atâtea fapte neaşteptate.

— Acordă-mi zece minute, se târgui Rafe

cu acea fermitate baritonală, care avea o influenţă covârşitoare asupra juraţilor.

Zece minute? Inima lui Jeannie bătea nebuneşte, ameninţând să-i sară afară din piept, pe când paşii lor scârţâiau pe aleea de pietriş ce ducea spre conac. Zece minute o puteau distruge!

CAPITOLUL 3

— Unde-i Tony? îl întrebă Jeannie pe Webb, imediat ce intrară în casă.

Rafe înregistra nota de anxietate din glasul ei, dar o puse pe seama grijii materne. Personal, el întotdeauna fusese de părere că Marele Tom va trebui să angajeze oameni care să plângă atunci când va fi înmormântat. Dar lacrimile care şiroiseră pe obrazul băiatului păreau că sunt manifestarea unei tristeţi adevărate. Şi, deşi nu-şi putea imagina cum, trebuia să se întrebe dacă nu cumva Archie Bunker, din Bolero, se mai înmuiase la bătrâneţe.

— Tony este în bucătărie. Era evident faptul că Webb pândise uşa de la intrare, în aşteptarea ei. Acum, ochii lui căprui

străluceau într-un mod ciudat pe când aruncau priviri fugare asupra capului ei descoperit, părului despletit şi a feţei ei îmbujorate.

— Rusty a promis că-l ia cu el la o plimbare călare, imediat ce termină de mâncat. Jeannie răsuci între degete borul pălăriei şi, stingheritä, îşi umezi buzele. O clipă încercă spaima ridicolă, dar nu neîntemeiată, că ele mai păstrează urma sărutului lui Rafe. Amintindu-şi cu întârziere de bunele maniere, îi prezentă unul altuia pe bărbaţii între care se afla.

— Doctore Webb Bishop, spuse ea decisă, aş dori să ţi-l prezint pe domnul Rafe

Martinez. Rafe întinse mâna.

— Doctore Bishop.

— Domnule Martinez, aceste cuvinte sunară de parcă erau scoase cu forţa din gâtul lui Webb. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile măsurându-se din priviri ca potenţiali rivali în câştigarea afecţiunii lui Jeannie. Rafe era mai înalt şi mai brunet decât Webb, dar amândoi erau buni profesionişti, bucurându-se de succes, fiecare în domeniul de activitate ales. Între ei tensiunea creştea, iar zumzăitul îndepărtat al conversaţiilor din fundal părea la fel de puternic precum viforosul vânt de nord, în comparaţie cu tăcerea mormântală în care cei doi bărbaţi îşi evaluau şansele. Stând între ei, văzând cum mâna bronzată, care odinioară o mângâiase cu tandreţe, strânge mâna mai albă, care n-avusese acest privilegiu, ea se simţi brusc în postura

frânghiei de capetele căreia trag cele două tabere adverse.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, încercând să scape cât mai graţios posibil din acea situaţie tensionată, trebuie să merg să văd ce face Tony şi să mă aranjez puţin înainte de-a da ochii cu musafirii. Rafe şi Webb îşi retraseră mâinile şi renunţară la aerele de proprietari, întorcându-se concomitent să-i studieze chipul palid.

— Te caut mai târziu, spuse Rafe, încordarea prost mascată imprimând vocii lui un ton ameninţător.

— Minunat, aprobă ea, nefiind în stare să răspundă apelului mut din privirea lui Webb. Retrăgându-se cu laşitate, se refugie la adăpostul bucătăriei şi a prezenţei liniştitoare a fiului ei… a fiului lui Rafe.

Bucătăria, situată în spatele casei, era tapetată cu motive florale în nuanţe de albastru, verde şi crem. Podeaua de pin strălucea, neavând nicio pată. O masă solidă, înconjurată de scaune cu speteaza în formă de săgeată, invita oamenii să se aşeze şi să servească ceva. Cutiile de ceai, aliniate pe poliţele dulapurilor de stejar, dădeau farmec bucătăriei, iar masa pentru făcut pâine, aşezată lângă una dintre ferestre, trăda o activitate susţinută. Tony deja îşi schimbase costumul negru şi pantofii cu hainele de joacă, ghetele şi cascheta de baseball indigo, pe care-ar fi purtat-o necontenit dacă Jeannie l-ar fi lăsat. Era confortabil instalat în capul mesei şi avea în faţă o farfurie cu tortillas, din care mâncase deja jumătate, şi un pahar cu lapte.

— Bună, mamă, spuse cu gura plină de tortillas.

— Bună, dragule. Ea îşi puse un braţ pe umărul lui şi depuse un sărut pe obrazul proaspăt spălat, încântată să simtă explozia de tinereţe pe care o răspândea în jur întreaga lui fiinţă. Prin firea lui, Marele Tom fusese un om colţuros şi foarte rezervat în ceea ce priveşte sentimentele, în contrast cu aceasta, Laurrinda fusese o fiinţă foarte îndatoritoare, delicată, care avea nevoie să fie protejată şi menajată. Un fluture gingaş ale cărui aripi fuseseră retezate prematur de o boală necruţătoare, de cancer. Dar, în momentul naşterii lui Jeannie, între cei doi totul se sfârşise. Nici până în ziua de azi ea nu înţelesese cu adevărat ce-i atrăsese la-nceput pe părinţii ei unul către altul. Dac-ar

fi trebuit să ghicească ar fi spus că fusese un caz clasic de atracţie între contrarii. Dar, undeva, pe parcurs magnetismul, cât şi farmecul căsniciei lor dispăruse. Din cauza indiferenţei dintre părinţii ei; care o afectase în mare măsură, Jeannie îşi făcuse un obicei de a-şi îmbrăţişa în fiecare zi fiul şi de a-i spune acele cuvinte pe care rareori le auzise când era mică... acele cuvinte pe care le şoptea acum în părul lui proaspăt spălat:

— Te iubesc. Tony înghiţi şi spuse:

— Şi eu te iubesc. Ştiind că el nu va sta liniştit să suporte şi alte dulcegării – cuvântul lui, nu al ei îi dădu drumul şi se întoarse spre femeia care-i luase locul Mariei Martinez, ca bucătăreasă şi menajeră.

— Cum merge, Martha?

O femeie slabă, cu părul cenuşiu, care nu fusese niciodată măritată şi care n-avea copii, Martha Spencer îşi conducea domeniul ei culinar cu o spatulă, o tigaie de fier şi cu credinţa fermă că mâncarea era panaceul pentru toate problemele din lume. În faţa acestui sfârşit, ea gătise fără încetare timp de trei zile, pregătind o masă de adio demnă de Marele Tom. Martha nu-l întâlnise niciodată pe Rafe, desigur, dar era evident faptul că Rusty o pusese la curent. Ochii ei ca alunele trimiteau spre Jeannie mesaje grăitoare prin care o asigura că-şi va face datoria de a-l proteja pe Tony şi liniştind-o totodată.

— Până acum, toate bune.

— Voi număra viţeii cu Rusty, spuse Tony

cu însufleţire. Ca majoritatea copiilor care creşteau la fermă, el punea pe picior de egalitate hrănirea şi îngrijirea animalelor cu distracţia şi joaca.

— Ca să ştiu dacă trebuie să mai cumpărăm şi alţii până săptămâna viitoare, când începem să-i însemnăm.

— Grozav! Jeannie zâmbi impresionată de entuziasmul lui. Marele Tom începuse să-şi educe nepotul încă de mic, pregătindu-l ca într-o bună zi să ia conducerea lui Circle C, învăţându-l importanţa tuturor muncilor şi a fiecăreia în parte, inoculând în inima şi sufletul lui dragostea pentru pământ. Faptul că Tony era pregătit şi dornic să muncească până şi în ziua înmormântării sale, era poate cea mai importantă realizare şi principala moştenire din partea fermierului.

— Nu pleci nicăieri, tinere, până nu-ţi termini prânzul, interveni Martha pe un ton imperios, dar iubitor. Tony înfulecă restul de tortillas şi se întinse după paharul cu lapte. Îl goli dintr-o singură sorbitură, apoi îşi şterse la repezeală, cu dosul mâinii, mustaţa albă de pe buza de sus. Acestea fiind făcute, se ridică de la masă şi porni în goană, prin uşa din spate, pe drumul cel mai scurt spre hambar.

— La revedere mamă, strigă peste umăr. Încă înainte ca Jeannie să fi putut deschide gura ca să-i răspundă, el închisese deja uşa în urma lui. Tony părea că trece prin faze în care simţea nevoia să facă totul în mare viteză. Uneori, mai ales la sfârşitul zilei, ea avea senzaţia că este acea broască ţestoasă ce-ncerca să ţină pasul cu un iepure. Dând

din cap amuzată, o-ntrebă pe Martha:

— Vrei să mai duc ceva în sufragerie? Femeia mai în vârstă negă din cap şi începu să strângă masa.

— A dus Rusty ce mai rămăsese, în timp ce făceam tortillas pentru Tony.

— Dacă mai ai nevoie de ajutor, să mă chemi, adăugă Jeannie înainte de a împinge uşile batante ce permiteau accesul spre sufragerie. Masa fusese extinsă la maximum, iar pe ea erau aranjate două linii de deservire pentru musafiri. Un bar portabil era aşezat într-un colţ, iar uşile franţuzeşti, ce conduceau spre patio, fuseseră deschise astfel încât oaspeţii să poată mânca adăpostiţi sub umbrelele de soare, lângă bazinul de înot. Martha se-ntrecuse pe sine în departamentul

mâncăruri, combinând cele mai fine specialităţi din sud-est cu cele mai bune preparate din zona coliniară. Oglinda bufetului reflecta plăcintele rumenite, numite huevos-pancheros, stând pe vase încălzite, lângă specialităţile corespondente din ţinuturile nordice. Bucăţi de chorizo împărţeau platourile cu felii prăjite de şuncă ţărănească. Vase de lut acoperite, ce menţineau calde mormane de tortillas, erau acompaniate de numeroase coşuri cu biscuiţi.

Vase cu guacamole savuroase erau însoţite de sosiere cu multă frişca. Platouri de desert, supraîncărcate cu sopaipillas făcute cu miere alături de prăjiturele umplute cu cremă, încununau festinul.

Dar mâncarea era ultimul lucru care o

preocupa pe Jeannie. Apariţia surprinzătoare a lui Rafe la funeralii, sărutul lui şi reacţia de răspuns, teribila ameninţare pe care el o reprezenta în ceea ce-l privea pe Tony… Totul se petrecuse atât de repede, încât avea nevoie de puţină singurătate ca să se poată gândi. După ce mai făcu faţă câtorva persoane bine intenţionate, care-i prezentară condoleanţe, şi după ce invită pe toată lumea să se servească după pofta inimii, ea se strecură la etaj, în dormitor. Închise uşa, lăsând afară rumoarea conversaţiei de la parter. Apoi închise ochii şi, pentru câteva momente, simţi că are din nou optsprezece ani şi stă culcată pe patul ei cu baldachin, într-o noapte fierbinte de iulie, aşteptând tulburată acel semnal făcut de piatra ce

loveşte rama ferestrei, simţind cum traversează acea linie invizibilă care desparte viaţa ei de fată de cea viitoare, de femeie. Retrăi momentul când se năpustise în jos pe scări la primirea semnalului, când ieşise afară din casă, aruncându-se în braţele iubitoare ale lui Rafe. De atunci camera fusese redecorată, dezordinea din adolescenţă lăsase loc unei aranjări artistice a comorilor de familie, iar baldachinul fusese înlocuit cu un pat de cireş, cu patru tăblii, cumpărat de la magazinul de antichităţi. Dar acele amintiri şi altele se învolburau acum în jurul ei, dansând ca moliile în razele de soare ce reuşeau să se strecoare prin ferestrele înveşmântate în dantelă.

Pe când îşi punea pălăria înapoi în cutia

ei înflorată, de pe raftul şifonierului, nu se putu împiedica să nu-şi amintească de grija cu care-şi alesese albul costum de baie pe care urma să-l poarte în prima lor noapte împreună, de nervozitatea cu care-şi încheiase năsturaşii drăgălaşi ce-i acopereau sânii şi de îndemânarea cu care Rafe îi descheiase, de tandreţea cu care el o aşezase pe iarba scăldată de razele lunii şi de gingăşia cu care o făcuse să fie a lui.

Hotărâtă să nu se mai gândească la trecut, Jeannie păşi în faţa oglinzii şi-şi strânse din nou părul, fixându-l cu clame, apoi începu să străbată neobosită camera, ajungând mereu la fereastra ce dădea spre curtea fermei şi privind printre perdele. Dar, pe când urmărea cum briza ridică praful pe alee, trecutul reveni potopind-o cu

un iureş de imagini.

Îl putea vedea pe Rafe la volanul Studebaker-ului pe care-l revopsise în albastru-închis şi cu care se ducea şi venea de la colegiu. Îl putea auzi accelerând motorul înainte de a-l opri, anunţând-o astfel c-a sosit acasă.

Aproape că-i mai putea simţi mirosul parfumului tare, bărbătesc, sau strânsoarea braţelor puternice pe când stăteau înlănţuiţi pe bancheta din spate, visând la îndepărtata zi când vor putea să dea în vileag iubirea lor, înfruntând întreg universul uniţi ca şi cum ar fi fost o singură persoană. Sexualitatea lui pătrunzătoare ca mirosul de mosc – îi cotropise simţurile. Ea devenise oarbă la diferenţele de zestre, cultură şi credinţe religioase, devenise surdă la

avertismentele Marelui Tom de-a ocoli „jigodia de mexican” cât şi la groaznicele lui ameninţări despre ce s-ar putea întâmpla dacă n-o va face.

Ea îşi reprima dorinţa de a-i striga în faţă „îl iubesc!”, fiindu-i tot timpul teamă că va fi prinsă pe când se strecura afară ca să meargă la întâlnirea lor secretă. Ar fi riscat orice, chiar şi mânia cumplită a tatălui ei, pentru a fi cu Rafe.

Dar într-o noapte a aşteptat în van semnalul lui. Stătuse trează până-n zori urmărind limbile fosforescente ale ceasului de pe noptiera ei, care abia se târau. În cele din urmă, pierzându-şi speranţa de a-l mai vedea, plânse până adormi. A doua zi dimineaţă, când se trezi şi află că plecase, ceva înăuntrul ei muri. Dar altceva trăia.

— Jeannie? La auzul vocii şoptite a lui Webb şi a bătăii bruşte în uşă, ea reveni în prezent, surprinsă să constate că trecuseră doar câteva minute şi nu ani şi ani. Ea se întoarse cu spatele spre fereastră chiar în momentul în care el deschise uşa.

Îi trebuiră câteva minute să-şi revină din uimire, pentru că Webb, ai cărui ochi rătăceau acum prin cameră, la fel ca şi Rafe de altfel, nu mai pusese niciodată piciorul în acea încăpere. El înregistra totul, de la covorul turcesc, tivit cu franjuri de pe parchet, la casa cu păpuşi făcută în epoca victoriană, pe care o găsise într-un anticariat şi o recondiţionase, la accesoriile de bachelită de pe măsuţa ei de toaletă. Într-un anume fel era dureros faptul că el era primul care vedea toate acele suveniruri

de familie la care ea ţinea atât. Dădu din cap în semn că aprobă gustul ei eclectic, apoi îşi întoarse privirea spre ea, aşa cum stătea lângă fereastră, şi spuse:

— Te-am căutat peste tot. O roşeaţă vinovată îi urcă în obraji, ca şi cum ar fi fost prinsă făcând ceva indecent.

— Da, simţeam numai nevoia să scap de atâta mulţime şi zgomot.

— Înţeleg, spuse el cu voce mângâietoare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă, gândindu-se la Tony.

— Nu. El zâmbi cu zâmbetul lui liniştitor, spulberându-i toate temerile. Voiam doar să-ţi spun la revedere.

— La revedere? îl privi distrată. Webb îşi lovi uşor telefonul celular, pe care-l purta la

centură, prin care păstra tot timpul legătura cu spitalul.

— Datoria mă cheamă. Jeannie nu îndrăznea să recunoască ce uşurată era că nu va mai trebui să se împartă între el şi Rafe în restul zilei. Nervii îi erau la fel de încordaţi ca şi trambulina din colţul încăperii. Încă puţin şi ar fi cedat.

— Vino. Compunându-şi un zâmbet pe faţă, ea traversă camera şi-l luă de braţ. Te conduc până jos. În dreptul uşii de la intrare el îi prinse mâinile în mâinile lui calde şi uşor jilave, şi îşi coborî privirile spre ea cu o expresie aproape disperată.

— Cât timp Marele Tom a fost atât de bolnav n-am putut să-ţi spun, dar acum…

Cred că m-am îndrăgostit de tine, Jeannie.

— Oh, Webb… spuse ea mişcată, impresionată de faptul că fără să vrea ar fi putut atât de uşor să-i frângă inima. El îi eliberă mâinile, dar prinzând-o de umeri spuse:

— Aş fi bun cu tine. M-aş purta cu Tony ca şi cu propriul meu fiu. Ai cuvântul meu.

Atunci ea îşi dădu seama că, pe când el se legăna în iluzii deşarte, ea, fiind blocată de teama unor explicaţii, nu ştia cum să facă faţă situaţiei. Un muşchi zvâcni în obrazul lui Webb, pe când acesta îşi apropie buzele de ale ei, sărutând-o cu o pasiune căreia ea ar fi vrut extrem de mult să-i poată răspunde. Problema era…

— Te sun mai târziu, promise el cu respiraţia întretăiată în urma sărutului.

— Te rog, aprobă ea, respirând liniştit ca

şi când abia s-ar fi trezit dintr-un somn odihnitor. Nici nu închisese bine uşa de la intrare că Rusty o şi deschise în urma ei. Faţa lui avea o expresie teribil de îngrijorată atunci când, pe un ton imperios, îi adresă lui Jeannie aceeaşi întrebare pe care aceasta i-o pusese mai devreme lui Webb.

— Unde-i Tony?

În afară de intrarea exterioară dinspre verandă, în biroul Marelui Tom se putea ajunge şi printr-un set de uşi mascate ce porneau din sufragerie.

După ce purtase o serie de conversaţii cu diferiţi cunoscuţi, ţinând în mână paharul cu Bloody Mary din care abia gustase, Rafe se regăsi în cabinetul lambrisat cu lemn de nuc. Un birou masiv, vechi de un secol, încrustat cu ornamente de bronz, domina

încăperea. Panoul cu arme de pe peretele opus îşi expunea butoiaşele pistoalelor care străluceau prin vitrina încuiată.

Şi-atunci, stârnită parcă de ecoul paşilor lui, acea fatală întâlnire cu Marele Tom îi răsună din nou în amintire…

— Stai jos, fiule. Fermierul îşi ridică privirile de pe enormul tom, aflat pe biroul lui, cu o expresie ce însemna orice altceva în afară de invitaţie. Cu o mişcare bruscă a capului indică unul dintre fotoliile de piele, rezervate de obicei pentru prietenii lui. Instinctul lui Rafe, aflat deja în stare de alertă roşie, trimise un avertisment sfâşietor la auzul cuvântului fiu. Era destul de ciudat faptul că fusese convocat în sanctuarul intim al fermierului. Dar niciodată în cei şase ani de când locuia şi

muncea la fermă, Marele Tom nu-i spusese – cel puţin când era el de faţă - altfel decât „băiete”.

— Mulţumesc, spuse el politicos, preferând să fie în picioare când va trebui să facă faţă iminentei calamităţi. Marele Tom ridică din umeri ca şi cum ar fi spus

„Treaba ta”. Apoi închise cartea şi intră direct în subiect.

— Sunt două lucruri cu care nu te joci, băiete. Revenise la vechiul stil. Primul este conştiinţa unui bărbat, iar celălalt este fiica lui. Atunci Rafe îşi dădu seama că tatăl lui Jeannie aflase despre ei doi. Mai ştia, de asemenea, că bogatul fermier îşi va cheltui şi ultima centimă, va uza de toate relaţiile, va trage toate sforile necesare pentru a-şi împiedica fiica să se mărite cu fiul unui

muncitor imigrant.

— O iubesc, declară el, în timp ce muşchii-i fremătau gata de acţiune, iar sângele îi susura în vene pe când se pregătea de confruntare, acum că totul ieşise la lumină.

— Dragostea, marea forţă egalizatoare! spuse în batjocură Marele Tom, înainte de a se-ntinde să ia una dintre ţigările de foi, de o marcă specială, pe care le ţinea într-o casetă de argint aflată la cotul lui. Rafe fu uimit să constate că nu era vorba nu mai despre Jeannie. O iubea din toată inima şi întotdeauna detestase faptul că trebuiseră să se ascundă, deoarece i se păruse că acest fapt minimaliza paloarea sentimentelor lor, făcând să pară ceva ruşinos, în loc să pară ceea ce şi reprezenta de fapt şi anume o

nemaipomenită sărbătoare. Dar, în afară de asta, era sătul să bată tot timpul în retragere, să fie tratat mai prost decât o fiinţă omenească pentru că era hispanic, să-şi vadă părinţii trudind din greu şi plecându-se în faţa englezilor şi în special a acestui englez. Aerul din birou era la fel de sulfuros ca şi chibritul ce aprindea ţigara; era electrizat precum atmosfera înaintea unei tornade şi era la fel de încordat precum o despărţire. Fără să-l scape o clipă din ochi, Marele Tom se tolăni în fotoliul rotitor din spatele biroului şi reteză între dinţi capătul ţigării de foi. Apoi, cu fumul puternic mirositor plutind ca un nor deasupra capului şi cu o duritate ca o lamă de cuţit, ce răzbătea prin vocea lui stăpânită, el îi făcu lui Rafe o ofertă,

imposibil de respins…

— Scuzaţi. Vocea politicoasă a tânărului îl smulse brusc din reverie, aducându-l înapoi în prezent. Se scutură de amărăciunea acelor amintiri şi, întorcându-se, îl văzu pe fiul lui Jeannie stând agitat în pragul uşii. Şi pe când îi studia faţa juvenilă nu putea scăpa de sentimentul că o mai văzuse cândva.

— Ce s-a întâmplat? Băiatul zâmbi sfios.

— Am uitat ceva.

— Unde?

— În birou. Băiatul îşi scoase pălăria intimidat. Dar dacă aveţi treabă mă pot întoarce să-l iau mai târziu. Rafe zâmbi când observă că totuşi nu se-ndură să plece cu mâna goală.

— Vino şi ia-l.

— Oh, mulţumesc. După ce-l văzuse în treacăt la cimitir, Rafe nu se mai gândise la fiul lui Jeannie. Şi deşi îi auzise numele de câteva ori, îi era ruşine să recunoască faptul că nu şi-l putea aminti. Acum întreaga atenţie îi era acaparată de băiat, ochii lui înregistrând claia rebelă de păr negru şi linia profilului care, deşi îndulcită de vârsta copilăriei, era totuşi puternic conturată. Băiatul se-ndreptă spre birou, deschise un sertar şi-ncepu să scotocească prin el.

— Ce-ai uitat? Rafe amestecă bine conţinutul paharului, pe care-l goli apoi dintr-o singură sorbitură: Combinaţia de vodcă şi sos de roşii cu aromă de jalapeno îi alungă din gură gustul amar al amintirii legate de Marele Tom.

— Pe acesta. Fiul lui Jeannie zâmbi şi-i

arătă un briceag de ivoriu cu lama închisă. Ochii lui serioşi atinseră o coardă sensibilă a inimii bărbatului care-i urmărea acţiunile, determinându-l să pună nişte lucruri cap la cap.

— Bunicul mi-a spus că pot să-l iau dacă i se-ntâmplă ceva. Incomodat de ceva ce încă nu putea defini, pentru a fi cu sufletul împăcat, Rafe îşi îngustă aria de investigaţii asupra băiatului.

— Cum te cheamă?

— Tony Crane, spuse el, închizând sertarul. Crane. O presimţire rece strânse inima lui Rafe când îşi aminti răspunsul evaziv al lui Jeannie la întrebarea de ce nu păstrase numele soţului ei. Nu era posibil şi totuşi...

— Câţi ani ai? îl chestionase mai

departe.

— Zece. Apoi băiatul reveni: Ei bine, aproape zece.

— Când e ziua ta?

— Pe douăzeci şi cinci aprilie. Pentru Rafe timpul se opri în loc, pornind apoi în sens invers pe când rememora acele nopţi toride de vară de demult. Îşi mai aminti şi faptul că Jeannie păruse mai degrabă deconcertată decât defensivă atunci când el pomenise despre fuga ei de acasă. Ceva din privirea intensă a lui Rafe trebuie să-l fi alarmat pe Tony, pentru că el începu să se-ndrepte uşurel spre uşă.

— Ei, eu trebuie să plec acum. Rafe aprobă, fără să-şi poată desprinde privirile de pe chipul din ce în ce mai familiar al băiatului. Dar Tony nu era chiar atât de

nervos încât să uite de bunele maniere pe care mama sa i le inoculase. În pragul uşii se opri şi spuse:

— Încântat de cunoştinţă domnule…

— Martinez.

— Martinez, repetă Tony înainte de-a ieşi. Şuierând printre dinţi, blestemând atât la adresa lui Jeannie, cât şi a acelui SOB (fiu de căţea) care-i fusese tată. Rafe îl urmă pe băiat în sufragerie. Îşi încetini mersul pe când îl urmărea pe Tony care se oprise şi lua o prăjitură dintr-unul dintre platourile de pe masă. Ochii lui căpătară duritatea metalului atunci când surprinse imaginea celor două chipuri, unul fiind copia propriului chip, reflectată într-o oglindă de deasupra bufetului. Urechile începură să-i vâjâie pe când adevărul se năpustea asupra

lui cu forţa unui mărfar.

Frica îi înfipse un junghi în inimă lui Jeannie care stătea în holul de la intrare, cu mâna pe clanţa de bronz a uşii, privindu-l pe Rusty cu sufletul încărcat de negre presimţiri.

— Credeam că Tony e cu tine.

— A fost.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Calul meu şchiopăta şi a trebuit să înşeuez altul. Pălăria de paie Stetson adumbrea chipul cu pielea tăbăcită de soare a lui Rusty. O cutie cu tutun de prizat se zărea în buzunarul cămăşii în care se schimbase după înmormântare.

— Tony căuta o bucată de lemn pe care s-o cioplească în timp ce aşteaptă.

Jeannie pocni din degete.

— Briceagul Marelui Tom. Rusty clătină din cap, dezgustat de propria lipsă de perspicacitate.

— Trebuia să-mi fi închipuit.

— Vezi dacă nu s-a întors în hambar, porunci ea, răsucindu-se pe călcâie. Eu îl caut în birou. Când intră în sufragerie căutarea ei luă sfârşit. Ochii ei exprimară o cumplită disperare atunci când îl văzură pe Rafe stând în spatele lui Tony.

Bătăile inimii ei atinseră paroxismul atunci când privi în oglinda de deasupra bufetului şi văzu cele două chipuri reflectate de suprafaţa argintată, unul din ele fiind miniatura perfectă a celuilalt.

CAPITOLUL 4

Fiul meu, se gândi Rafe, extraordinarul sentiment de mândrie ce-l cuprinsese fiind subminat de dureroasa constatare că jucase rolul prostului. Tony este fiul meu şi ea nu mi-a spus… şi nici nu intenţiona să-mi spună vreodată.

Dominată de incertitudine, Jeannie îi urmări reacţiile. La început, pe chipul lui ea putu citi îndoiala, apoi iluminarea şi, în final, o furie intensă. Cu toate că regreta nespus felul în care el trebuise să afle adevărul, simţea totuşi o mare uşurare, acum când acesta ieşise în sfârşit la lumină.

Ochii lor, ai lui arzând într-o strălucire arctică şi ai ei înceţoşaţi de lacrimi fierbinţi, se întâlniră în oglindă timp de-o efemeră

clipă. Odată, demult, o privire trecătoare de-a lui era suficientă pentru a-i pune sufletul pe jar în timp ce trupu-i lua foc. Acum ea se cutremură sub povara tăioasei acuzaţii pe care aceasta o exprima. Jeannie fu prima care se uită în altă parte. Apoi îşi întoarse privirile spre Tony şi din nou spre Rafe, în timp ce expresia ei imploratoare îi cerea acestuia să nu facă o scenă de faţă cu fiul lor. Dând din cap abia perceptibil, el o asigură că totul va rămâne între ei doi, cel puţin pentru un timp. Contând pe promisiunea lui tăcută, ea păşi direct spre masă şi puse cu un gest posesiv o mână pe umărul lui Tony, spunând cu severitate:

— Iată-te! Tony se întoarse. Într-o mână ţinea briceagul, iar în cealaltă o prăjitură pe jumătate mâncată.

— Oh, bună, mamă.

— Rusty te caută peste tot, îl mustră ea cu blândeţe.

— Oh, Doamne, sper că nu e-ngrijorat din cauza mea. Tony se încruntă, sincer contrariat. M-am întors să iau briceagul bunicului.

— Şi o prăjitură. Vocea nu îi era dojenitoare, zâmbea în timp ce privea dulciurile frumos aşezate. Zâmbi şi el vizibil uşurat să afle că nu va avea necazuri şi-şi puse din nou pălăria.

— Mai bine îl ajung din urmă pe Rusty. Ea aprobă.

— Te aşteaptă în hambar. Până atunci Rafe stătuse nemişcat. Apoi îşi puse paharul gol pe bufet şi o prinse pe Jeannie de mână, degetele lui strângându-i încheietura ca o

cătuşă. Jeannie deveni rigidă, dar nu-şi trase mâna. Înţelesese mesajul tăcut pe care îl transmitea, reţinându-i mâna. Tony putea pleca, dar ea trebuia să rămână. Jeannie era sfâşiată de sentimente contradictorii, detesta conversaţia pe care trebuia s-o poarte şi totuşi spera ca în sfârşit să clarifice totul.

— De ce nu iei cu tine câteva prăjituri? Tonul calm al lui Rafe arăta că acesta reuşea să-şi domine valurile de furie care izvorau din el ca un câmp de forţă electrizând aerul din jur.

— Ia câteva şi pentru Rusty, îl încurajă Jeannie, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Tony părea că nu observă tensiunea acumulată între cei doi adulţi. În plus, ştia să aprecieze o idee bună atunci când i se

oferea. Îşi puse briceagul în buzunarul pantalonilor, îşi îndesă în gură altă prăjitură şi apoi luă cât de multe îi încăpură în ambele mâini.

— Rusty a ieşit prin uşa din faţă, îi spuse Jeannie pe când se îndrepta spre bucătărie. El se opri o clipă şi schimbă direcţia.

Rafe o strânse şi măi tare pe Jeannie de încheietura mâinii şi-o trase după el. Poticnindu-se pe tocurile ei înalte, îl strigă pe Rafe cu răsuflarea întretăiată, dar nu-i folosi la nimic. El nici nu-şi încetini mersul, nici nu slăbi strânsoarea până nu ajunseră în bucătărie. Abia atunci se mai potoli. Martha tocmai încărca maşina de spălat vase, când dădură buzna în încăpere. Ea privi mai întâi expresia teribilă de pe faţa lui Rafe, apoi pe cea resemnată a lui Jeannie

şi închise maşina.

— Mă duc să strâng restul de farfurii. Ea luă o tavă pe care să le pună, apoi în pragul uşii se opri şi privi înapoi spre Jeannie. Dar voi fi destul de aproape ca să te-aud, dac-ar fi să mă chemi la nevoie. După ce uşa se închise în urma ei, Rafe se întoarse spre Jeannie şi, smucind-o, o trase spre el furios.

O domina cu statura lui, cu expresia de pe chip la fel de dură şi răzbunătoare ca a unui bandit, cu ochii arzând ca două flăcări albastre. În jurul lui era o aură de violenţă fremătătoare, configuraţia fălcilor şi a gurii imprimându-i un aer sălbatic, necruţător, plin de cruzime, total diferit de aspectul civilizat pe care-l avea în mod obişnuit. Cu toate că tremura de frică în faţa privirii lui fioroase şi ameninţătoare, Jeannie îşi

menţinu expresia sfidătoare. Doar în atâţia ani de zile trebuise să se obişnuiască să-şi ţină fruntea sus, înfruntând oprobriul public. Şi n-avea de gând să se umilească în faţa nici unui bărbat, fie el chiar şi tatăl lui

Tony.

— Este fiul meu, nu-i aşa? o acuză.

— Este fiul meu, îi răspunse ea cu o voce diamantină.

— Ştii al naibii de bine ce vreau să spun, replică el cu un calm mormântal.

Eu sunt tatăl lui.

— Nu-i eşti nimic, ripostă ea cu cruzime. Eşti doar un simplu străin care a apărut la înmormântarea bunicului său. Reacţia lui o afectă profund. Capul lui zvâcni înapoi, ca şi cum ea l-ar fi pălmuit. Avea nările dilatate şi respiraţia întretăiată. Ochii i se

întunecaseră, ca şi cum durerea i-ar fi tulburat până în străfunduri. Jeannie ar fi dorit să întindă mâna şi să mângâie acel obraz, să-i aline suferinţa pe care acesta o exprima. Ar fi dorit să retragă cuvintele pline de ură pe care ea –, cu sufletul împietrit, i le aruncase în faţă. Se întrebă ce se întâmplase cu iubirea pe care o împărtăşiseră, cu promisiunile pe care şi le făcuseră, cu viaţa pe care o plănuiseră.

— Rafe, începu ea, dar era prea târziu.

— Soţ pe naiba, mârâi el neîndurător, probabil că nici n-ai fost măritată.

— N-am spus niciodată că sunt, strigă apărându-se. Tu ai presupus.

— Dar sunt al naibii de sigur că intenţionat ai lăsat să se-nţeleagă. Nu-i aşa? îi aruncă mâna, ca şi când n-ar mai fi putut

suporta să o atingă.

— Da, recunoscu ea fără să se mai scuze.

— De ce? o întrebă printre dinţii încleştaţi.

— Mi-a fost frică.

— Frică de ce? Jeannie îşi masa încheietura subţire pe care el tocmai o eliberase, nu în semn de reproş, ci încercând doar să câştige timp. Dar Rafe observă vânătăile care deja începuseră să se formeze pe pielea ei albă, delicată, vânătăi făcute de degetele lui negricioase, tari ca oţelul, şi instinctul protector masculin îl străbătu ca un talaz irezistibil care-l îmblânzi, lăsându-l totodată dezgustat de sine însuşi.

— Te doare? întrebă scurt. Ea îşi coborî

braţul.

— Nu.

— Minţi

— Ce importanţă are?

— Ce vrei să spui cu asta? Ea îşi înălţă fruntea cât putu de mult, cu un gest plin de mândrie.

— De fapt asta-i ce voiai să auzi. Ochii lui albaştri deveniră duri şi reci precum marmura.

— Cred că ai dreptate. Multă vreme statură faţă în faţă, privindu-se unul pe altul. În urma lor se afla o pasiune care, la bine sau la rău, niciodată nu se domolise. Între ei se afla un copil, fructul dragostei lor. În preajma lor se contura ameninţătoare o posibilă luptă pentru custodie, care se putea dovedi amară, brutală.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? izbucni el dintr-odată.

— De ce nu ţipi, să te-audă toată lumea? nu se lăsă ea mai prejos.

— Răspunde-mi, luate-ar naiba. Îşi coborî glasul care deveni o şoaptă mistuitoare.

Cum ai putut să-mi facă una ca asta?

— Eşti cel mai în măsură să vorbeşti astfel!

— Nu vorbi prostii.

— Cine pe cine a părăsit? Tăcerea ce se înstăpâni după întrebarea pasionată pusă de Jeannie era încărcată de suferinţă. Strălucea în aceeaşi măsură şi-n ochii cenuşii şi-n cei albaştri. Era întipărită pe ambele feţe. Dar când vorbi din nou, cuvintele lui Rafe nu reflectau nici durerea,

nici regretul pe care le simţeau fiecare din ei.

— Numele meu a apărut în ziare cel puţin o dată pe săptămână în ultimii cinci ani.

— Felicitări. El ignoră ironia complimentului şi continuă cu răceală:

— Am luat cuvântul la zeci de întruniri importante.

— Şi? îl înfruntă cu vocea sugrumată de emoţie. Aproape că se sufoca în toiul confruntării.

— Şi tu ai ştiut tot timpul unde mă aflu. Mâinile îi dirijau un concert ciudat, în care vocea încerca să atingă miezul problemei.

— Şi tu ai fi putut să mă cauţi şi să-mi spui că sunt tatăl unui copil. Pe moment Jeannie evită această temă.

— Am încercat să te găsesc imediat ce-ai plecat.

— Nu mă-ndoiesc, spuse Rafe, în bătaie de joc.

— Le-am telefonat tuturor celor la care m-am putut gândi. Rudelor şi prietenilor tăi. Te-am căutat şi în cadrul comunităţii, crezând că te-ai întors acolo. Şi apoi… îşi înghiţi nodul din gât, amintirea acelor zile îngrozitoare revenindu-i în minte cu o traumatizantă claritate… au început greţurile şi a trebuit să-i spun Marelui Tom. Rafe izbucni cu o furie acumulată şi reprimată prea mult timp:

— În schimb, el ţi-a spus că mi-a propus să-mi achite împrumuturile pentru colegiu şi taxele de şcolarizare pentru Facultatea de drept, dacă-i promit să părăsesc ferma şi să

nu te mai caut niciodată. Ea bătu în retragere, şocată şi furioasă.

— Nu te cred! El continuă imperturbabil:

— Şi ţi-a mai spus că atunci când i-am refuzat oferta, m-a ameninţat că va raporta autorităţilor şi funcţionarilor de la imigrări situaţia familiei mele, dacă nu ne facem bagajele şi nu dispărem.

— Dar tu te-ai născut în San Antonio. Ştia că acest fapt îl făcea automat cetăţean american.

— Olivia, Enrique şi eu, da. Aproape că-i era frică să întrebe:

— Şi părinţii tăi? El îi confirmă cele mai negre temeri.

— Erau de naţionalitate mexicană şi trecuseră graniţa ilegal căutând de lucru, apoi rămăseseră şi-şi întemeiaseră o familie.

Jeannie scutură din cap negând cu frenezie, ca şi cum gestul ei ar fi putut şterge adevărul spuselor lui. Rafe se apropie cu un pas în timp ce ochii i se îngustară devenind nişte fante ameninţătoare.

— Şi ultimul lucru, dar nu în ultimul rând, ţi-a spus că atunci când am telefonat la fermă, la o lună după ce plecasem, el a lansat bomba că ai fugit de acasă?

— Nu, spuse ea încetişor, încă negând din cap.

— Da, o contrazise el.

— Dar... Luptând împotriva acestei noi învinuiri de trădare, ea încercă pentru ultima dată să apere numele Marelui Tom.

— ... Mi-a spus că mă va ajuta să te găsesc. Mi-a spus chiar că îi va telefona şerifului şi-l va determina să plece pe

urmele tale. El râse fără milă.

— Cu banii şi relaţiile lui, chiar nu crezi că m-ar fi putut găsi dac-ar fi vrut cu adevărat? Jeannie nu ştia ce răspuns să-i dea şi în tăcerea care se lăsa chiar şi ceasul de pe perete părea să-şi bată joc de naivitatea ei.

Tic… Cum putea să fie atât de oarbă, încât să nu observe că prejudecăţile îi dictaseră Marelui Tom întreaga viaţă?

Tac… Cum putuse să fie atât de proastă, încât să creadă că acesta ar fi uzat de relaţiile lui pentru a o ajuta să-l regăsească pe Rafe?

Tic… Oh, dac-ar fi putut să dea timpul înapoi!

— Cinci ani! Rafe readuse în discuţie tema pe care ea reuşise s-o evite mai

devreme. Încă de acum cinci ani mi-ai fi putut spune că sunt tatăl unui copil, dar n-ai făcut-o! Panicată, Jeannie îşi ridică palmele într-un gest conciliator.

— Dac-ai vrea numai să m-asculţi.

— Ca să-mi mai strecori câteva dintre minciunile tale?

— Niciodată nu te-am minţit!

— Decât prin omisiune. Ea îşi lăsă mâinile în jos şi privi spre podea, ştiind că aceste gesturi puteau trece drept recunoaşterea greşelii. Dar refuză să se autoînvinuiască şi mai tare oferind explicaţii neconvingătoare.

El îi prinse bărbia între degete, obligând-o să-şi ridice capul ca să-i poată vedea faţa. Albastrul ochilor lui se aprinse oglindindu-se în ochii ei ca să izbucnească

mai apoi, pe măsură ce-i studia obrajii şi buzele umede şi tremurătoare, într-o vâlvătaie mistuitoare. O ameţitoare senzaţie de déjà vu îi învălui şi ea anticipa momentul când gura lui o va alina pe-a ei într-un nou sărut.

Dat fiind animozitatea dintre ei, mintea i se revolta împotriva acestei idei, doar că trupul avea o memorie a lui, proprie. Acesta îşi reamintea prea bine felul gingaş în care mâinile lui îi mângâiau sânii şi sfârcurile lor nesăţioase, căldura pe care palmele lui i-o dăruiau pe când îi alunecau pe pântecele supt spre locul de unire a coapselor, ştiinţa degetelor lui care-o împingeau până la marginea uitării, mădularul lui musculos care o excita dincolo de orice închipuire, copleşind-o. Chiar şi acum, cu toate că erau

amândoi, încleştaţi în lupta pentru fiul lor, dorinţa de-al avea îi sfâşia întreaga fiinţă.

Iar el îşi doza înflăcărarea, alternând-o cu tirul glacial al întrebărilor.

— De ce n-ai venit la mine? De ce nu mi-ai scris? De ce nu mi-ai telefonat?

Supărată pe sine însăşi, îşi smulse bărbia din palma lui.

— Dintr-un milion de motive.

— Numeşte unul.

— Nu eram sigură că ai să mă crezi, mărturisi după ce trăsese adânc aer în piept.

— Tot ce aveam de făcut ca să ştiu dacă spui adevărul era să mă uit la copil. Ochi ei îl implorau să-ncerce s-o înţeleagă.

— Nu puteam să risc. El o privi distant.

— Numeşte altul.

— Mi-era teamă că vei încerca să mă răneşti prin Tony.

— Cum?

— Transferând mânia pentru mine asupra lui.

— Rănindu-l, vrei să spui! Jeannie cuprinsă de nefericire, aprobă:

— Da. Rafe explodă mânios.

— Timp de cinci ani de zile, în mod deliberat, ai ascuns de mine existenţa fiului meu şi apoi ai nemărginitul tupeu să stai aici şi să-mi spui c-ai făcut-o pentru că l-aş fi rănit... pe el, trup din trupul meu, carne din carnea mea.

— Nu ştiam cum vei reacţiona când vei afla, se justifică ea. Cu toate că acum, în faţa furiei lui, temerile ei păreau prosteşti, ele o hăituiseră în toţi aceşti ani. Rafe

respiră adânc, reuşind printr-un act de voinţă să se liniştească.

— Şi cum altfel mai poţi justifica faptul că m-ai ţinut în întuneric toţi aceşti ani?

— Cariera ta politică. Acest răspuns îl făcu să ezite. De când absolvise Facultatea de drept, obiectivul pe care-l urmărea şi pentru care se pregătea era candidatura la funcţia de senator al statului. Până în prezent îşi construise o bază politică solidă în cadrul comunităţii mexicane, câştigând bătăliile locale legate de construirea de locuinţe şi îmbunătăţirea sistemului de canalizare în partea de vest a oraşului. Acum dorea să devină dintr-o prezenţă în lumea mezo-americană, un politician al curentului principal. Dorea să abordeze probleme de ordin general, ca de exemplu

educaţia în şcolile publice sau asistenţa medicală, probleme care-i priveau pe englezi şi pe hispanici deopotrivă. Şi deşi până la alegerile pentru postul de primar mai era un an de zile, el angajase pe cineva care să strângă banii şi să se ocupe de crearea şi impunerea imaginii sale ca politician în conştiinţa alegătorilor, lucruri indispensabile susţinerii campaniei electorale. Totuşi acela nu era exact genul de publicitate de care avea nevoie. Şi numai gândul la titlurile articolelor de ziar era suficient ca să-l facă să geamă; şi chiar gândi cu voce tare:

— Dacă s-ar afla, mass-media m-ar servi la micul dejun, la prânz şi la cină.

— Nici Tony n-ar fi pentru ei doar un simplu picnic, sublinie ea. Rafe, agitat, îi

dădu dreptate, dar apoi îi reproşă din nou, pironind-o cu o privire necruţătoare:

— Totul s-ar fi rezolvat în linişte, cu condiţia să fi luat legătura cu mine atunci când ai aflat unde sunt. Sătulă până peste cap de toate aceste învinuiri, Jeannie îi spuse exact cum a fost:

— Era deja prea târziu, iar eu eram prea plină de amărăciune.

— Aveam dreptul să ştiu.

— În ceea ce mă priveşte cred că n-aveai niciun drept. Palma lui, care lovi cu forţă tăblia mesei, o făcu să sară-n sus.

— Cine naiba te-a numit pe tine judecător, juriu şi executor în acelaşi timp?

La sunetul loviturii, uşa dinspre sufragerie se deschise şi Martha privi înăuntru.

Jeannie o linişti cu o clătinare a capului şi uşa se închise la loc.

Rafe păşea pe podeaua bucătăriei ca o panteră captivă, blestemându-l cu glas scăzut pe tatăl ei, deplângând pierderea atâtor ani din viaţa fiului lor, încercând să se gândească la felul cum va rezolva această situaţie, astfel încât nimeni să nu sufere. În lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele strălucitoare, părul lui căpătase reflexe negre-albăstrui, în timp ce umerii lui aruncau umbre masive pe podeaua impecabil de curată. Jeannie mergea în spatele lui, dorind să cuprindă şi să legene la pieptul ei, alintându-l, acel cap condamnat să facă faţă unei adevărate furtuni de gânduri. Prin toate fibrele fiinţei ei ar fi dorit să se poată întoarce în timp, să

reia amândoi totul de la început, întrebându-se cum să îndrepte tot răul pe care Marele Tom îl provocase. Când Rafe se opri brusc, ea se ciocni de spatele lui. Şi când el se răsuci ca s-o poată privi, ea păşi înapoi, simţind că este neputincioasă în faţa durerii înfiorătoare pe care ochii lui o mărturiseau.

— Eşti la fel de intrigantă ca şi tatăl tău. Această acuzaţie o străpunse ca o săgeată, bine ţintită, drept în inimă. Jeannie înţepeni, şocată şi jignită de comparaţia nedreaptă. Nu-l condamna pentru aceste sentimente - aversiunea lui era de fapt justificată, dar totuşi se simţea profund lezată de faptul că el o credea în stare de cine ştie ce maşinaţiuni.

— Nu-i adevărat şi nu-i cinstit, declară

ea vehement.

— N-a putut să-şi aibă propriul său fiu şi l-a luat pe-al meu.

— L-a iubit pe Tony.

— Credeai că poţi să scapi de mine?

— Tu ai scăpat de mine!

— Acum suntem chit. El anulă distanţa dintre ei şi ea putea să-i simtă atât focul furiei, cât şi ţesătura pantalonilor lui prin fusta de mătase. Tu m-ai folosit pe mine şi eu pe tine. Ochii ei cenuşii se lărgiră de spaimă. Avea gâtul încordat şi uscat de emoţie. O durea inima să vadă cât de uşor înmormântase el sărutul pe care-l împărţiseră mai devreme. O durea să constate faptul că în sufletul lui dorinţa de răzbunare fusese mai puternică. Rafe o prinse de umeri, scuturând-o cu brutalitate.

— Când ai de gând să-i spui lui Tony despre mine?

Jeannie se răsuci, dar nu putu să scape din strânsoarea degetelor lui încleştate.

— Când va fi posibil.

— Dacă tu crezi că voi lăsa să mai treacă o zi fără să-mi cer drepturile de părinte, señorita Crane, accentua el cu un aer batjocoritor, vei avea surprize.

Ea simţi un fior îngheţat, dându-şi seama că în privinţa lui Tony el putea declanşa o acţiune legală.

— Dar nu poţi să te înfiinţezi în viaţa lui pur şi simplu după zece ani de zile şi să te-aştepţi să preiei conducerea.

— Sunt tatăl lui! îi dădu drumul pe neaşteptate; iar ea se trase înapoi. Am drepturi!

Ea îşi regăsi echilibrul şi sprijinindu-se de speteaza unui scaun deveni rigidă.

— Nu ai drepturi. Nu în felul acesta! Ochii lui albaştri, mai penetranţi decât forezele cu diamante îi scormoneau sufletul.

— Nu pune ferma ca mizã pentru asta! Instinctul matern o transformă pe Jeannie într-o tigroaică, un adversar la fel de periculos ca şi el.

— Mai degrabă te văd în iad decât să te văd cum întorci lumea lui Tony cu susul în jos.

— Minunat… Rafe se răsuci pe călcâie şi străbătu cu paşi mari încăperea. La uşă se-ntoarse din nou şi trase glonţul de despărţire:

— Te văd la proces.

CAPITOLUL 5

Trei zile mai târziu sosi o scrisoare recomandată.

Jeannie de-abia se întorsese după ce-l dusese pe Tony la şcoală şi intrase în birou - biroul ei acum să scrie ultimele bilete de mulţumire şi să achite notele de plată pentru veterinar şi pentru fânul cumpărat, când auzi că maşina poştei intră în curtea fermei. Sprâncenele ei minunate se încruntară, se ridică şi merse la fereastră. Circle C se afla pe un drum de ţară, ceea ce însemna că de obicei poşta era depozitată în cutia de la intersecţia acestuia cu drumul principal. Ea o ridica atunci când îl aducea pe Tony de la şcoală. Ea nu-şi putea închipui subita schimbare de program… doar dacă…

cu toate că…

O presimţire rău prevestitoare îi tăie respiraţia, dar reuşi totuşi să coboare treptele verandei şi să semneze de primire. Jeannie privea şi nu-şi putea lua ochii de la plicul pergamentos, de culoare crem, care avea imprimată în colţul din stânga sus adresa expeditorului, în cele din urmă îl deschise. Inima i se cufundă într-o neagră disperare atunci când citi cererea lui Rafe de a-şi exercita dreptul de vitiare atribuit prin lege părintelui. Ea înţelese că acesta era doar începutul. În viitor el foarte bine ar fi putut să încerce chiar să i-l ia pe Tonz.

— Veşti rele? În acea dimineaţă Rusty tocmai se pregătea să călărească cu oarecare întârziere datorată „bătrânei artrite” - se referea astfel la artrita cronică

ce-l ţinuse treaz jumătate din noapte. Pintenii, pe care erau încrustate iniţialele sale, zornăiau energic pe când el străbătea curtea fermei, purtându-şi murgul de dârlogi. Mersul lui era din ce în ce mai greoi şi mai puţin elastic, pe măsură ce treceau anii.

— Vezi şi tu! Jeannie îi înmânã scrisoarea, apoi îşi masă tâmplele, încercând să atenueze pulsaţiile ca nişte lovituri de ciocan care o chinuiau şi care dădeau un nou înţeles cuvântului „durere”. Nici ea nu dormise prea bine, dar nu din cauza unor probleme de ordin fizic. De câte ori se suia în pat şi închidea ochii, se făceau resimţite sentimentele pe care, sărutul lui Rafe şi afirmaţiile ce le făcuse după aceea, le stârnise în sufletul ei; o urmăreau cu

insistenţă.

Era evident faptul că aveau acea compatibilitate sexuală, irepresibilă. El n-avea decât s-o atingă şi ea lua foc; el n-avea altceva de făcut decât să-i spună ce simte, iar ea se transforma pe loc într-un pudel ascultător la picioarele lui. Dar era obligată să se-ntrebe cât anume din acea dorinţă era generată doar de nostalgie.

Şi-apoi, mai era oare cazul să-şi pună astfel de întrebări, acum că el aflase despre

Tony? Jeannie îşi dădu seama că probabil Rafe ura familia Crane, cu pasiune. Şi trebuia să admită faptul că avea şi de ce. Unul îl gonise de la fermă, iar altul îl privase de bucuria de-a fi martorul unor ani preţioşi din viaţa fiului lui. Acum el intenţiona să se răzbune şi dacă nu dorea o

bătălie dezastruoasă dată în sala tribunalului, cu Tony la mijloc, ea trebuia să fie pregătită să plătească.

În tăcerea care se lăsase, murgul lui Rusty sforăia neobosit, dornic să pornească.

Nori groşi de praf acoperiră orizontul când turma de vite părăsi ţarcul pentru a merge la păscut. O iapă gravidă, cu abdomenul de două ori mai mare decât cel normal, smulgea liniştită firele fragede de iarbă de pe păşune.

Explozia naturii în acea primăvară declanşase şi precipitase lucrările la fermă; ea trebuia să supravegheze sortarea vitelor, însemnarea viţeilor şi îngrijirea mânjilor. La toate acestea se adăugau dorinţa de a ţine pasul cu Tony şi de a administra cu competenţă averea Marelui Tom, deci nu

era de mirare faptul că Jeannie nu avusese timp să discute cu Rusty despre cele întâmplate în ziua înmormântării.

— În tot acest timp, tu ai ştiut că Marele Tom l-a gonit pe Rafe, nu-i aşa? şopti ea după ce el termină scrisoarea şi i-o înapoie. El tăcu o vreme şi abia apoi spuse:

— El n-a venit direct la mine să-mi spună ce-a făcut, dar nu mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama.

— De ce Rusty? înăbuşindu-şi un suspin, ca-ntotdeauna, ea îi ceru să dezlege o problemă la care ea singură nu putea găsi soluţia. De ce-a făcut-o?

Nedezminţind faptul că era scump la vorbă, şi de data aceasta Rusty răspunse lapidar:

— A încercat să te apere.

— Dar până la urmă m-a pedepsit, ca şi pe Tony de altfel.

Ea îşi ascunse amărăciunea în spatele unui surâs sardonic.

— Era atât de dornic să aibă un moştenitor de parte bărbătească, încât a fost în stare să nu ţină seama de faptul că tatăl lui Tony era hispanic. Rusty nu părea dispus să vorbească urât despre morţi.

— Nu-l judeci cumva cu prea multă asprime?

— Asprime? Jeannie nu se afla în niciun caz într-o dispoziţie plină de înţelegere şi de iertare. Dac-ar fi pe drept, ar trebui să-l urăsc.

— Nu există ură în tine… numai tristeţe. El lăsă hăţurile şi-o trase cu gingăşie spre el, iar îmbrăţişarea ce urmă vorbea mai

mult decât un tom de cuvinte despre afecţiunea dintre ei. Marele Tom îi dăduse lui Jeannie primul cal, dar roşcatul Rusty o învăţase să călărească: tot el îi şterse lacrimile şi o suise la loc în şa, după ce fusese aruncată, şi Rusty fusese cel care, rânjind la fel de mândru ca orice tată, o însoţise la acele curse cu butoaie, la care participase când era copil, şi o încurajase să lupte pentru victorie. Şi mama ei îi fusese sprijin de nădejde. Cu toate că Laurrinda Crane era frumoasa soţie a Marelui Tom, pe vremea când de abia fusese angajat ca administrator de fermă la Circle C, Rusty Pride ar fi mers desculţ pe sârmă grupată pentru fosta debutantă din San Antonio. Rar se-ntâmpla să treacă o zi fără ca Laurrinda să ceară cowboy-ului să-i facă vreun

comision pe care soţul ei era prea ocupat sau prea puţin dispus să-l ducă la îndeplinire. Odată, demult, când Marele Tom era plecat la o licitaţie de viţei, îi ceruse chiar lui Rusty să fie, alături de ea, gazda unei întruniri tradiţionale, cu grătar, dată în onoarea comitetului de organizare a Balului Bonetelor Albastre, unul dintre cele mai prestigioase evenimente sociale ale sezonului. Marele Tom se-ntorsese, la timp ca să-şi însoţească nevasta la bal, desigur, dar Jeannie nu uitase niciodată cu câtă solicitudine o-nconjurase Rusty pe mama sa în seara acelui ospăţ în aer liber. Spre sfârşit, Laurrinda conta pe el mai mult ca oricând. Când nodul de la sân se dovedise a fi atât malign, cât şi metastazic, Rusty-şi nu Marele Tom-a fost acela care, stând pe

verandă într-o seară de vară, o asculta pe când dădea glas fricii de moarte. După ce tratamentul cu radiaţii îi răpise părul ei luxuriant, Rustyşi nu Marele Tom - a fost acela care spus că ceea ce era în mintea unei femei era mul mai important decât ceea ce era pe cap. Şi după ce sufletul îi părăsise trupul şi au aşezat-o în mormânt, Rusty - şi nu Marele Tom fusese cel care-o ţinuse în braţe pe fiica ei cu vocea înecată de suspine, încercând să-i aline durerea, la fel cum făcea şi acum. Jeannie îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi, pentru prima dată de la înmormântare, începu să lăcrimeze pentru iubitorul tată pe care-ar fi vrut să-l aibă şi pentru deşiratul de administrator care făcuse lăudabila treabă de-ai ţine locul. Plânse pentru speranţe nimicite şi vise

spulberate. Şi în sfârşit, pentru că era atât de nehotărâtă şi rănită, şi obosită, îşi plânse de milă.

— Te simţi mai bine? întrebă Rusty când furtuna se potoli.

— Da. Destul de surprinzător, dar aşa era. El îi dădu drumul şi ridică hăţurile.

— Şi acum ce vei face?

— Nu ştiu. Ea puse scrisoarea înapoi în plic şi-şi ridică bărbia cu un aer sfidător. Dar dacă Rafe crede că mi-l poate lua pe Tony se înşală. Dacă va-ndrăzni, voi angaja cei mai buni avocaţi din câţi există şi am să mă lupt cu el cu ghearele şi cu dinţii.

— Ai vorbit ca un Crane adevărat. Rusty avea dreptate, bineînţeles. Semănase cu Marele Tom în momentele lui cele mai rele. Ceea ce nu putea controla, ea dorea să

zdrobească. Dar, în definitiv, ce era să facă? Să stea liniştită şi să-l lase pe Rafe s-o facă praf într-o sală de tribunal?

— Tot ce vreau să fac e să-mi păstrez băiatul, replică ea, justificându-se.

— Băiatul tău şi al lui Rafe totodată. Vinovată privi în altă parte.

— Cum te-ai simţi, insistă el, dacă-i afla că cineva pe care-l iubeai ţi-a ascuns ceva atât de important pentru tine? „Trădată” era un cuvânt prea blând pentru ceea ce simţea în legătură cu trădarea Marelui Tom. Simţea nevoia să ţipe de atâta durere, dar ce-ar fi schimbat asta? Nimic, absolut nimic.

Privi nefericită spre Rusty pe când acesta încăleca, făcând un efort vizibil.

— Ce să fac?

— Asta nu-ţi pot spune. Reuşi să-şi

potolească murgul nerăbdător, apoi privi în jos spre ea cu ochii lui inteligenţi. Dar, iată ce-ţi pot aminti: două rele nu fac ceva bun. Acestea fiind zise, Rusty dădu pinten calului şi plecă să supravegheze cireada. Cu artrită cronică sau nu, el avea treburi de rezolvat. Şi după ce Marele Tom îi părăsise, acum când venise primăvara şi marcarea vieţilor trebuia să-nceapă săptămâna următoare, era de datoria lui să-l instruiască pe Tony, să-l modeleze şi să-l ajute să se dezvolte, astfel încât acesta să fie pregătit ca într-o zi să poată prelua conducerea fermei. Dar cine altul dacă nu propriul său tată îi putea arăta băiatului cum se mânuieşte lasso-ul? Mai ales când acest tată câştigase toate distincţiile acordate cowboy-lor de pretutindeni, conducând, totodată, timp de

trei ani concursurile de rodeo, organizate la Circle C în ziua de 4 iulie?

După ce-şi muşcă buzele, după câteva momente Jeannie se răsuci pe călcâie şi se-ndreptă spre casă. Trebuia chiar în acea zi să-l vadă pe Rafe. Marele Tom le făcuse rău amândurora. Acum era datoria ei să-ndrepte lucrurile.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Vă rog, cu Rafe Martinez.

— Chiar acum, domnul Martinez este cu un client. Accentul spaniol al secretarei o făcea să pară că toarce, iar faţa ei părea să fie desprinsă din frizele de la Chichén Itzá. Jeannie îşi dădu seama că ar fi trebuit ca mai întâi să telefoneze, în loc să se repeadă direct să-şi schimbe hainele, să-şi strângă

părul şi să sară în maşină pentru a face această vizită intempestivă. Dar detesta ideea că a făcut atâta drum degeaba.

— Eşti sigură că nu-mi poate acorda măcar câteva minute?

Ea lăsă să se strecoare în tonul vocii ei o undă de descurajare.

— Să văd ce se poate face, spuse secretara, punându-şi ochelarii cu ramă neagră de Baga. După ce consultă agenda de întâlniri de pe biroul ei, femeia brunetă clătină din cap, plină de regret.

— Peste jumătate de oră trebuie să ia prânzul cu managerul companiei sale electorale, după care în această după-amiază trebuie să pledeze într-un proces.

Ea dădu pagina şi spuse cu o înviorătoare eficienţă:

— Totuşi aş fi bucuroasă să vă programez pentru mâine, acum îşi ridică privirea întrebătoare, doamnă?

— Crane. Jeannie Crane.

Ca şi cum ar fi ieşit din ţâţână, falca secretarei începu să atârne când înţelese care este semnificaţia numelui lui Jeannie. Era evident că ea bătuse la maşină scrisoarea pe care Rafe o trimisese recomandat, ceea ce însemna că ea ştia motivul acelei vizite surprinzătoare. Jeannie simţi o roşeaţă usturătoare înflăcărându-i obrajii, dar, din obişnuinţă, îşi îndreptă umerii şi, hotărâtă, îşi ridică bărbia.

— Să aştept?

— Bineînţeles, doamnă Crane. Secretara, după ce-şi reveni din surpriză, îi indică o garnitură de fotolii cu sofa. Doriţi o

cafea?

— Nu, mulţumesc.

Jeannie traversă încăperea şi luă loc pe un fotoliu. Detesta faptul că se afla în postura de a trata cu Rafe tocmai acolo unde cuvântul lui era lege, dar fericirea viitoare a lui Tony depindea de modul în care părinţii lui reuşeau să depăşească problemele trecutului şi să ajungă la o înţelegere în afara porţilor tribunalului. Secretara reîncepu să dactilografieze, cu degetele zburându-i pe claviatura maşinii. Ritmul lor de castaniete acompania armonios melodica *carjunto* interpretată la acordeon, ce era transmisă la radioul de pe biroul ei.

Rafe rămăsese credincios originii sale, alegându-şi ca loc de reşedinţă partea

vestică a oraşului San Antonio, unde locuia, muncea şi se distra majoritatea populaţiei hispanice. Pe când îşi conducea maşina pe acele străzi, Jeannie fusese copleşită de emoţie amintindu-şi de acea zi de demult, când venise să-l caute pe Rafe pentru a-i spune că era gravidă. De faptul că această comunitate vastă îi apăruse atunci ca fiindu-i străină, aproape o altă ţară: acum se simţea aproape acasă. După ce-şi parcase Fordul Explorer în singurul loc disponibil, Jeannie observă că se comporta ca şi cum ar fi crescut în acele locuri. În timp ce mergea în josul străzii spre clădirea din cărămidă cu etaj ce adăpostea biroul de avocatură al lui Rafe, când privirea îi fu atrasă de un şal drăguţ din vitrina unui magazin din vecinătate se opri să-l cumpere. Apoi ea

zâmbi şi spuse „Buenos dias” unor săteni angajaţi într-o dispută animată în limba spaniolă, atunci când trecu pe lângă ei. Se încruntă plină de indignare la un grup de adolescenţi ce, după toate aparenţele, ar fi trebuit să se afle la şcoală în acele momente, pe când ei se înghesuiau într-un căruţ zornăitor ce mergea cu viteză la vale.

După ce intrase în clădire fusese impresionată de ambianţa care sugera cu subtilitate ţinuturi de la sud de graniţă. Plante agăţătoare şi arbuşti uriaşi, ce-şi aveau rădăcinile în vase mari, albe, formau o cortină în faţa ferestrei. Mobila confortabilă, în culori neutre, şi un covor ţesut de mână, în diferite nuanţe bej ca nisipul deşertului, constituiau un cadru perfect pentru colecţia de ceramică

mexicană demnă de-a sta în orice muzeu, cât şi pentru litografiile însufleţite ale lui Diego Rivera ce împodobeau pereţii. Numere recente din revistele Ombre şi Texas Monthly stăteau unele peste altele într-un teanc de pe o măsuţă de cocktail cioplită în piatră. I se păru că trecuse o eternitate de când tot făcea anticameră, deşi, în realitate, aşteptase doar vreo cincisprezece minute, până când uşa biroului lui Rafe se deschise. El ieşi însoţit de un om impozant, mustăcios, care părea a-i fi teribil de recunoscător lui Rafe, care acceptase să-l reprezinte într-un proces.

Lui Jeannie ritmul bătăilor inimii i se acceleră la vederea lui Rafe care încă n-o observase. El arăta senzaţional în costumul lui de un gri stins, cu cămaşa cu dungile

fine şi cu cravata retro care înfrumuseţa întreg ansamblul. Capul lui brunet era puţin înclinat spre vorbitor; Rafe avea câteva încreţituri la coada ochilor lui albaştri; cât despre, cercelul de argint din ureche era în perfect acord cu ambianţa generală. Jucându-se nervoasă cu cercelul din propria-i ureche, Jeannie aştepta ca el să termine conversaţia cu clientul. Pe când cei doi bărbaţi îşi strângeau mâinile în semn de rămas-bun, ea avea inima strânsă gândindu-se că făcuse o greşeală îngrozitoare venind aşa, neanunţată. El ar fi putut să-i respingă ideea, ar fi putut să-i râdă în faţă. Ar fi putut chiar să dea cu piciorul…

— Aş semna bucuros un cec drept aconto. Afirmaţia clientului o smulse pe Jeannie din starea de derută şi îngrijorare în

care se afla. Rafe îşi retrase mâna şi ridică din umeri cu un aer rezervat.

— Dacă strângerea de mână a unui bărbat nu are valoare, atunci nici semnătura lui nu are. După ce uşa se închise în urma clientului, secretara anunţă:

— Mai vrea cineva să vă vadă, domnule Martinez.

Ochii lui Rafe împrumutară strălucirea fascinantă a neonului când priviră în direcţia lui Jennie.

— Ce faci aici? Ea se ridică, rezistând impulsului nervos de a-şi netezi fusta din dril decolorat.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— E puţin cam târziu, nu crezi? remarcă el caustic.

— Niciodată nu-i prea târziu când este

vorba de Tony, replică ea calm.

Cum el n-o contrazise, ea se aplecă să-şi ia poşeta, fapt care-i permise lui să-i zărească o clipă coapsa netedă şi albă. Iar când se îndreptă, sânii ei împunseră cu nonşalanţă tricoul roşu, de bumbac, strâns în talie. Pe când se îndrepta spre el, cu mersul ei dintotdeauna - capul sus, umerii drepţi - dorinţa îi zvâcni în pântece. Ea părea a se simţi atât de bine în propria-i piele, încât bărbaţii care o priveau doreau să se strecoare în fiinţa ei şi să nu mai iasă niciodată. Dar trădarea ei era prea vie în sufletul lui Rafe, ea alunga pasiunea, făcând loc resentimentului.

Jeannie se opri la o lungime de braţ de el. Un torent de iubire şi regret o străbătu pe când îi privea chipul frumos, atât de

familiar şi îi întâlnea privirea ostilă. Această primire rece ar fi intimidat o persoană mai puţin femeie decât ea, dar această femeie mersese prea departe ca să mai poată da înapoi.

— Îţi pot vorbi între patru ochi? îl întrebă politicoasă.

— Cu siguranţă, aprobă el cu o mină batjocoritoare. După ce-o introduse în silă pe Jeannie în biroul lui, Rafe spuse secretarei să preia mesajele telefonice şi închise uşa. Aşezându-se cu coapsa pe tăblia din marmură neagră a biroului său, el îşi încrucişa braţele pe pieptul musculos şi spuse tăios:

— Vorbeşte, deci. Indignarea lui Jeannie atinse paroxismul. Cum îndrăznea să fie atât de grosolan, încât să nu-i ofere măcar un

scaun? Nu că l-ar fi acceptat. Era oricum prea agitată ca să stea jos. El nu fusese singura persoană manipulată de Marele Tom. Iar ea venise să discute despre viitorul fiului lor. La acest gând îşi înghiţi mânia şi vorbi pe un ton politicos:

— Am primit azi-dimineaţă scrisoarea. Ochii lui erau la fel de inexpresivi ca două pietre de un albastru şters.

— Presupun că voi primi veşti cât de curând de la avocatul tău.

— Nu.

— Oh?

— N-am de gând să mă lupt cu tine pentru asta. El ridică sceptic o sprânceană în definitiv cea cu care stătea de vorbă era fiica Marelui Tom.

— De ce această subtilă schimbare de

atitudine?

— Nu vreau să-l rănesc pe Tony. Ea răspunsese atât de emfatic, încât… el trebui să-i acorde beneficiul îndoielii.

— A întrebat de mine?

— Da. Masca lui cinică se destramă şi o zvâcnitură de speranţă îi traversă chipul.

— Şi ce i-ai spus?

— Că erai un prieten de-al Marelui Tom. Ea văzu că el era cât pe ce să formuleze o obiecţie şi se repezi să-i explice:

— Cred că trebuie să petreceţi câtva timp împreună, să vă cunoaşteţi unul pe altul înainte de a lansa ştirea că-i eşti tată. El studie ideea ei pe toate feţele şi ajunse la concluzia că-i convenea.

— Unde, când?

— Începe să se arate avocatul din tine.

Negând totul exasperat, licărirea din ochii ei cenuşii îi spunea că îl tachina doar.

— Fiecare cu defectele lui, replică el cu un aplomb sec. Împărţiră un zâmbet, primul după unsprezece ani de zile, şi se simţiră amândoi minunat.

— Presupun că ai un plan legat de modul în care ne vei da posibilitatea de-a fi împreună, continuă el cu promptitudine. Ea aprobă, amintindu-şi de agenda pe care secretara lui o răsfoise.

— Ştiu că eşti ocupat, aşa că voi încerca să grăbesc lucrurile. El clătină din cap şi se-ntinse în spate ca să apese pe butonul interfonului.

— Nimic nu e mai important pentru mine decât luarea de decizii în privinţa fiului nostru. Fiul nostru. Inima îi tresaltă de

bucurie la auzul acestei declaraţii care până acum ar fi împins-o în pragul disperării. După ce primi instrucţiunea să anuleze prânzul şi să-l reprogrameze pentru a doua zi, secretara lui Rafe întrebă:

— Şi ce să-i spun domnului Quinones despre motivele acestei bruşte schimbări de program? Când Jeannie întâlni ochii plini de promisiuni ai lui Rafe, întregul ei trup începu să vibreze.

— Spune-i că am de rezolvat câteva probleme de familie.

CAPITOLUL 6

@— Îţi dai seama că aceasta este prima dată când mergem undeva împreună la lumina zilei? Jeannie simţi un junghi ascuţit de durere la-ntrebarea cu subînţeles a lui Rafe. Armistiţiul lor fragil fusese întrerupt, deşi ea n-avea nicio vină. Tulburată, ea puse pe masă ceaiul cu gheaţă, întrebându-se cum de intrase în această situaţie neplăcută. Ei părăsiseră biroul de avocatură şi merseseră la un mic restaurant mexican, aflat după colţ, la care Rafe mergea deseori. Proprietarii, un cuplu de vârstă mijlocie, care îi erau nu numai clienţi, dar şi ardenţi susţinători politici, îi salutaseră plini de efuziune şi-i conduseră la o masă din colţ, unde puteau discuta netulburaţi. Chelneriţa

le luase comanda şi apoi îi lăsase singuri. Acum, cu Rafe aşteptând un răspuns la întrebarea pe care-o pusese, cu Jeannie hotărâtă să nu mai reînvie vechi regrete, ea oftă teatral şi spuse:

— Ce repede uită. El se încruntă.

— Ce uită?

— De bâlciurile districtuale.

— Ah, da, îmi amintesc foarte bine. Ochii lui se luminară. Îi privi părul sărutat de soare, apoi ochii argintii. Un zâmbet ridică un colţ al buzelor strânse.

— Tu şi Olivia eraţi două puştoaice de paisprezece ani.

— Eu aveam paisprezece; ea avea treisprezece.

— Oricum eraţi nişte puştoaice.

— Niciuna din noi nu putea şofa, aşa că

te-am convins pe tine să ne duci.

— M-aţi somat să vă duc, fu rândul lui s-o corecteze.

— Ţi-am sugerat să-ncerci şi să câştigi.

— M-aţi implorat să arunc cu acele mingi de baseball în sticle de lapte.

— Ei i-ai câştigat o broască împăiată, iar mie un ursuleţ, îi reaminti ea cu nostalgie în glas.

— Ea i-a dat broasca lui Enrique care a făcut-o imediat bucăţi. Glasul lui avea o asprime afectuoasă.

— Tony a dormit cu ursuleţul până la trei ani. Rafe observă uimirea din ochii ei şi ştia că o surprinsese această revelaţie în aceeaşi măsură ca şi pe el.

Jeannie îi evită privirile, dându-şi prea târziu seama că vorbise prea mult.

— Aveţi grijă, sunt fierbinţi, îi avertiză chelneriţa, întrerupând tăcerea grăitoare care se lăsase dintr-odată între ei. Ea puse pe masă platouri sfârâind de chile relenos, servite cu garnitură de fasole şi orez. După aceea umplu din nou paharul lui Jeannie, îi aduse lui Rafe berea şi merse să ia comanda la altă masă.

— Mmmmm… Recunoscătoare pentru că avea un motiv să schimbe subiectul, Jeannie luă furculiţa şi începu să investigheze ardeii umpluţi cu brânză. Par delicioşi. Rafe ignoră mâncarea.

— Mă-ntreb-ce-ar fi simţit Marele Tom văzându-ne că stăm amândoi la aceeaşi masă?

Se referea la regula instituită de tatăl ei, ca personalul ajutător în acest caz familia

Martinez să mănânce în apartamentul său şi nu la conac. Aceasta însemna că Maria trebuia ori să gătească două mese diferite, una pentru familia Crane şi una pentru soţul şi copiii ei, ori trebuia să ducă la ea acasă surplusul de mâncare, pe care o reîncălzea. Jeannie înghiţi liniştită dumicatul, sorbi din ceai, apoi îşi tampona buzele cu un şerveţel de hârtie înainte de a-l privi.

— N-am nimic de-a face cu asta.

— Rusty a mâncat întotdeauna cu voi.

— Rusty nu avea pe nimeni care să-i gătească. El schiţă o strâmbătură de dezgust.

— Şi Rusty era englez. Jeannie neavând ce spune, îşi coborî privirea.

Degetele lui Rafe, lungi şi bronzate, treceau în sus şi-n jos pe sticla alunecoasă

din cauza condensului şi un fior care n-avea nimic de-a face cu mâncarea picantă o străbătu pe Jeannie. Cum propria reacţie o deranjase, ea îşi vărsă necazul pe el. Punând jos furculiţa îl întrebă iritată:

— De ce continui să faci asta?

— Ce să fac?

— Să-mi arunci trecutul în faţă?

— Face bine. Direct, fără nicio jenă, ochii lui albaştri alunecară spre bustul ei. Ca şi cum el i-ar fi atins, ca şi cum ei şi-ar fi amintit mângâierea mătăsoasă a degetelor lui, sânii ei împunseră din nou bumbacul moale al tricoului. Necăjită de faptul că el încă mai poseda acea putere de-ai deştepta simţurile, ea îşi încrucişă braţele pe piept.

— Şi dacă face bine, ce faci? El o privi direct în ochi.

— Ai priceput. Jeannie privi spre masă în timp ce simţi din nou acea stare de ameţeală şi insecuritate – ca şi cum s-ar fi aflat într-o maşinuţă din montagne russe- atunci când el luă un pic de spumă de pe sticla cu bere şi o strivi între arătător şi degetul mare. Jeannie urmări hipnotizată mişcarea lentă, circulară, până când îşi dădu seama că Rafe făcea aceasta în mod intenţionat. Atunci ea îşi strânse pumnii şi-i înfruntă ochii albaştri care ştiau. Pentru nimic în lume nu s-ar fi recunoscut înfrântă.

— Credeam c-am venit aici ca să discutăm modalitatea de a sta împreună, tu şi cu

Tony, spuse ea cu o undă de ostilitate în glas.

— Aşa este, recunoscu el scurt. Dar

înainte de-a face planuri de viitor trebuie să prind din urmă trecutul. Ea clătină din cap nedumerită.

— Nu înţeleg.

— Păi Marele Tom mă ura. Buzele lui Rafe formară o linie fină ce trăda amărăciune. Deci ce vreau eu să ştiu este ce-a zis când i-ai mărturisit că porţi în pântece copilul meu. Jeannie ezită, căutând în minte un mod mai elegant de-a răspunde, dar nu exista niciunul.

— A vrut ca eu să avortez. Pe deasupra mesei Jeannie îi urmări reacţiile. Trupul lui se încordase. Chipul îi devenise glacial ca un aisberg polar. Când văzu cum împinge la o parte farfuria cu mâncare, făcu la fel, pentru că pofta ei de mâncare se evaporase la vederea suferinţei lui.

— Evident, tu ai refuzat, spuse el pe un ton inexpresiv.

— I-am spus că era prea târziu, că sarcina era prea avansată.

— Şi-atunci ce-a spus?

— Că dacă nu merg la o casă pentru mame necăsătorite să-mi dau copilul spre a fi adoptat, mă va renega. Rafe scrâşni din dinţi la ideea că propriul ei tată exercitase un astfel de şantaj sentimental asupra ei.

— Şi în loc să-l asculţi te-ai dus… Unde?

— La Houston. Ea lăsă să-i scape un oftat prin care răzbăteau lacrimile trecutului.

Am stat cu mătuşa mea-sora mai mica a mamei-până când s-a născut Tony.

Când Rafe se gândi la cât trebuie s-o fi costat pe ea să păstreze copilul în pofida

opoziţiei înverşunate a Marelui Tom, simţi că i se pune un nod în gât. Şi-atunci o întrebă:

— Şi ce l-a determinat să se răzgândească şi să te lase să vii înapoi la fermă?

— Cred că până la urmă şi-a dat seama că pierduse controlul asupra mea, că în acel caz el urma să fie cel înfrânt. Jeannie cu ochii înceţoşaţi de mândrie maternă adăugă: Dar şi faptul că Tony era cel mai frumos bebeluş din câţi se născuseră.

— Un punct de vedere nepărtinitor, desigur? Ea râse.

— Da, desigur.

— Seamănă cu mine, spuse cu obiectivitate.

— Imaginea ta în oglindă.

— Şi ce simţea Marele Tom privindu-mi chipul în fiecare dimineaţă, prânz şi seară, timp de zece ani? Timbrul vocii lui exprima o preocupare reală.

— Nu l-am întrebat niciodată. Jeannie îşi alese cu multă grijă cuvintele, nedorind să-l rănească mai mult decât era nevoită s-o facă. Dar ca să vorbesc deschis, cred că el a văzut în Tony o extensie a propriei persoane. Nepotul lui. Un Crane, nu un Martinez.

— Deci sângele hispanic al lui Tony nu l-a îndârjit?

— În acest caz aş fi zburat exact aşa. Ea pocni din degete, făcând o demonstraţie dramatică. De altfel şi el ştia asta. Rafe renunţă la postura rigidă, se relaxă şi se întinse pe deasupra mesei să-i cuprindă

mâna îngustă într-ale sale. El nu-şi putea imagina prin câte trecuse din cauza lui, nici chiar atunci când le vedea reflectate atât de clar în ochii ei. Iadul înstrăinării de tatăl ei şi de a-şi creşte singură copilul, făcea ca drumul său plin de obstacole spre succes să pară ca o autostradă ce ducea direct spre rai. Jeannie îşi strânse buzele, oprind astfel un oftat extaziat, atunci când el îi întoarse mâna şi depuse un sărut în palma ei. Buzele lui erau la fel de moi ca blana de zibelină, pe pielea ei sensibilă. Căldura respiraţiei lui genera fiori fierbinţi, erau muzică pentru sufletul ei.

— Aceasta-i pentru că ai dat viaţă fiului meu, murmură el.

— Fiului nostru, accentuă ea uşor.

— Fiului nostru, aprobă el căutându-i

privirea pe deasupra mesei.

Mirosul de grăsime fierbinte al mâncării rămase în farfurii persista sub nasurile lor. Cineva sparse cu zgomot un pahar, tulburând atmosfera cu un şir de blesteme. Uşa se deschidea, permiţând ca noi clienţi să se alăture celor aflaţi deja în încăpere. Salutări în spaniolă se amestecau cu cele în englezeşte, demonstrând convergerea treptată a celor două mândre culturi. Pentru tot ceea ce Rafe şi Jeannie abia descoperiseră, s-ar fi cuvenit ca ei să se afle singuri pe o pajişte scăldată de razele lunii, făcând planuri de viitor, ca şi cum ar fi avut cu-adevărat vreunul.

— A avut ceva mâncarea? întrebă chelneriţa, întrerupând vraja ce căzuse asupra celor doi clienţi pierduţi în visare.

— Nu. Jeannie îşi retrase mâna şi privi spre faţa a cărei anxietate era vizibilă.

De ce?

— De-abia v-aţi atins de mâncare.

— Este vina mea. Rafe îşi însuşi vina zâmbind. Eu i-am acaparat mâna cu care mânca şi am obligat-o să mă urmeze într-o plimbare prin valea amintirilor.

— Pentru că veni vorba de amintiri… spuse Jeannie după ce chelneriţa luă după masă mâncarea şi lăsă băuturile şi nota de plată. Unde v-aţi dus cu toţii după ce aţi părăsit ferma?

— La Rio Grande Valley. Sorbindu-şi ceaiul, ea îşi mărturisi regretul.

— Nu-i de mirare că nu v-am putut găsi.

— Părinţii mei au cules ultimele legume din acea vară, apoi grape-fruits şi portocale

pe timpul iernii, îşi aminti el cu glas tare. Iar Olivia şi Enrique au mers la şcoală într-o baracă de tablă ce fusese instalată pentru copiii muncitorilor imigranţi.

— Şi tu ce ai făcut? reuşi să-ntrebe, în pofida nodului ce i se formase în gât la gândul suferinţelor pe care familia lui le-a îndurat ca urmare a prejudecăţilor Marelui Tom. Expresia lui nu trăda nimic din amărăciunea cuibărită în adâncul sufletului.

— Câteva săptămâni am strâns tomate şi ardei până am avut destui bani ca să-ţi telefonez şi să te anunţ că vin să te iau. Apoi le-am spus părinţilor mei să meargă să-şi ia cărţile verzi, i-am sărutat pe Olivia şi Enrique de rămas-bun şi m-am îndreptat spre cel mai apropiat telefon public. Ea ştia ce va urma şi-şi coborî repede genele ca să-

şi ascundă ochii plini de lacrimi. Să te gândeşti că un lucru atât de simplu, ca un telefon, a provocat atât de multe complicaţii…

După ce am auzit c-ai fugit de acasă, continuă scrâşnind din dinţi, am cules fructe tot restul sezonului, apoi m-am înscris la Facultatea de Drept în trimestrul următor. Ea îşi ridică din nou spre el privirile, iar întrebarea ce urmă se referi la cele menţionate de el anterior.

— Părinţii tăi şi-au luat vreodată cărţile verzi?

— Mai mult decât atât, au primit cetăţenia.

— Minunat! Zâmbetul lui reflecta toată mândria şi promisiunile date de culorile roşu, alb şi albastru.

— Tata arborează steagul în fiecare zi în care nu plouă, iar mama instalează grătarul la fiecare 4 Iulie, ca să rivalizeze cu cel de la Circle C. Ea se bucura pentru cuplul de imigranţi, dar era şi mai preocupată de progresele fiilor lor.

— Facultatea de Drept este foarte costisitoare. El făcu o grimasă.

— Mie-mi spui.

— Cum ai reuşit să-ţi plăteşti taxele?

— În primii doi ani am lucrat în construcţii, apoi în al treilea an am fost funcţionar la o judecătorie. Ea şi-l putea imagina făcând curse între orele de clasă, biroul lui de funcţionar şi sălile tribunalului.

— Când mai aveai timp să studiezi?

— Am consumat mult gaz la lampă.

— Cred că era extenuant.

— Dar până la urmă a meritat.

— Ce note aveai?

— În general note de zece. Rafe nu putu rezista să nu se laude puţin. În ultimul an am fost redactor la Revista juridică. Jeannie era destul de impresionată.

— Cu un astfel de palmares mă surprinde faptul că vreo mare firmă de avocatură nu te-a răpit direct din şcoală.

— Am fost invitat să colaborez la mai multe firme, dar eram prea independent ca să pot încăpea în tiparele lor.

— Şi? întrebă ea simţind că mai era ceva de adăugat. El schiţă un zâmbet tăios.

— N-am fost interesat să fiu prototipul lor de minoritar.

— Nici chiar pentru bani?

— M-am descurcat bine lucrând pe cont

propriu. Ea toasta cu ceai pentru vizibilele semne ale succesului lui.

— Pentru costumele de comandă şi cravatele de mătase.

— Mai bine decât hainele de-a gata pe care le purtam când eram băiat. El îşi termină berea, dar păstră sticla. Hai să mergem.

— Acum strângi sticle goale? întrebă ea pe când îşi lua poşeta.

— Am nevoie de ea la tribunal, răspunse ei enigmatic, lăsând pe lângă bacşişul generos şi destui bani să plătească un întreg depozit de sticle.

Jeannie n-avu ocazia să urmărească acest gest pentru că, imediat ce păşi afară, ea se împiedică într-o crăpătură în asfalt. Rafe o prinse, iar puterea degetelor lui,

care-i încercuiau braţul ca o brăţară de oţel, aprindea jarul care ar fi fost mai bine să rămână stins.

— Cavalerul meu în armură strălucitoare, spuse ea zâmbind.

— În turnirul tău, cu siguranţă, îi explică el, dându-i drumul la braţ.

Zâmbiră amândoi şi porniră spre biroul lui. Dar această scurtă atingere stârnise o anume sensibilitate pe care ea încercă s-o alunge din minte cu aceeaşi conştiinciozitate cu care încerca să-şi potrivească pasul după al lui.

Delicatul parfum de trandafiri ce înmiresma aerul, venind dintr-o grădină de flori din faţa unei case modeste, dar bine întreţinute, intra în competiţie strânsă cu aroma înţepătoare de verba buena (Foi

cinentă uscate) ce venea dinspre bucătăria alteia.

— Locuieşti prin preajmă? întrebă ea după ce dădură colţul apropiindu-se de biroul lui. El e opri şi arătă spre cer.

— După ce am cumpărat clădirea, am reamenajat etajul transformându-l în spaţiu locuibil.

— Deci locuieşti deasupra biroului. Ea îşi ridică privirile şi, după cum se aştepta, văzu storurile de lemn la ferestre. Pe când o urma în anticameră, el o trase în joacă de părul auriu, ce scăpase din clama de plastic şi îi cădea în cascadă pe umeri.

— Nu vrei să urci şi să-mi vezi colecţia de ambalaje?

Ea îşi întoarse faţa spre el şi tocmai voia să-i spună râzând: „Vrei să spui de

gravuri?”, dar replica îi îngheţă pe buze sub privirea lui sfredelitoare.

În absenţa lor secretara plecase să mănânce, deci aveau biroul la dispoziţie. Privindu-se în ochi, în aerul limpede al încăperii, ei îşi amintiră cu acuitate ce bună întrebuinţare ar fi dat ei cu ani în urmă şansei de-a fi singuri.

Dar ce-a fost a fost. În acea după-amiază, el avea o audiere preliminară, iar ea trebuia ca peste două ore să-şi ia fiul de la şcoală.

— S-a făcut târziu, observă ea nervoasă. El îşi ridică manşeta şi îşi privi ceasul; părul lui întunecat strălucea în lumina razelor de soare ce reuşeau să pătrundă prin draperiile de frunze verzi de la fereastră.

— Este douăsprezece şi jumătate.

— Când trebuie să fii la tribunal?

— Audierea începe peste treizeci de minute. Ea se gândi că lui îi vor trebui cincisprezece minute bune să ajungă acolo, dată fiind ora de trafic intens de la amiază şi omniprezentele reparaţii ale străzilor şi încă cinci ca să găsească un loc de parcare.

— Putem vorbi la telefon diseară, după ce Tony merge la culcare, propuse ea ştiind că el se grăbeşte.

— Discutăm după proces, decretă el înainte de a dispărea în biroul său.

Nu-i venea să-şi creadă auzului. Când afirmaţia lui îşi făcu în sfârşit efectul, ea blestemă în şoaptă şi porni ca din puşcă după el.

— Ce înseamnă asta după proces? ceru ea postându-se în faţa biroului cu mâinile în

şolduri.

— Înseamnă că mergi cu mine. Îşi puse sticla de bere goală în servieta de piele strălucitoare.

— Dar eu…

— Audierea n-are cum să dureze mai mult de o oră.

— O oră!

— Două cel mult.

— Trebuie să-l iau pe Tony la trei.

— Nu poate să-l ia Rusty?

— Astăzi a dus cireada la păscut.

— Dar Martha? Jeannie se bosumflă, dar chipul ei rămase atrăgător ca întotdeauna.

— De zece ani Tony te are numai pentru el. Tot ce-ţi cer eu este o după-amiază. La această cerere participau şi ochii albaştri, imploratori ai lui Rafe.

— Oh, bine. Mimă un oftat iritat, dar de fapt inima-i tresaltă încă de pe acum la ideea de a-l vedea în acţiune. Şi pe de altă parte murea de curiozitate să afle ce are de gând să facă el cu sticla.

— Atunci trebuie să telefonez la fermă.

— Poţi folosi telefonul meu. El îşi luă servieta şi se-ndreptă spre uşă.

— Shakespeare avea dreptate, bombăni Jeannie bine dispusă, pe când formă numărul de la Circle C.

— Dacă am ucide toţi avocaţii, o contrazise Rafe pe acelaşi ton, cine ar mai candida pentru funcţiile politice?

— Exact asta spuneam şi eu. Râse şi închise uşa după el, chiar în momentul în care

Webb Bishop răspunse la al doilea apel

al telefonului de la fermă.

— Webb?

— Bună, Jeannie. Ea dădu din cap încurcată.

— Ce faci acolo în mijlocul zilei?

— Am avut vreo două ore libere între vizitele de la spital şi apelurile de la cabinet, aşa că m-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faci.

— Minunat, spuse ea puţin prea grăbită. Minunat.

— Bun. El îşi drese glasul. Bun. Urmă o tăcere grăitoare. Ea se grăbi s-o întrerupă:

— Sunt în San Antonio.

— Aşa zicea şi Martha. Jeannie îşi închise ochii. O durea nota de resemnare din glasul lui. Lacrimile îi ardeau pleoapele. Dar între ei totul se terminase. Se

terminase înainte de-a începe cu adevărat. Şi nu avea niciun rost pentru niciunul dintre ei să mai prelungească agonia.

— Martha este acolo, acum? întrebă ea cu o falsă însufleţire.

— Este cufundată până la coate în cocă. Aceasta explica de ce răspunsese Webb la telefon. Dar aş fi bucuros să-i transmit mesajul înainte să plec. Ea îi dădu instrucţiunile, apoi spuse la despărţire:

— Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru Marele Tom şi pentru Tony, şi… şi pentru mine.

Gentleman şi în cazul acestui sfârşit amar, el îşi făcu o ieşire graţioasă.

— La revedere, Jeannie.

— La revedere, Webb, şopti ea înainte de-a închide, dorind din toată inima să nu fi

trebuit s-o frângă pe a lui. Problema-era... Problema era că el nu era Rafe.

CAPITOLUL 7

În sala de şedinţe era linişte ca într-o biserică. Oamenii călcau cu grijă şi vorbeau în şoaptă. Sunetele erau amplificate: bâzâitul instalaţiei de aer condiţionat, ticăitul ceasului din perete, fâşâitul hârtiilor la masa avocaţilor, scârţâitul uşilor grele.

Cu toate că stătea pe o banchetă de lemn ce semăna grozav cu o strană, Jeannie era perfect conştientă de faptul că nu se afla în biserică. Şi nici prin gând nu-i trecea că acea persoană-clientul lui Rafe, cu părul sârmos ca o lână de oţel, şi cu pielea de culoarea melasei de sorg ar avea cea mai uşoară asemănare cu un băiat de cor.

Era un barman ce recunoscuse că îrppuşcase un client în timpul unei dispute. El mai susţinea că o făcuse pentru a se apăra. Dar cum nu se mai afla nimeni în bar în timpul altercaţiei, era vorba despre cuvântul lui împotriva cuvântului victimei. Şi cine ar fi crezut un om ce avea tatuat pe braţul stâng cuvântul

„Killer”?

Prin comparaţie, victima, care trăise şi povestise întâmplarea, arăta ca un candidat pentru confirmare. Părul îi era tuns îngrijit şi pieptănat, faţa, proaspăt bărbierită, avea o paloare de spital. Purta un costum închis la culoare, o cravată aleasă cu gust şi un bandaj la braţul drept.

— Ridicaţi-vă, spuse aprodul cu glas sonor. Jeannie se ridica odată cu ceilalţi

atunci când judecătorul îşi făcu intrarea în sală. Era un bărbat ce părea a avea până-n şaizeci de ani, purta roba neagră şi o pereche de ochelari stil Ben Franklin.

— Vă rog luaţi loc, invită el întreaga asistenţă, după ce-şi ocupase locul pe bancă. În spatele lui, atârnau steagul Americii şi steagul statului Texas. El se uită la avocatul acuzării şi spuse:

— Puteţi începe. Jeannie avea un loc în primul rând, care-i permitea să urmărească nestânjenită tot ce se petrecea. Nu mai fusese niciodată într-un tribunal, nici măcar pentru încălcarea regulilor de circulaţie, deci era nerăbdătoare să afle cum funcţionează întregul mecanism. De aceea se aplecase puţin în faţă, ca să audă mai bine. Pe drumul spre tribunal, Rafe îi

explicase că în timpul audierii, procurorul trebuie să prezinte suficiente dovezi pentru a convinge judecătorul că acuzatul, clientul lui Rafe în acest caz, trebuie să fie judecat pentru acuzaţia de atac înfăptuit cu o armă mortală. Dacă Rafe ar putea dovedi contrariul printr-o combinare de probe cu examinarea faptelor, acuzaţiile vor cădea, iar clientul lui va fi eliberat. Procurorul cită ca martor pe ofiţerul de poliţie care făcuse arestarea. Poliţistul, un om voinic, având părul blond-închis şi fălci de buldog, luă cuvântul şi începu să povestească în faţa instanţei cum a fost chemat la faţa locului de un trecător şi l-a prins pe clientul lui Rafe ţinând în mână arma fumegândă. Pe când îi asculta pe procuror şi pe poliţist bătând cuie în coşciugul acuzatului, Jeannie

îl privea încontinuu pe Rafe, care stătea la masa consilierilor, purtând pe chip o expresie impasibilă. De la gulerul foarte apretat al cămăşii sale de bumbac, până la ghetele din piele de tipar, lucrate manual, era prototipul unui avocat prosper din Texas, în viziunea celor din Madison Avenue. Dar aici asemănarea se sfârşea. Nu avea acea paloare a tenului specifică celor obligaţi să stea tot timpul prin sălile tribunalelor şi nici burta respectabilă pe care o au în general funcţionarii. Culoarea tenului său, sienna arsă, se datora în cea mai mare măsură moştenirii căpătate, dar şi superbei sale condiţii fizice, care era la rândul ei rezultatul celor cinci mile pe care le străbătea zilnic, după cum îi mărturisise, alergând. Părul lui negru era numai cu

puţin mai scurt decât fusese în ziua funeraliilor, dar la spate era încă lung până la gulerul cămăşii. Cercelul de argint, pe care în mod eronat presupusese că el şi-l va scoate pe timpul audierii, îi făcea lui Jeannie cu ochiul în lumina fluorescentă a încăperii ori de câte ori el îşi înclina capul pentru a-şi nota câte ceva în timpul mărturiei poliţistului.

— Martorul vă stă la dispoziţie, spuse procurorul după ce termină de prezentat acea parte a cazului.

— Mulţumesc. Rafe se ridică, înalt şi oarecum invincibil, părând să domine asistenţa printr-o neasemuită fermitate. Pe când el ridica una dintre fotografiile pe care procurorul le adusese ca probe şi o arăta martorului, Jeannie nu se putu împiedica să

nu-şi amintească de un tânăr pasionat care declara că el vrea să devină avocat. Ea crezuse în el întotdeauna. Şi-ntotdeauna îl sprijinise. Dar până în acea zi niciodată nu înţelesese cu adevărat teribilele nedreptăţi care-l îmboldiseră să-şi realizeze ambiţiile lui avântate. Născut într-o secţie de caritate a spitalului comunităţii mexicane, îşi tocise dinţii încercând să mestece sărăcia şi periculoasele conflicte dintre bande. Cel mai mare copil al muncitorilor imigranţi a învăţat să doarmă înghesuit, să îmbrace haine de la târgul de vechituri, să mănânce, mulţumind îndatorat, orice i s-ar fi oferit. Fiind un avocat al oamenilor obişnuiţi, el ştia din proprie experienţă că uneori justiţia îşi ridică legătura de la ochi pentru a vedea ce culoare are împricinatul, cum este

îmbrăcat, unde locuieşte şi cine îi sunt prietenii. Ea îşi dădea seama că Rafe Martinez era un rebel cu cauză. Era un gladiator al timpurilor moderne, a cărui arenă în loc de Colisseum era sala de judecată. Şi în cele mai multe cazuri el reprezenta ultima şansă a clienţilor lui de a avea o judecată dreaptă.

— Domnule ofiţer, spuse el. Îţi dau din nou această fotografie a scenei împuşcării şi îţi cer să spui Curţii ce este acest obiect de pe podea din dreapta victimei.

— Este o sticlă de bere. Cu coada ochiului Jeannie văzu că victima se foia în scaun şi îşi potrivea eşarfa de la braţ, ca şi cum s-ar fi aşteptat să asiste la faptul că investigaţiile vor adopta această linie. Apoi Rafe îi acapara din nou întreaga atenţie, aşa

cum stătea relaxat şi sigur de sine în faţa băncii martorilor şi întrebând:

— Ce fel de sticlă de bere?

— Nu ştiu. Poliţistul privi cu coada ochiului la fotografie, apoi scutură din cap:

— Nu pot citi eticheta. Un zâmbet lumină chipul frumos al lui Rafe, reuşind să alunge seriozitatea reţinută de până atunci. Jeannie îşi simţi inima bătând cu repeziciune, când îi văzu buzele ferme, când îi văzu dinţii strălucind orbitor, în timp ce două cute se adânceau de-o parte şi de alta a gurii.

— Daţi-mi voie să reformulez, spuse el apoi. Şi în timp ce lumina jucăuşă din ochii lui albaştri îşi lua zborul, expresia feţei îi deveni solemnă odată cu revenirea la problema aflată în dezbatere. Nu vi se pare

nimic ciudat cu această sticlă de bere? Atunci poliţistul aprobă:

— Fundul ei este spart. Absolut fascinată, Jeannie asculta cum Rafe continua să-şi construiască raţionamentul cărămidă cu cărămidă, până când îl aduse pe poliţist acolo unde intenţionase.

— Deci, domnule ofiţer, puteţi afirma că o sticlă de bere spartă poate fi folosită ca armă de atac asupra unei persoane?

— Da, pot.

— Şi-ai văzut vreodată pe cineva înjunghiat sau rănit cu o sticlă de bere spartă?

— Da, am văzut.

— Ai mai văzut pe cineva ucis în urma unui atac în care se folosise ca armă o sticlă de bere spartă?

— Protestez, e irelevant.

— Respins. Rafe repetă întrebarea.

— Da, am văzut, răspunse poliţistul.

— Deci sunteţi de părere că o sticlă de bere spartă poate fi folosită ca o armă mortală?

— Protestez, conduce spre o concluzie. De data aceasta Rafe îşi pierdu răbdarea. El se întoarse spre judecător cu ochii strălucind de o furie abia reţinută. Când începu să vorbească, Jeannie se aştepta ca el să scoată flăcări pe nări, dar fu surprinsă să vadă că argumenta clar şi convingător faptul că însuşi procurorul certificase pregătirea ofiţerului de poliţie ca fiind aceea a unui expert în domeniu, acesta fiind în măsură să decidă asupra obiectelor care puteau sau nu puteau să fie folosite ca arme

mortale.

— Respins. Judecătorul făcu semn poliţistului. Puteţi răspunde.

— Da, poate fi folosită ca armă mortală.

— Spuneţi-mi, domnule ofiţer, îl îndemnă Rafe, a fost luată sticla de bere spartă, prezentă în fotografie, de la locul crimei de către unitatea de investigaţii a poliţiei şi, dacă da, unde este acum?

— O avem în punga cu probe, răspunse procurorul în locul poliţistului.

Rafe luă sticla de bere spartă de la procuror şi o însemnă ca fiind proba apărării nr. 1. Felul în care o mânuia, lejer, uşor, cu degetele lui puternice, negricioase, înconjurând gâtul sticlei, astfel încât aceasta să se afle cu spărtura în jos, îi arătă lui Jeannie mai mult decât ar fi dorit

vreodată să afle despre cum a reuşit el să supravieţuiască în stradă, în anii fragezi ai copilăriei. O ucidea gândul că la vârsta lui Tony sau chiar când era mai mic, el lupta, realmente, să-şi apere viaţa.

— Departamentul dumneavoastră a luat amprentele? îl întrebă apoi pe ofiţer.

— Da, le-am luat.

— Şi ale cui erau amprentele pe care le-aţi găsit pe sticlă?

— Ale victimei. Încă o dată, omul cu eşarfă atrase atenţia tuturor când se foi în scaun. Toţi ochii se întoarseră spre el, chiar în clipa când faţa lui lăsa să se între vadă ceva urât şi rău. Apoi îşi reveni şi, trecându-şi braţul sănătos peste faţă, îşi îmblânzi expresia. La starea lui de disconfort, Rafe reacţiona într-o manieră dramatică, ridicând

sticla pentru ca poliţistul s-o poată vedea mai bine şi aproape că făcu să-i sară inima de spaimă lui Jeannie, când întrebă cu voce tunătoare:

— Şi unde aţi găsit amprentele victimei pe această sticlă de bere spartă?

— Am găsit, o amprentă parţială a degetului mare pe corpul sticlei, spuse ofiţerul, chiar deasupra spărturii. Şi apoi am mai găsit o serie completă de amprente pe gâtul sticlei. După ce s-a convins pe sine şi a convins Curtea că toate amprentele se potriveau cu ale victimei, Rafe puse sticla pe masa de probe, aşezând-o în aşa fel încât dezagreabila spărtură să fie îndreptată spre masa judecătorului. Apoi se reîntoarse la masa de consiliu, îşi deschise servieta, pe care o lăsase pe scaun, căută şi scoase

dinăuntru o sticlă pe care Jeannie o recunoscu a fi cea pe care el o luase de la restaurant.

— Cu îngăduinţa Curţii, spuse el, ţinând sticla nespartă ridicată şi luând o poziţie clasică de luptă, am dori să ne angajăm într-o mică demonstraţie.

Judecătorul încuviinţă.

— Curtea nu are obiecţiuni. Rafe se apropie cu-paşi mari, plini de vioiciune şi-ncrezător în sine, de banca martorilor. Jeannie se îndreptă în scaun pentru a urmări mai bine partea cea mai interesantă a întregii demonstraţii.

— Nu vreau să riscaţi să vă tăiaţi, domnule ofiţer, de aceea vă voi înmâna o sticlă de bere goală, nespartă, în locul celei ce-a fost găsită la locul împuşcării şi

constituie acum o probă.

— Protestez! Procurorul sări în picioare ca ars, părând să-şi dea seama, deşi cu întârziere, unde duc toate acestea. Doar nu ne jucăm de-a „Ghici pe cine întruchipez”. Rafe se întoarse spre Curte, înăbuşindu-şi tonul autoritar.

— Onorată Instanţă, tot ce vreau să facă ofiţerul este să arate Curţii, fără niciun risc, locul exact în care a fost găsită amprenta parţială a degetului mare al victimei, pe corpul sticlei de bere spartă. Jeannie îşi ţinu respiraţia în timp ce judecătorul se gândea la cererea lui, apoi răsuflă uşurată când acesta spuse:

— Este puţin în afara uzanţelor, dar permisiunea deja v-am acordat-o.

Procurorul se trânti la loc pe scaun, cu o

mină dezgustată. Făcând tot felul de presupuneri, Jeannie continua să-l urmărească pe Rafe înmânându-i ofiţerului de poliţie sticla de bere şi cerându-i s-o ţină astfel încât degetul lui mare să se suprapună peste amprenta imprimată pe sticla-probă. Ofiţerul făcu ceea ce i se ceruse, prinzând sticla de corp, ca şi cum ar fi fost pe cale să bea din ea. Rafe îi mulţumi, luă sticla nespartă şi-o puse la loc în servietă.

— Acum, spuse el, luând sticla spartă de pe masa de probe şi ducând-o din nou la banca martorilor, vă voi înmâna această sticlă şi-am să vă cer s-o manevraţi cu extremă precauţie, ţinând-o de gât, pentru a vă aşeza degetul mare şi celelalte patru degete în aceleaşi locuri ca amprentele

culese în timpul investigaţiei dumneavoastră. Procurorul, cu faţa vânătă, sări din nou ca din puşcă.

— Protestez „valoare probatorie.

Cu ochii duri ca silexul, cu vocea tăioasă ca oţelul Rafe se întoarse.

— Onorată Instanţă, în acest caz victima a afirmat că acuzatul, după ce l-a servit cu mai multe beri, a refuzat să-i mai aducă şi altele. Victima a mai declarat că atunci când a protestat, acuzatul a scos o armă… o armă legal înregistrată, trebuie să menţionez din spatele barului şi l-a împuşcat fără niciun motiv. Punctul nostru de vedere, pe care intenţionăm să-l demonstrăm în cursul acestei audieri preliminare, este că acuzatul a refuzat să mai servească victima, pentru că victima era strigător, insolent,

insuportabil şi primejdios de beată. Intenţionăm de asemenea să demonstrăm că atunci când acuzatul i-a spus victimei că a băut destul, victima a spart sticla pe care tocmai o golise, lovind-o de marginea barului, şi s-a îndreptat spre acuzat cu intenţia de-ai secţiona jugulara.

Mai mult decât atât, intenţionăm să dovedim prin examinarea preponderenţei probelor că pretinsa victimă este în acest caz un atacator, că este un om cunoscut pentru comportarea violentă faţă de alţii atunci când bea şi că acuzatul, fiind obligat să facă faţă acelei sticle de bere spartă, n-a avut de ales şi a trebuit să împuşte victima pentru a se autoapăra. Pe scurt, Onorată Instanţă, prin această expunere vrem să arătăm că această „victimă”-Rafe accentua

cuvântul pe un ton batjocoritor pe când îl privea total dezaprobator pe omul cu eşarfă-şi-a declanşat propria tragedie. Procurorul îşi reînnoi protestul, adăugând iritat:

— O astfel de expunere poate fi numită aţâţătoare.

— Respins, spuse judecătorul. Vreau să văd cu ce s-a confruntat acuzatul. Rafe se întoarse din nou spre boxa martorilor şi declanşa atacul final.

— Domnule ofiţer, vreţi, vă rog, să arătaţi Curţii unde au fost găsite amprentele victimei pe gâtul acestei sticle? Pe când poliţistul prinse cu degetele gâtul sticlei şi o ridică ţinând-o cu capătul spart în faţă, Jeannie se cutremură dându-şi seama ce viaţa lipsită de primejdii a avut şi, observând că judecătorul se înfiora şi se

trase puţin înapoi atunci când poliţistul întoarse corpul spart în direcţia lui şi lovi cu el aerul de câteva ori, ea înţelese că Rafe îşi demonstrase punctul de vedere în privinţa faptului că sticla era o posibilă armă letală, în cel mai eficient mod posibil.

— Nu mai am întrebări, spuse Rafe pe când îi luă ofiţerului sticla de bere spartă, punând-o la loc pe masa de probe şi întorcându-se la locul lui cu un zâmbet triumfător.

CAPITOLUL 8

— Îţi place, nu-i aşa?

— Ce, să câştig? Jeannie zâmbi pe când Rafe porni în viteză pe autostrada suspendată, luând-o pe strada Comerţului ce ducea în inima părţii de vest amoraşului.

Tocmai plecaseră de la audiere care durase cam o oră. După terminarea întregii proceduri acuzaţiile fuseseră retrase, iar clientul lui părăsise tribunalul ca un om liber. Acum, Rafe urma să se întoarcă la birou, iar ea, imediat ce hotărau cum vor proceda ca el şi Tony să petreacă mai mult timp împreună, urma să se întoarcă la Bolero. Geamurile erau deschise şi simţurile lui Jeannie erau asaltate de priveliştea, sunetele şi miresmele pământului natal al lui Rafe. Un grup de oameni, purtând şepci viu colorate şi haine de lucru, se amuzau în timp ce stăteau pe o bancă de lemn, aşteptând autobuzul. Un cântăreţ zdrăngănind la chitară stătea în faţa unui magazin de suveniruri, încercând să atragă turiştii cu vechi melodii din New Mexico şi

cu mărfuri de artizanat.

Prin uşa deschisă a unei biserici ieşea un iz funest de tămâie.

— Sunt sigură că adori să câştigi, spuse ea pe când se apropiau de clădirea unde el locuia şi lucra, dar eu mă refeream la practicarea avocaturii.

El coti pe un teren lateral şi-şi conduse a sa Corvette spre locul de parcare.

— Indiferent dacă pierd sau câştig, întotdeauna ştiu să savurez o luptă grozavă. Jeannie începu să râdă, dar se opri pentru că îi reveni în minte o amintire pe care aproape o uitase. Rafe întorcându-se la fermă, după ce dăduse o fugă până-n Bolero să aducă nutreţ pentru vite, cu faţa plină de vânătăi şi genunchii sângerând, ştiind fără să-i fi spus nimeni că cineva îi strigase ceva

groaznic în legătură cu numele lui sau cu dreptul lui de-a fi acolo, iar el ripostase violent. O durea inima, ca şi cum ea ar fi fost cea lovită, dar el nu dorea să fie compătimit.

— Ei bine, ai fost grozav azi la tribunal, spuse ea cu toată sinceritatea.

El ridică din umeri plin de infatuare şi opri motorul.

— Îmi aduc aportul la menţinerea unui sistem cinstit.

— Ştii ce mă frământă în legătură cu sistemul?

— Ce?

— Că pe baza unui detaliu tehnic un judecător eliberează pe cineva care evident este vinovat.

— Pentru informarea ta, judecătorii nu

sunt cei care fac legile. Şi nici portiţele de scăpare. Asta este misiunea senatorului sau a reprezentantului.

Jeannie râse şi-şi ridică mâinile în semn că se predă.

— Presimt că urmează un discurs politic. Rafe chicoti.

— Punct marcat. Ea îşi puse picior peste picior şi se întoarse în scaun. Fusta de dril reuşea să-i acopere genunchii, dar sutienul şi tricoul n-aveau cum să ascundă forma sânilor ei pietroşi.

— Serios acum, ce te-a determinat să verifici dacă victima are cazier?

— Presupusa victimă. El se răsuci în scaun pentru a sta cu faţa spre ea şi-şi puse cotul pe volan. Atunci, haina de la costum i se descheie, lăsând să se vadă nişte bretele

de mătase roşie ce accentuau nota de senzualitate a trupului său care degaja o forţă înrobitoare. Ceasul de platină, ce se întrezărea pe sub mânecă, amplifica acest efect. Jeannie îi adoptă punctul de vedere, amintindu-şi ce surprinsă a fost când, având drept martor tocmai pe aşa-zisa victimă ce jurase să spună adevărul, Rafe a scos la iveală o listă de acuzaţii în care acesta se comportase violent. Şi, după cum a reieşit mai apoi, el făcuse şi închisoare pentru atacul unei persoane cu o sticlă de bere spartă. Această informaţie, la care se adăugară demonstraţia poliţistului şi depoziţia acuzatului, l-au convins pe judecător că era indubitabil un caz de autoapărare.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, îi

reaminti ea. Un zâmbet uşor încreţi colţurile ochilor lui albaştri.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune c-a fost doar o bănuială norocoasă?

Ea strâmbă din nas.

— Aş spune că seamănă mai degrabă cu o excelentă treabă de detectiv…

— Specificul meseriei, spuse cu nepăsare.

— Şi-n acelaşi timp arată că aparenţele înşală, declară ea. El se încruntă.

— Pentru că e negru clientul meu? Atât spatele, cât şi vocea ei deveniră rigide.

— Ia mai dă-mi pace… Ochii lui languroşi fură total captivaţi de privirile ei, pentru a aluneca într-un târziu spre gura ademenitoare.

— Ţi-aş da mai bine un sărut. Lui

Jeannie inima îi bătea să-i spargă pieptul la auzul geamătului senzual al lui Rafe şi sub puterea privirii lui posesive. Ea îi studie faţa dăltuită în bronz şi fu nevoită să admită că, în pofida oricărui lucru, ea voia să-i primească sărutul, îl voia pe el. Totuşi, scutură din cap, încercând să-şi potolească bătăile inimii, sperând să tempereze clocotul sângelui. Până în urmă cu trei zile, momentele lor de dragoste reprezentau o amintire poleită de timp şi distanţă, şi încununată de apariţia minunatului băieţel numit Tony. Acum se simţea ca o corabie care-şi ciocneşte carena de aceleaşi stânci ascuţite, înfruntând aceleaşi furtuni din tinereţe.

— Cum se spune? întrebă el răguşit, prinzând între degete o şuviţă din părul

blond, mătăsos, ce scăpase din strânsoarea clamei, formând o buclă pe obraz. Învingătorului îi aparţine toată prada. Instinctul o avertiză să se retragă înainte ca el să se apropie şi s-o sărute, dar închizătoarea portierei, care îi împungea spatele, îi aminti că n-avea unde... Decât înainte...

Se simţi inexorabil atrasă spre el, dar trase puternic aer în plămâni, ca să-i spună că a trecut prea multă apă pe sub pod. Dar când i-a cuprins faţa cu mâinile lui bronzate, mângâietoare, şi când aburul fierbinte al răsuflării lui i-a mângâiat buzele, ea şi-a dat seama că se scufundă în trădătoarea mare a dorinţei prezente.

— Jeannie... Jeannie, murmură el, numele ei pe buzele lui ştergând ca prin

farmec timpul risipit în van, râurile de lacrimi, anii de suferinţă. În nări îi pătrunse parfumul lui de mosc amestecat cu esenţa de pădure a after-shave-ului şi cu mirosul de scrobeală al cămăşii. Ea îşi închise ochii, în timp ce buzele lui alunecau peste ale ei, apăsându-le uşor, repetat, pline de seducţie, până când buzele ei consimţiră să se despartă.

— Rafe... şopti ea, lăsându-se pradă gurii lui înfometate, simţind că revenise în sfârşit acasă. El savura pe îndelete, adulmecând, gustând, întărâtând-o, stârnindu-i pofta de-a primi mai mult. Ea îi înconjură gâtul cu braţele, trăgându-i capul spre ea, dorind să fie cu totul numai al ei. Fervoarea sărutului lui Rafe crescu, focul lichid al limbii lui aprindea în pieptul ei

valuri fierbinţi ce se răspândeau catifelate, în fiinţa-i întreagă. În frumoasa Corvette, ce îi izola ca o gogoaşă de mătase, protejându-i, bordul maşinii împiedica reunirea lor deplină. Ei repetau din nou ritualul îndeplinit de-atâtea ori, demult, în anticul Studebaker.

Rafe îi mângâie cu o mână şanţul îngust şi sensibil al coloanei vertebrale. Cu cealaltă îi dezgoli delicatul torace, căutând deasupra coastelor acea tremurătoare colină, redescoperind perla tare din vârf, remodelând-o ca să-i poată încăpea în palmă. Jeannie tresări atunci când atingerea uşoară a degetelor lui începu să traseze o ghirlandă de scântei electrice pe trupul ei. Plină de desfătare îşi vârî degetele în părul lui ţepos, refamiliarizându-se cu asprimea

lui. Plină de timiditate, pentru că nu mai experimentase aşa ceva, ea îi atinse cercelul. Comunicarea lor pe plan sexual fusese întotdeauna bună. Dacă el reuşea să-i atingă sfârcul şi să i-l ciupească în joacă, ea îi dădea peste mână, strigând de durere „Au!”, iar dacă degetele ei pătrundeau uşor între coapsele lui, el se lăsa pe spate, în iarba proaspătă a primăverii, cu un „Ah!” de plăcere. Acum, spre încântarea amândurora, descopereau că acele căi spre desfătare erau încă larg deschise. Îmboldită de geamătul lui de aprobare, ea se ocupa de cercelul lui de argint, întorcându-l, jucându-se cu el, încălzindu-l cu răsuflarea ei. Încurajat de tremoloul captivant produs de coardele ei vocale, el îşi potolea foamea de ea cu tandre muşcături drăgăstoase,

atingându-i uşor pielea cu buzele ce coborau spre baza gâtului, prinzând-o uşor în cursa lor de revenire, lăsând-o, tremurând, cu simţurile aprinse în aşteptarea limbii lui.

— E o nebunie, spuse ea cu voce înăbuşită, mustrătoare. S-o facem ca adolescenţii, într-o maşină! Râsul lui de răspuns îi încălzi pavilionul urechii.

— Oh, dar gândeşte-te ce mult am învăţat de atunci. Remarca răguşită a lui Rafe o izbi pe Jeannie ca o lovitură de bici, amintindu-i că, în timp ce el probabil învăţase tot felul de lucruri în ultimii unsprezece ani, întreaga ei experienţă se limita la cunoştinţele legate de persoana lui. Îşi înfipse degetele în umerii lui.

— Trebuie să plec.

— Rămâi în oraş la noapte. El se trase puţin înapoi, numai atât cât să-i poată cuprinde faţa cu ambele mâini.

— Nu pot. Ea scutură din cap, refuzându-l şi refuzând totodată propriul ei îndemn interior. El îi sărută tâmpla care zvâcnea necontenit.

— Vom cina pe Riwerwalk… Când să continue, ea îl întrerupse:

— Peste puţin timp Tony va fi deja acasă.

— Şi apoi mai târziu…

— Îmi vei arăta colecţia ta de ambalaje?

— Ţi la voi arăta, dacă mi le vei arăta şi tu pe-ale tale.

— Tu le-ai văzut pe-ale mele, spuse ea cu o voce încordată. El îşi frecă nasul de obrazul şi coada ochiului ei, trimiţând fiori în întregul ei trup.

— Nu recent.

— Şi nu acum, veni replica ei tăioasă. Atunci Rafe percepu mesajul clar şi răspicat.

Îi dădu drumul şi-şi sprijini capul de rezemătoarea de piele, privind lung prin apărătoarea de vânt la peretele de cărămidă din faţa lor, ca şi când ar fi fost singurul lucru cu-adevărat fascinant pe care l-a văzut vreodată.

— Am făcut totul de la coadă la cap, nu-i aşa? îşi întoarse capul spre ea şi în timp ce răspundea propriei întrebări, vocea lui ca un ecou exprima regretul ce adumbrea privirile lui de catifea albastră.

— Am făcut un copil înainte de-a fi avut vreodată o întâlnire adevărată.

Jeannie inspiră, dar nu putu scăpa de

durerea apăsătoare din piept. Înghiţi şi privi în jos, clipind des pentru a-şi împiedica lacrimile să curgă în şuvoi nestăvilit.

— Aş fi vrut să te iau pretutindeni… la film, la Dairy Queen, la Balul absolvenţilor. Râse plin de amărăciune. Dar fetele engleze, mici şi cuminţi, nu ies însoţite de mexicani mari şi răi. Deci, în loc de toate acestea, te-am luat pe bancheta din spate a maşinii.

— M-ai luat în braţele tale. Ea se întinse şi îi netezi părul răvăşit de vânt, eliberându-i fruntea şi încercând cu gesturi tandre să-i şteargă încruntarea de pe chipul îndurerat. Şi-acela era singurul loc de pe pământ unde doream să fiu.

Rafe îi cuprinse mâinile pe deasupra bordului maşinii, împletindu-şi degetele cu

ale ei.

— Crede-mă când îţi spun că niciodată n-am vrut să te rănesc. Jeannie privi spre mâinile lor unite.

— Nici eu pe tine.

— Dac-aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, n-aş fi lăsat ca toate acestea să se întâmple.

— N-a fost numai vina ta.

— Dar eram mai mare. Aş fi putut controla anumite lucruri, dac-aş fi încercat.

— Dar eu aş fi putut spune nu, dacă n-aş fi vrut. El îi strânse mâna.

— Ce păcat că nu ne putem întoarce în timp, pentru a lua totul de la capăt... Ea întrezări o deschidere şi sări prin ea cu ambele picioare.

— Poate putem. Aceste cuvinte îi reţinură lui atenţia.

— Oh, da?

— Da

— Cum?

— Condu-mă până la maşină şi-o să-ţi spun. El rânji.

— Văd că te pricepi să faci afaceri.

— Nu s-ar zice, nu? aprobă voioasă. Rafe o strângea pe Jeannie de încheietura degetului, întrebându-se cum ar reacţiona ea dacă, în loc să o conducă la maşină, ar lua-o pur şi simplu în braţe şi-ar purta-o până la etaj, în apartamentul lui de deasupra biroului, şi-ar conduce-o direct în pat.

Timp de unsprezece ani fusese inaccesibilă, prezenţa lui fiindu-i refuzată, mai întâi, de tatăl ei şi, mai apoi, de propriul respect pentru căsătoria la care fusese

făcut să creadă că ea consimţise. Acum însă el dorea să recupereze timpul pierdut. Dorea din nou s-o atingă. Să-şi plimbe mâinile pe pielea ei de ivoriu, s-o simtă goală, tremurând de dorinţă sub degetele lui mângâietoare, să-ntindă fire de foc pe sânii ei, pe coaste, pe pântece şi-apoi mai jos. Dorea să-i simtă din nou aroma. Să soarbă din dulceaţa sfârcurilor ei sumeţite, să petreacă la banchetul feminităţii ei, să se răsfeţe în mierea ei. Dorea să facă din nou dragoste cu ea. Să-şi îngroape faţa în curbura umărului ei, şi trupul în căldura delicioasă a fiinţei ei, s-o ducă în toate locurile în care n-o dusese niciodată mai înainte. Dar ceea ce dorea să facă era un lucru total diferit de ceea ce făcu. Dădu drumul degetelor ei subţiri, unul câte unul,

şi spuse:

— S-a făcut. Pe când se aplecă să-şi ia poşeta, Jeannie încercă un spasm de regret. Pentru o clipă crezuse că observă vechea flacără arzând în ochii albaştri ai lui Rafe. Aceea care întotdeauna reuşea să aprindă o torţă în fiinţa ei. Dar, în timp ce el părăsea locul şoferului şi ocolea maşina spre portiera pasagerului, focul dispăru, înlocuit de binecunoscuta strălucire prietenească.

Mână în mână, totul părea atât de natural, încât niciunul din ei n-a stat nicio clipă să se gândească la faptul că aşa începuse totul. Lăsară în urmă superba Corvette, îndreptându-se spre maşina ei.

— Deci, spuse el, care-i marele tău plan pentru a ne ţine împreună pe mine şi pe

Tony?

— După cum îţi poţi aminti, începu ea, odată cu primăvara începe marcarea viţeilor. Ei bine, îşi amintea. Îşi amintea că-şi nenorocise spatele pentru Marele Tom, în timp ce restul colegilor lui de clasă se distrau în Palm Beach sau la Patre Island. Dar alte amintiri mai frumoase, alungară amărăciunea, îşi aminti de ochii cenuşii ai fiicei fermierului, de pantalonii ei strânşi pe trup, de jacheta ei de piele, pe sub care se întrezărea deschizătura bluzei ei albe, de dantelă, ceea ce făcea ca el să tragă în piept cu nesaţ aerul cald şi umed când o privea. Îşi mai aminti că se-ntorsese la şcoală cu capul plin de visuri, dar puţini dolari în buzunar.

— Va începe curând, nu-i aşa?

— Săptămâna viitoare. Acum el anticipă:

— Şi vrei să vin la fermă şi să muncesc…

— Nu trebuie să munceşti, se grăbi să-l asigure. Credeam doar că s-ar putea să doreşti să te-ntâlneşti cu Tony în mediul lui firesc.

— Ce va crede despre un străin?

— Eşti un vechi prieten, ai uitat? El zâmbi trist şi-şi roti privirile ca şi cum ar fi spus: „Fii serioasă”. Ea îi dădu un ghiont amical între coaste.

— Tony nu are nimic din Marele Tom.

— Slavă Domnului.

— Îi place compania, continuă să pledeze, şi ştiu că te va îndrăgi.

La auzul acestor cuvinte, Rafe simţi o undă de aer proaspăt care-l făcea să respire mai uşor, pentru prima dată după multă vreme. De câtva timp devenise conştient de

existenţa unui persistent simţământ de insatisfacţie. Nu-l putea defini, se simţea ca şi cum în jurul lui se ridica un zid de netrecut. Pe de o parte, era din cauza vremii, a felului în care aerul de primăvară amintea de reînnoirea vieţii. Dar pe de altă parte, îşi dădea din ce în ce mai bine seama că trambulina succesului reprezenta de fapt o imensă capcană alcătuită din colţi fioroşi de aur masiv. Jeannie avusese numai în parte dreptate atunci când spusese că lui îi plăcea să practice avocatura. Ceea ce iubea el cu adevărat, era promisiunea legii. Adevărul şi dreptatea erau ţeluri admirabile, dar încercarea de-a îndrepta răul din cadrul sistemului, începuse să ceară sacrificii. El era frustrat de faptul că procesul se desfăşura atât de lent. Şi când

lucrurile se împotmoleau, ceea ce se-ntâmpla adeseori, el trebuia să se-ntrebe dacă nu cumva se lupta cu proverbialele mori de vânt. Activitatea necontenită îl ajuta întrucâtva să ignore acest sentiment, dar o oarecare nelinişte îl însoţea pretutindeni pe când bătea străzile din centrul oraşului. Trăia sâcâitorul sentiment că este incomplet, că în contrast cu realizările profesionale, în planul vieţii personale nu avea nimic de arătat. Iar acum, după ce găsise verigile lipsă, pe fiul său şi pe mama fiului său, va face tot ce-i va sta în putere ca să nu-i piardă.

— Şi ce dacă vreau să muncesc? întrebă Rafe, gândul că va urca în şa şi va călări alături de Jeannie şi de Tony, ameliorând întrucâtva resentimentul pe care-l avea

pentru Marele Tom.

— Întotdeauna avem nevoie de-o mână de ajutor, zâmbi Jeannie.

Ideea de-ai vedea în sfârşit alături pe Rafe şi pe Tony, toţi trei trăind, muncind şi râzând împreună, ca şi cum ar fi o familie adevărată, aşa cum visase ea cu mult timp în urmă, făcea să-i tresalte inima în piept. Cu toate că-şi spunea… că nu este treaba lui, că ea este liberă să vadă pe oricine doreşte, nu se putu împiedica să nu întrebe:

— Dar Webb Bishop?

— Suntem prieteni. Sau cel puţin ea spera că încă mai sunt. Era o întrebare, care cerea o alta. Ea îl privi întrebătoare, reciproca fiind îndreptăţită.

— Dar tu?

— Nimeni în ultimul timp, iar ca tine,

nimeni, niciodată.

Pe moment, niciunul nu mai spuse nimic, într-un târziu, ea întrebă:

— Cât de repede poţi să scapi?

— Trebuie să mă uit în agendă, cred că luni n-ar fi chiar o problemă.

— Atunci ai putea veni duminică şi…

— Voi contramanda tot ce am în restul săptămânii, dacă va trebui. Jeannie îi strânse mâna cu putere.

— O vei face? Rafe îi răspunse în acelaşi fel.

— Încearcă să mă-mpiedici. Când ajunseră la maşina ei, descoperiră că timpul contorizat se epuizase cu o oră în urmă. Sub ştergătorul de parbriz găsiră un tichet de parcare.

— Slavă Domnului că am un avocat bun,

spuse ea înmânându-i lui tichetul.

Rafe îl puse în buzunarul jachetei, apoi o împinse pe Jeannie spre parbriz, în timp ce în ochi i se aprinse o luminiţă jucăuşă.

— Eşti sigură că-ţi poţi permite să-mi plăteşti onorariul?

Jeannie era blocată între metalul fierbinte din spatele ei şi bărbatul a cărui greutate o simţea pe pântece. Şi era fericită. Pe când ridica spre el faţa zâmbitoare, toată tristeţea şi durerea încercate timp de unsprezece ani de zile se dizolvară precum ceaţa în căldura soarelui. Ştiu atunci că-l iubeşte. Că nu-ncetase niciodată să-l iubească. Ştiu de asemenea că dacă el i-ar cere din nou, ar rămâne în oraş, peste noapte. Ea îşi dădu capul pe spate, schiţând acea invitaţie veche de secole şi

răspunse provocării lui cu un glas gutural:

— Chiar dacă nu-mi pot permite, sunt sigură c-am să mă descurc.

Rafe păşi înapoi. Pricepuse aluzia, dar era hotărât ca de data aceasta să facă totul aşa cum trebuie. Voia să facă dragoste cu ea. Încet, pe îndelete, cu o pasiune care s-o scoată din minţi. Dar nu dorea ca ea să se uite tot timpul la ceas, îngrijorată că nu va sosi acasă înaintea lui Tony, după cum mai demult era preocupată să se întoarcă în casă, înainte ca Marele Tom să descopere lipsa ei. Şi acum ştiu că ceea ce simţea pentru ea era un sentiment durabil.

— Trebuie să pleci. Deschise portiera maşinii şi o ajută să urce.

Când, deschise geamul pentru a-şi lua rămas-bun, ea observă expresia încurcată

de pe chipul lui…

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai mi-am dat seama că nici nu ştiu măcar numele întreg al fiului meu.

— Anthony Thomas. Rafe simţi că sufletului său îi cresc aripile unui vultur gata de zbor.

— Anthony pentru tatăl meu? Jeannie aprobă, simţindu-i şi împărtăşindu-i bucuria avântată.

— Şi Thomas pentru al meu. Clopotul unei biserici a comunităţii începu să bată de ora trei, vestind totodată următoarea ei surpriză.

— L-am botezat pe Tony la Houston, spuse cu glas catifelat. Rafe rămase înmărmurit.

— Dar tu nu eşti catolică.

— Oh, ba sunt.

— De când? Ochii ei îl priviră cu căldură.

— De când m-am convertit pe când stăteam la mătuşa mea. Rafe lăsă la o parte orice precauţie şi întrebă jubilând:

— Şi cum a reacţionat baptistul de Tom? Jeannie era tentată să-i spună lui Rafe că în acele momente parcă ar fi fost însuşi Marele Tom, dar detesta să încheie o zi atât de promiţătoare pe un ton dezagreabil.

— Tot ce mai contează acum, e cât de mult l-a iubit pe Tony. El zâmbi cu o resemnare sumbră.

— Ai dreptate.

— Te aştept duminică, spuse ea pornind motorul. Rafe mai întârzie plecarea, cuprinzându-i gâtul şi trăgându-i capul afară pe geam, acaparându-i gura într-un

sărut ce-i făcu inima să danseze un fandango. Mâna lui Jeannie se furişă şi îi cuprinse obrazul în timp ce degetele încercau să-l reţină.

Clopotul bisericii răsună pentru ultima oară când el se trase înapoi şoptind:

— Va ya con Dios.

CAPITOLUL 9

— Dacă erai atât de bun prieten cu bunicul, cum se face că n-ai venit niciodată să-l vezi când a fost bolnav? Nicidecum genul de salut pe care-l aştepta de la propriul său fiu, se gândi Rafe întristat când îşi căra în grajd şaua pe care şi-o adusese cu el la Bolero. Şi, hotărât lucru, nu era deloc un mod grozav de-a începe săptămâna. Totuşi era o întrebare corectă,

ce merita un răspuns cinstit.

Totuşi, mai întâi îşi aşează, cu un aer concentrat, şaua pe podea. Apoi se-ndreptă şi-l privi pe Tony care îl urmase în grajd, dar se oprise la mică distanţă de staulul gol în care Jeannie îi sugerase să-şi depoziteze harnaşamentul de călărie.

Şi în sfârşit îi dădu micuţului îndărătnic răspunsul pe care-l aştepta:

— Pentru că nimeni nu mi-a spus că Marele Tom este bolnav.

— Ai fi putut să telefonezi. Ochii albaştri ai băiatului îl studiau sfidători, înfruntându-l deschis, în timp ce felul în care îşi ţinea bărbia îi dădea acel aer rebel, pe care bărbatul le cunoştea prea bine. Rafe îşi trecu nerăbdător mâna prin păr, netezindu-l, şi se-ntrebă încotro s-o apuce. Nu-şi

parcase bine maşina în faţa grajdului şi de-abia începuse să descarce remorca, că Tony şi apăruse, de undeva, din spate, lansând această provocare în legătură cu bunicul său.

Îl cuprinse mânia la gândul că Marele Tom îi dăduse unul dintre cele mai dispreţuitoare săruturi ale lui Iuda din câte existaseră de la Cina cea de Taină încoace. Fără a se opri să se gândească măcar un pic pe cine rănea cu-adevărat şi cu evidentul avantaj al unui avans de zece ani, făcuse în aşa fel încât propriul său fiu, carne din carnea lui, să-i fie ostil. Era o pilulă amară şi greu de digerat. Dar era obligat ori s-o înghită, ori să reverse asupra fiului său aceeaşi otravă, ca şi mărginitul lui bunic. Rafe se încordă, însă reuşi să spună calm:

— Regret că n-am telefonat.

— Aşa şi trebuie, declară Tony înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se îndrepta spre uşa glisantă a grajdului. Se opri acolo şi se întoarse, lansând salva de plecare cu o voce ridicată, îndurerată, ce răsuna cu claritate de-a lungul aleii de beton ce lega stalurile.

— Bunicul a fost părăsit de aproape toţi prietenii, înainte de moarte.

Rafe se gândi o clipă, serios să meargă după Tony şi să-i spună clar de ce Marele Tom şi-a petrecut ultimele sale zile pe pământ cu nimeni care să-l consoleze în afară de fiica şi nepotul său. Dar, în afară de faptul că i-ar fi oferit o satisfacţie de moment, această ripostă n-ar fi realizat altceva decât să-l coboare la acelaşi nivel cu Marele Tom, iar el nu intenţiona să coboare

atât de jos. Era ceva în expresia sfidătoare a lui Tony, care-i mergea drept la inimă, recunoscu el pe când ieşea să-şi aducă pătura şi patul pliant din maşină.

El recunoscu faptul că probabil avusese aceeaşi expresie când era băiat; era ceva aproape ancestral! Dar în timp ce el nu era pregătit s-o mărturisească, iar Tony nu era pregătit să audă, el era al naibii de sigur că acel cuvânt care exprima ceea ce simţea în acele momente, era iubire. Rafe îşi dădu seama că Jeannie ar fi murit dac-ar fi ştiut că fiul lor l-a înfruntat astfel. De când îl căutase în San Antonio, îi telefonase de două ori, o dată ca să-i spună să-şi aducă şaua dac-o mai avea şi a doua oară ca să-l întrebe dacă va ajunge la timp pentru cina de duminică.

Pe când îşi punea în staul ultimele lucruri şi părăsea grajdul, zâmbea amintindu-şi ce agitată părea ea la telefon. Dorea din tot sufletul ca el şi Tony să sențeleagă. La naiba, şi el voia asta. Dar învăţase un lucru în urma practicării avocaturii şi, anume, că un lucru obţinut cu prea multă uşurinţă, rareori constituia un lucru durabil. Iar un caz cu cât era mai dificil de pregătit, cu atât îi oferea mai mari satisfacţii atunci când îl câştiga. Timpul şi răbdarea, acestea erau cheia. La fel cum trebuia să-şi construiască fără resentimente şi cu multă grijă cazurile, tot astfel trebuia să construiască o legătură întemeiată pe iubire între el şi fiul său. Închise cu un pocnet hotărât capota camionului, ştiind că se angajase într-o cursă dificilă. Cât despre

Jeannie…

— Studebaker-ul! Rafe se întoarse tocmai pe când Jeannie, după ce coborâse treptele verandei, începuse să traverseze curtea fermei. De la distanţă părea că are din nou optsprezece ani. Dar pe când se apropia, el îşi dădu seama că arăta mai bine decât atunci. Era mai feminină, mai deschisă şi foarte ispititoare.

Purta o rochie de vară, diafană, de culoarea piersicii coapte, care îi punea în evidenţă statura fluidă ce aproape că atingea perfecţiunea. Cele două părţi ale corsajului se încrucişau pe sâni şi se legau la ceafă, lăsând spatele şi umeri dezgoliţi. Un volan din batist cocheta elegant cu genunchii ei, în timp ce sandalele cu barete, aduceau un omagiu picioarelor ei zvelte.

Părul, lăsat liber, cădea în valuri în jurul feţei ei ovale. Puţin fard aplicat cu discreţie adâncea misterul ce plutea ca un abur în ochii ei şi, în acelaşi timp, îi accentua promisiunea senzuală a gurii. O brăţară de aur şerpuia în jurul încheieturii, iar cerceii, două inele uriaşe, se legănau în ritmul seducător al mersului ei.

— Nu-mi vine să cred că încă îl mai ai, se minuna ea pe când se-ndrepta cu paşi mari direct spre Studebaker. Îşi trecu palma de-a lungul aripii lui lucioase.

Rafe îi urmărea mâna dezmierdătoare şi se trezi invidiindu-şi afurisita de maşină.

— O ţin la păstrare şi o folosesc numai în ocazii speciale.

Jeannie privi în sus, cu ochii ei de culoarea unui pârâu în amurg. Cu degetele

tremurătoare ale unui amant, aşa cum şi degetele lui ar fi dorit s-o facă, briza caldă învolbură valurile unduioase ale părului ei. Gura umedă, fragedă ca o piersică, şi grozav de ademenitoare, se destinse într-un zâmbet ce determină creşterea cu 20°C, a temperaturii corpului lui Rafe.

— Mă bucur că tu consideri că aceasta este o ocazie specială. Avea o voce dulce, la fel de dulce ca şi buzele pe care le-ar fi sărutat chiar atunci, pe loc, dacă un camion n-ar fi intrat în curtea fermei şi un muncitor n-ar fi început să descarce baloţi cu furaje, la nici cincizeci de picioare de locul unde stăteau. El prinse între degete un cercel.

Apoi, schiţând un zâmbet încurcat o invită cu aparentă indiferenţă:

— Vrei să faci un tur?

— Ar fi grozav. El trecu spre partea pasagerului şi deschise portiera:

— Trăsura vă aşteaptă!

— Unde mergem? întrebă el înainte de a se urca.

— La baracă. Ea îşi coborî privirea spre locul plin de colb dintre sandalele ei şi cizmele lui, dar nu înainte ca el să observe dezamăgirea care-i înnegurase ochii.

— Când ţi-am telefonat, ţi-am spus că eşti binevenit la conac. El îi ridică uşurel bărbia până îi putu vedea faţa.

— Nu uiţi nimic?

— Ce?

— Pe Tony. Jeannie făcu o mică grimasă exprimând regretul, dar el nici măcar nu încercă să ghicească dacă aceasta se referea la faptul că-şi coborâse mâna sau la

refuz.

— Vei avea cameră separată, firește. Era o ironie, se gândi Rafe, faptul că după atâta timp şi atâta experienţă, el să fie acela care să trebuiască să spună:

— Cât crezi c-aş sta acolo, ştiind că tu ai camera pe acelaşi hol? Ea se sprijini de el: un crin plăpând căutând soarele.

— Cu marcarea viţeilor ce-ncepe mâine, până-n ora nouă Tony va fi deja adormit. Cu mugurii delicaţi ai sânilor fremătând la pieptul lui, Rafe de-abia se abţinea să nu-i aducă la deplina înflorire.

— Şi cum va reacţiona când mă va găsi pe mine, un bărbat pe care l-a mai întâlnit o singură dată... în patul mamei lui mâine dimineaţă?

— Îi voi spune diseară cine eşti.

Respiraţia ei fierbinte se împletea cu a lui, răvăşindu-i simţurile, erodându-i împotrivirea. Dar amintirea acelei dispute precare pe care o avusese cu Tony în grajd, cu câteva minute în urmă, îl determină să rămână pe poziţii.

— Nu cred că-i tocmai pregătit ca să asculte. Epuizându-şi întreaga putere de convingere, ca să nu mai vorbim despre voinţa bărbatului asupra căruia şi-o exercita, Jeannie cedă şi se urcă în maşină.

— Cred că ai dreptate.

— Sunt convins că am dreptate. Fără alte comentarii, Rafe închise portiera pasagerului şi ocoli spre locul şoferului. Ea aşteptă până când îl văzu instalat în spatele volanului, apoi întrebă:

— Presupun că l-ai văzut pe Tony?

— Doar puţin.

— Ei, ce crezi despre propria-ţi progenitură?

El nu-i putea spune ce credea cu adevărat, fără să trebuiască să dezgroape morţii, aşa că preferă să dea un răspuns evaziv:

— Cred că-i un drac împielițat. Ea râse, exact reacţia pe care el sperase s-o provoace.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

— Doamne fereşte, murmură el pe sub mustaţă, pe când ieşea afară din grajd.

Zâmbetul ei pieri când el opri în faţa barăcii şi opri motorul.

— Ai nevoie de ajutor ca să descarci maşina?

— Nu, mulţumesc. El îşi puse cheile în

buzunar şi se-ntinse spre spatele maşinii, unde era atârnată o geantă de voiaj. E tot ce trebuie să duc.

— În ce zi trebuie să fii la tribunal?

— Miercuri.

— Şi-apoi te mai întorci? Rafe văzu umbra de anxietate din ochii ei cenuşii, şi-şi spuse că era de aşteptat, dat fiind modul în care pur şi simplu dispăruse de lângă ea cu unsprezece ani în urmă. Înţelese că Tony nu era singurul a cărei încredere trebuia s-o câştige. Mai erau şi câteva fisuri la temelia relaţiei lui cu Jeannie, pe care trebuia să le repare.

— Mă voi întoarce cu surle şi trâmbiţe, promise el solemn. Ea atinse clanţa portierei.

— Accelerează motorul doar o dată şi voi

veni într-un suflet. Dar, pentru Dumnezeu, de data aceasta totul va fi cum se cuvine. De data aceasta nu va mai aştepta să se facă întuneric, de frică să nu fie văzuţi împreună, de data aceasta el va fi cel care va veni la ea.

— Dacă m-aştepţi, spuse el pe când deschidea portiera, îmi las geanta în dulap şi te conduc la conac. Ei îi reveni zâmbetul, care-l îndemna să se grăbească. Apartamentul de două camere şi jumătate, care stătea gol de când ocupantul lui dinainte se mutase pe păşunile înflorite ale căsniciei, era jalnic faţă de al lui, unde avea la-ndemână toate utilităţile necesare. Aici bucătăria consta în ceva mai mult decât o plită încinsă şi un ceainic, în baie n-aveai loc să te întorci, iar dormitorul era precum

chilia unui virtual călugăr. Dar era curat. Şi când privi pe fereastră şi văzu femeia care-l aştepta pe veranda din faţă, îşi dădu brusc seama că se afla acasă.

— Şi aici cine-i?

— Tony în prima lui zi la grădiniţă şi eu în prima mea zi de colegiu.

Rafe zâmbi fotografiei, atingând-o cu vârfurile degetelor.

— Pari mai degrabă sora lui mai mare, decât mama lui. Jeannie râse.

— După ce l-am pregătit pe el, n-am mai avut timp decât să-mi strâng părul într-o coadă de cal, să-mi înşfac geanta cu cărţi şi să sar în maşină. Stăteau pe sofaua din camera de zi, aşteptând ca Martha să fi cheme la cină, răsfoind albumul cu

fotografii, care înregistrase toate evenimentele începând cu primii paşi ai lui Tony.

— Ce mititel! se minună Rafe privindu-l pe Tony în faţa tortului la prima lui aniversare.

— Ce dezastru! gemu Jeannie spre poza din prima lui zi de şcoală.

— Trebuie să fi fost cumplit, spuse el acum, să te ocupi de creşterea copilului şi în acelaşi timp să participi la toate acele cursuri.

— A fost, aprobă ea amintindu-şi de acele zile frenetice, cu mai mult drag acum, după atâta vreme. Dar eram hotărâtă să termin colegiul în acelaşi secol în care absolvisem şi liceul. El o felicită zâmbind şi întoarse pagina. Dintr-o privire aruncată

fotografiei, ea simţi pericolul. Pentru amândoi răsfoirea albumului fusese o experienţă emoţionantă. Schimbaseră, ah-uri” de mândrie privind fotografiile de la botezul fiului lor şi cuvinte de consolare deasupra ultimului instantaneu al primului lui câine luat înainte ca acesta să fie lovit de o maşină pe autostradă. Dar de câte ori era o poză a Marelui Tom împreună cu Tony, cum era cea din faţa lor, între ei se lăsa tăcerea.

Rafe frunzări paginile rămase, fără să facă niciun comentariu, apoi închise albumul. Jeannie îl puse la loc în biblioteca încastrată în perete, aproape dorind să nu-l fi scos niciodată, apoi îşi reluă locul pe sofa.

— Îmi pare rău. El îi înconjură cu braţul umerii şi-o trase mai aproape.

Dar mă arde gândul că în timp ce eu încercam să-mi ţin câte-un client departe de puşcărie, un om care mă dispreţuia îl învăţa pe fiul meu să călărească un ponei.

— Înţeleg. Strângându-şi picioarele sub ea, se cuibări sprijinindu-se cu nădejde de trupul lui viguros. Dar ai văzut cu propriii tăi ochi ce buni amici erau şi ce bine se distrau împreună. Rafe îşi reprimă răspunsul furios ce-i venise pe buze.

N-avea nimic de câştigat dojenind-o pe Jeannie. Ea îşi iubea tatăl aşa cum fusese. Şi cu toate că nu-i convenea s-o recunoască, o parte din el îi va fi întotdeauna recunoscătoare Marelui Tom pentru afecţiunea şi condiţiile oferite lui Tony.

O foarte mică parte din el, înainte de a spune cu voce crispată:

— Da, erau pereche bună de pus în ramă, recunosc.

— Butch Cassidy şi Sundans Kid, spuse în zeflemea.

— Circo şi Rencho, supralicită el. Ea râse, un sunet bogat, gutural, iar el simţi cum tensiunea dintre ei dispare. Rafe îşi încordă braţul; spunându-i astfel fără cuvinte că dorea ca ea să vină mai aproape şi Jeannie îşi odihni capul pe pieptul lui. Pe când stăteau acolo împreună, paletele ventilatorului din tavan se roteau încet, gonind norii trecutului, în timp ce lumina după-amiezii târzii, filtrată prin obloanele albe de lemn, promitea un viitor mai luminos. Degetul mare al lui Rafe începu să facă cercuri leneşe pe braţul gol al lui Jeannie. Ea îi întoarse mângâierea,

desenând bucle şi cercuri magice pe coapsa lui musculoasă.

— Te vreau, şopti răguşit, răvăşindu-i părul cu respiraţia precipitată. Ea îşi ridică faţa spre el şi, zâmbindu-i, îi spuse cu dulceaţă:

— Sunt a ta. Buzele îi coborâră peste ale ei. Acestea se umflau umede şi fierbinţi, pe când el le urmărea cu limba conturul. Ea scoase un mic sunet plin de o dorinţă arzătoare, în timp ce limbile lor, îngemănate, împărtăşeau gustul dulce, ameţitor de dulce al unui banchet, după o lungă abstinenţă.

O mână de-a lui îi acoperi sânul, frământându-l cu gingăşie, prin corsajul diafan.

Cealaltă se afundă în marea de narcise a

părului ei, dezmierdându-l şi jucându-se cu buclele rebele. Degetele ei zăboviră în jurul cercelului de argint, înainte de-a începe să exploreze columna încordată a gâtului şi muşchii supli ai spatelui şi ai umerilor lui. După ce-şi reveniră din vârtejul sărutului pentru a putea respira, trupurilor lor, atâta vreme ignorate, pledau tumultuos pentru o unire totală.

— Ohhh, Cisco, suspină ea, atunci când mângâierea sfârcului ei atinse un punct culminant.

— Ohh, Pancho, scrâşni el când ea îşi întinse braţul şi-şi aşează palma pe o anumită parte proeminentă. Seriozitatea luă locul stării de năuceală, atunci când se uitară adânc unul în ochii celuilalt; băură cu nesaţ din privirile cărora le simţiseră amarnic

lipsa în aceşti unsprezece ani, scăldându-se plini de răsfăţ în sentimente prea puternice pentru a fi exprimate. Jeannie îşi retrase mâna, înlănţuind cu braţele gâtul lui Rafe, încâlcindu-şi degetele în părul lui aspru. Braţele lui îi cuprinseră spatele pe când o trăgeau mai aproape şi palmele îi mângâiau pielea goală, fierbinte. Mânaţi de acelaşi imbold, îşi înclinară capetele până când buzele lor se întâlniră din nou. Dar îmbrăţişarea lor, încărcată de iubire, se sfârşi atunci când, în acelaşi timp, ei îşi dădură seama că bubuiturile de tunet ale inimilor lor nu erau tot ce auzeau. Ecoul unor paşi care, de la alergarea în salturi de-a lungul holului, trecură la o frână scrâşnită în pragul uşii camerei de zi, îi făcu să se despartă. Iar nişte ochi albaştri, aproape că-

şi strigau dezaprobarea atunci când cuplul uimit, luat prin surprindere, se întoarse să-şi descopere fiul stând acolo şi privindu-i încremenit.

— Cina e gata, anunţă Tony cu bruscheţe.

CAPITOLUL 10

Cina a fost un dezastru. Jeannie nu putea da vina pe mâncare. Dimpotrivă, friptura la tigaie a Marthei era destul de moale, piureul de cartofi cu unt destul de pufos. Chiftelele ei erau de-a dreptul spumoase, dar totuşi numai bune pentru a fi cufundate în savoarea sosului de vită, cât despre prăjitura cu nucă de cocos, ar fi stârnit invidia oricărui cofetar. Nu, nu bucatele erau acelea care făceau ca limba lui Jeannie să rămână lipită de cerul gurii la

fiecare dumicat, iar gâtul ei să refuze să înghită. Cauza era purtarea celor doi companioni ai ei. Şi conversaţia sau mai precis lipsa de conversaţie. Rafe încercă să pună mingea în joc. El îi puse lui Tony tot felul de întrebări despre şcoală, dorind să ştie ce materii îi plac, ce sporturi a practicat şi care sunt profesorii lui preferaţi. Dar Tony, care ar fi putut vorbi şi cu piciorul unui scaun, dacă era bine dispus, se refugiase într-o uimire monosilabică. Iar Rusty care de felul lui nu era locvace, pur şi simplu mânca în tăcere. Jeannie plănuise ca această săptămână să reprezinte punctul de revenire. Sfârşitul amărăciunii, acum când tatăl şi fiul se cunosc în sfârşit şi vor începe să formeze o echipă. O renaştere a unei vieţi fericite, acum când Rafe şi ea vor

profita de această a doua şansă ce le fusese în mod miraculos oferită.

Ceea ce nu plănuise era animozitatea lui Tony. Bineînţeles că era foarte îndurerat de pierderea bunicului; şi că trebuie să fi fost teribil de surprins să-şi găsească mama într-o aşa poziţie compromiţătoare cu un bărbat pe care el de-abia îl cunoştea. Dar necuviinţa lui trecea dincolo de tristeţe şi şoc, aproape că friza resentimentul. Deci acum, cu farfuriile de prăjituri încă pe masă, în timp ce Martha turna cafea, marile speranţe ale lui Jeannie se reduseseră la dimensiunea firimiturilor de nucă de cocos împrăştiate pe faţa de masă de olandă.

Pe când ducea ceaşca spre buze, din întâmplare ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui

Rafe. Stătea la masă chiar în faţa ei, iar

în cămaşa albă, obişnuită, care punea în valoare atât coloritul figurii, cât şi statura sa cu umeri largi, părea întruchiparea tuturor aşteptărilor ei. Cât despre chipul său bronzat era imaginea răbdării şi durerii. Îl iubea atât de mult, încât o durea faptul că-l vedea suferind. I se frângea inima la gândul că fiul lor nici măcar nu-l plăcea. Coborându-şi privirile, îşi aşează ceaşca pe farfurioară. Imaginea unui trandafir galben, imprimat pe porţelanul de China, îi reaminti de o întrebare pe care de mult timp intenţiona s-o pună.

Jeannie privi în jurul ei cu un zâmbet plin de speranţă.

— Ştie cineva, din întâmplare, de unde vine acel trandafir galben de pe mormântul mamei? Rafe scutură din cap. Tony ridică

din umeri, continuând să-şi balanseze furculiţa între două degete; era evident că-ncerca să-şi omoare timpul până când i s-ar fi permis să plece de la masă. Rusty îşi vărsă cafeaua şi imediat îşi blestemă artrita care-l făcea să fie atât de neîndemânatic. Apoi se scuză pentru că blestemase. Martha sări în ajutorul administratorului fermei. După ce se asigură că nu s-a fript la mână, ea extrase un prosop de hârtie din buzunarul şorţului şi şterse lacul cafeniu din farfurioară.

— A mai apărut un trandafir? întrebă aceasta, după ce sfârşi de curăţat şi reumplu ceaşca lui Rusty.

— Ieri-dimineaţă. La început, când îl văzuse de la fereastra dormitorului ei, Jeannie nu i-a acordat prea mare atenţie. În

fiecare sâmbătă, de aproape optsprezece ani de zile, când se trezea găsea un singur trandafir galben la baza pietrei de mormânt a mamei ei, Laurrinda Crane. Dar pe măsură ce ziua trecea ea începea să se întrebe cum ajunsese trandafirul acolo. Marele Tom murise. Deci, doar dacă puterea lui se extindea dincolo de mormânt.

— Sună la florăria din Bolero, sugeră Rafe.

— Aşa am şi făcut ieri după-amiază, îi spuse Jeannie. Îmi închipuiam că Marele Tom ar fi putut avea o comandă permanentă şi mă gândisem s-o anulez şi să achit nota de plată;

— Şi ce ţi-au spus?

— Mi-au spus ca Marele Tom n-a comandat niciodată trandafiri. Martha

părea de-a dreptul burversată.

— E tare ciudat. Jeannie aprobă.

— Nu-i aşa?

— Ce te face să crezi că bunicul este cel care a pus trandafirii pe mormântul bunicii? Tony era destul de intrigat de acest mini mister încât să se îndure să lege, mai mult de două silabe. Bună întrebare, se gândi Jeannie, şi una pentru care n-avea un răspuns la fel de bun. Ridică neajutorată din umerii ei goi şi spuse:

— Păi, era soţul ei.

— Da, dar poate altcineva…

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, îl întrerupse Rusty, dându-şi cu un scrâşnet scaunul înapoi şi ridicându-se. Am vreo două sute de viţei-care zbiară şi de care trebuie să am grijă, deci trebuie să mă culc

devreme.

— Pot să dorm cu tine? Tony nu era la fel de apropiat de administrator cum fusese faţă de bunicul lui, dar era întotdeauna pregătit pentru o aventură.

— Nu în seara asta.

— Atunci când? Rusty zâmbi puţin cam trist, observă Jeannie-şi se-ntinse să răvăşească părul lui Tony.

— Poate marţi sau miercuri, dacă munceşti din greu şi dacă te lasă mama ta.

— Miercuri ar fi cel mai bine, spuse Jeannie, amintindu-şi că Rufe îşi va petrece ziua la tribunal şi probabil nu se va întoarce până târziu. Amintindu-şi de asemenea că promisese să se-ntoarcă însoţit de surle şi trâmbiţe, pe care ea intenţiona să le asculte cu mulţumire în suflet.

— Minunat, încuviinţă Rusty înainte de a le ura noapte bună şi a se îndrepta spre uşa de la intrare.

— Păi, spuse Tony oferind audienţei un uriaş căscat prefăcut ce nu reuşea să-i ascundă tulburarea în faţa proiectului de-a compare în aer liber alături de muncitori, cred c-am să merg să mă culc. Înainte de a strânge farfuriile şi ceşcuţele goale şi a le duce la bucătărie, Martha aminti tuturor că micul dejun va fi gata la răsăritul soarelui, niciun minut mai devreme.

— Nesuferitul, spuse Jeannie, scrâşnind din dinţi, după sunetul uşii trântite de la dormitorul lui Tony. Nici măcar nu m-a sărutat de noapte bună. Rafe se-ntinse pe deasupra mesei şi-i prinse mâna. Lumina, ce venea de la candelabrul de cristal, se

reflecta în mătasea neagră a părului său;

— Mi-e teamă că fiul nostru e supărat pe amândoi.

— Din cauza a ceea ce a văzut în sufragerie? întrebă ea privind fix la nasturii cămăşii lui.

— În parte. Vocea lui era la fel de gravă, preocupată şi emoţionată ca şi a ei.

— Dar ce motiv ar mai putea avea?

— Stau pe locul Marelui Tom şi tu eşti cea care m-a pus aici. Ea studia mâna care o ţinea pe-a ei de fapt i-o acaparase. Unghiile, frumos tăiate, mărgineau degetele lungi, nervoase. Venele albăstrii pulsau pe sub pielea de sienna arsă. Încheietura puternică a mâinii era subliniată de fire de păr negru.

— Şi noi ce putem face?

— Cel de-al doilea va avea grijă de sine, cât timp noi vom servi masa în cea mai mare parte în tabără. Lui Jeannie îi era teamă că ştia deja răspunsul la următoarea întrebare. Totuşi o puse:

— Iar primul? Rafe îşi lăsă degetul mare să călătorească pe munţii şi văile formate de încheieturile degetelor ei, încercând s-o pregătească.

— Cred c-ar fi mai bine să stăm cuminţi o vreme.

— Cât înseamnă „o vreme”?

— Vreo două zile. Ea oftă dezamăgită.

— Şi nopţi.

— Mă tem că da.

— Ce părere ai despre copiii care merg să-şi viziteze rudele în timpul vacanţei de primăvară? El râse, era un sunet gutural

care mărturisea că îi împărtăşea starea de frustrare.

— Cred că excursiile le lărgesc orizontul cunoaşterii.

— Mă duc să-i fac bagajul. Jeannie glumea numai, dar ideea merita toată atenţia. Rafe îşi adânci degetul în spaţiul format de palma ei închisă, făcând-o să se foiască pe scaun.

— Iar eu am să-l duc cu maşina drept la mătuşa ta, la Houston. Cum între ei tensiunea sexuală creştea vertiginos, conversaţia alunecă pe panta intimităţilor. Ea îşi ridică faţa şi uită de îndărătnicia fiului lor, pe când lumea lui se îngusta, limitându-se numai la bărbatul care-i era tată. Ea putea vedea dorul din ochii lui de un albastru nesfârşit, un dor ce se răsfrângea

asupra întregului ei trup până la ultima fibră a fiinţei sale. Iar ea nu-şi mai dorea nimic altceva în acel moment decât să satisfacă imperioasa lor dorinţă comună. Dar el îi eliberă mâna şi cu un zâmbet jalnic spuse:

— Ei bine, cred că dacă vreau să mă scol odată cu vacile, trebuie să mă culc odată cu găinile. Ea îl privi neîncrezătoare pe când se ridica de la masă şi-şi punea scaunul la loc. Trebui să-şi înghită nodul din gât înainte de-a spune cu voce răguşită:

— Pleci?

— Mă conduci până la uşă? întrebă el, ocolind masa şi aşezându-se politicos în spatele ei. Cu el aproape trăgându-i scaunul de sub ea, ce obiecţii mai putea aduce?

— Desigur. În loc să se oprească la uşă,

ea îl însoţi afară, pe verandă. Soarele era doar o amintire, după ce-şi făcuse ieşirea cu o oră în urmă. Dublonul de aur al lunii întrecea în strălucire poleiala de argint a stelelor. Eterna briză din Texas făcea promisiuni fierbinţi pentru a doua zi. Era vremea despărţirilor drăgăstoase, când amanţii se îmbrăţişează plini de nostalgie, şoptind vorbe romantice, impregnând aerul fecund cu fantezii de primăvară şi dulci nimicuri. Jeannie era sigură că Rafe o va săruta înainte de-a pleca şi de-abia aştepta. Îşi dădu capul pe spate pentru ca buzele lui ferme să le cuprindă mai bine pe-ale ei, apoi şi le umezi cu vârful limbii într-o aşteptare febrilă. Fu de-a dreptul şocată atunci când, în schimb, el o strânse uşor de bărbie şi spuse un catifelat „noapte bună” înainte de-

a se întoarce şi de-a coborî în silă treptele verandei. Siderată, ea îl urmări dispărând în noapte, dându-şi dintr-odată seama că sensul tuturor frământărilor era tocmai acest etern început. Fu de-a dreptul șocată atunci când, în schimb, el o strânse ușor de bărbie și spuse un catifelat „noapte bună” înainte de a se întoarce și de-a coborî în silă treptele verandei. Siderată, ea îl urmări dispărând în noapte, dându-și dintr-odată seama că sensul tuturor frământărilor era tocmai acest etern început.

Lumina din dormitor se aprinse, exercitând o irezistibilă atracţie prin faldurile perdelei de dantelă. O femeie, purtând o unduioasă cămaşă de noapte, din mătase albă, cu părul auriu de sirenă revărsat în valuri pe umerii goi, păşi spre

fereastră. O clipă stătu perfect nemişcată, cu ochii ei cenuşii încercând să străpungă întunericul, cu capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi ascultat ceva... un semnal poate. Broaştele îşi începură concertul, departe, pe malul pârâului. Păsările de noapte intonau cântecele de leagăn ale preeriei pentru umilii viţeluşi şi pentru cowboy-ii singuratici. Cicadele uguiau pe-ntrecute propriul lor cântec. Dar altfel, peste tot era linişte.

Un bărbat, atras precum cine ştie ce nefericită gâză de acel petic dreptunghiular de lumină, stătea nemişcat în umbra aruncată de ramurile răsfirate ale copacului de sub fereastră. O piatră şlefuită de vânt şi ploaie, foc şi îngheţ, arsese un lăcaş în

palma lui. Tot ce-avea de făcut era să o arunce şi femeia ar fi venit într-un suflet. Dar nu se putea hotărî s-o arunce. Nu se putea convinge nici să plece. Nu putea decât să stea acolo, complet fascinat de frumoasa care-i luase sufletul în stăpânire. Părul ei-soarele inimii lui, sursa lui de căldură-strălucea viu în urma repetatelor perieri şi cădea în valuri ca firele de aur, pe umerii ei. Corsajul cămăşii ei de noapte, susţinut de fire fine precum corzile de mandolină îi cuprindea sânii plini, reliefându-i. Sfârcurile ei, depresiunea seducătoare a buricului, V-ul ispititorloc de unire al picioarelor zvelte-totul cunoştea sărutul albei mătăsi.

Bărbatul se-ncordă, palma-i deveni alunecoasă, iar piatra se-ngreuna cu fiecare

clipă ce trecea. Femeia îşi menţinu acea atitudine, ca şi când ar fi ascultat ceva, apoi se îndepărtă de fereastră şi stinse lumina. După ce mai veghe un timp fereastra întunecată, bărbatul aruncă afurisita de piatră şi se cufundă în răcoarea nopţii.

CAPITOLUL 11

— Pot să-ncerc şi eu?

Ochii albaştri dansau cuprinşi de încântare. Tony se-ntinse după mânerul fierului de marcat, ce arunca o lumină de un roşu stins deasupra focului de tabără.

— Nu! Rafe reacţionă instinctiv, apucând încheietura băiatului şi îndepărtând-o de vergeaua fierbinte. Jeannie, cu inima galopându-i în piept ca un cal sălbatic atunci când observă că Tony era cât pe ce

să se ardă, spuse cu blândeţe:

— Ai uitat să-ţi pui mănuşile, drăguţule. Pe când Tony îşi căuta în buzunarul de la spate al pantalonilor mănuşile de protecţie, pe care şi le scosese în timpul prânzului, obrajii i se îmbujorară, trădându-i stânjeneala.

În tabără domnea un soi de haos dirijat. Praful înfunda nările oamenilor şi pe-ale cailor deopotrivă. Viţeii mugeau tânguios după mamele lor, iar acestea după progenituri. Soarele de după-amiază îşi lăsa propria amprentă pe cefele şi braţele neprotejate.

— Acum da, eşti pregătit, spuse Rafe aducându-l pe înmănuşatul Tony în preajma focului, ca să-l poată învăţa metoda prin care se putea face un însemn clar pe viţelul

culcat pe pământ. Dar băiatul era încă destul de ruşinat din cauza gafei lui de mai înainte, sau devenea din ce în ce mai îndărătnic. Poate câte puţin din amândouă. Fapt este că pe când râcâia ţărâna cu vârful cizmei scutură din cap.

— Vreau să-mi arate Rusty.

— Dar Rusty e ocupat cu vaccinarea viţeilor. Jeannie îşi dădu seama că nu era cazul să se amestece, dar era sătulă de mofturile lui, iar la capitolul răbdare, simţea că este la capătul puterilor. Aşa că de ce să nu-l laşi pe Rafe…

— Îl aştept pe Rusty, spuse Tony posac, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

„Ştie”, se gândi Jeannie, enervarea ei cedând în faţa valului de iubire maternă, dar şi a sentimentului de vinovăţie pe care-l

simţea pe când îl urmărea preluându-şi postul lângă umărul îngenuncheatului administrator al fermei”. Ştie el ceva şi încearcă să-şi pună ordine în gânduri”.

Destul de surprinzător, pe Rafe nu părea să-l afecteze prea tare refuzul lui Tony. Apucă fierul de marcat şi manevrându-l cu multă îndemânare, îi apăsă cu fermitate capătul înroşit pe partea expusă a unui viţel din rasa Hereford.

— Daţi-i drumul, comandă el, îndepărtându-se de viţelul care zbiera, dar care purta acum marca Circle C; totodată făcu semn spre bărbatul care ţinea la pământ animalul speriat. Muncitorul îi dădu drumul şi viţelul se ridică. Nici n-apucase primul Hereford s-o ia la goană cu coada pe spinare, că al doilea, zbătându-se şi

zbierând era deja trântit la pământ pentru a fi vaccinat şi marcat. Viţel după viţel, totul mergea parcă după normă. Jeannie nu mai observa felul în care muşchii încordaţi ai lui Rafe unduiau pe sub eleganta cămaşă de lucru, de culoare albastră, pe când îngenunchea să aplice fierul înroşit pe pielea sfârâindă a viţelului. Cum nu observa nici cât de roşu devenea nasul ars de soare al lui Tony, în timp ce puştiul continua să-l ajute pe Rusty la vaccinări. Tot ce vedea erau un bărbat şi un băiat care în mod dureros păstrau cu obstinaţie o distanţă politicoasă în cadrul unui cerc strâns unit. Dintr-odată simţi nevoia să ţipe la amândoi. La Tony pentru refuzul lui încăpăţânat şi la Rafe pentru acceptarea lui plină de stoicism. Tată şi fiu îi produceau o sfâșiere

mult mai mare decât cea provocată de aversiunea dintre tatăl ei şi iubit, pe care trebuise s-o îndure în toţi aceşti ani.

Şi trebuia să scape, să se smulgă din acest cerc vicios, altfel simţea că înnebuneşte.

— Preia tu, spuse unui muncitor, lăsându-l să fixeze în locul ei plăcuţe de metal pe urechile viţeilor, mă duc să caut animalele rătăcite. Apoi îşi luă calul de dârlogi, sări în şa şi părăsi tabăra. Motivul invocat de Jeannie ca să poată evada era perfect legitim. Vitele se rătăceau adesea, îndepărtându-se de restul turmei şi ascunzându-se în lăstărişurile de stejar şi în tufele ce încornorează colinele stâncoase sau culturile înalte de bumbac, între chiparoşii cioturoşi de pe malul pârâului. De

aceea ea dorea să mai cerceteze o dată zonele unde ar fi fost posibil să se ascundă. După o oră de colindat printre boscheţi, nu descoperise niciun animal rătăcit, dar se calmase considerabil. Iapa ei, o roaibă strălucitoare pe care o antrenase chiar ea, sforăia uşor şi smucea zăbala pe când se apropiau de pârâu.

— Ţi-e sete, fetiţo? o întrebă Jeannie pe când descăleca şi-şi conducea calul spre cursul argintiu de apă alimentat de râul Guadelupe. Ascultând cum iapa sorbea lichidul cu înghiţituri zgomotoase îşi dădu seama că avea gura uscată. Îşi scoase pălăria, un Stetson de paie şi o aşează pe iarbă. Apoi îşi scutură părul care stătuse ore-ntregi strâns sub calotă, îşi suflecă mânecile largii cămăşi albe, de bumbac, pe

care o purta legată-n talie şi se întinse cu faţa-n jos pe covorul de iarbă de pe mal ca să bea apă. Apa, pe care o sorbea din căuşul palmei în timp ce cu cealaltă mână ţinea frâul, era rece ca gheaţa şi atât de limpede, încât se puteau vedea pietrele de pe fundul râului strălucind în unde. Jeannie tocmai luase ultima sorbitură când simţi cum frâul se smuceşte. Ea îşi spori strânsoarea şi când îşi ridică privirile observă că iapa ei castanie ridicase capul, alertată brusc. Pe când se ridică-n picioare auzi tropăitul copitelor unui cal ce se apropia cu repeziciune.

Când o văzu stând acolo, Rafe îşi struni nărăvaşul armăsar negru pe care şi-l alesese în acea dimineaţă din tabăra de muncă şi se apropie în pas lejer. Stătea

semeţ în şa, cu statura lui înaltă şi dreaptă, ţinând frâul cu braţe puternice, cu coapsele zvelte strângând spatele lat al calului. O cioară ţipă alarmată pe când el îşi conducea bidiviul prin luminiş. Veveriţele o zbughiseră spre adăposturi. Chiar şi frunzele de bumbac şi chiparos tremurau la trecerea lui.

De la banda roşie cu care-şi strânsese părul de abanos până la rozetele dinţate ale pintenilor arăta ca un comanchero venind călare dinspre vechiul Vest şi îndreptându-se spre cel nou. Tenul lui arămiu, barba nerasă şi zâmbetul îndrăzneţ, dădeau forţă şi veridicitate imaginii. La asta contribuia şi lama argintie a cuţitului pe care o purta vârâtă în teacă, la cingătoare. Zâmbetul lui se lărgi pe când privirea-i înregistra în

treacăt firele de iarbă atârnând de cămaşa albă sau petele verzui de pe genunchii pantalonilor.

— Te odihneşti în timpul lucrului, precum văd. Jeannie lăsă hăţurile şi-şi ridică braţele în semn că se predă.

— M-ai prins cu mâinile murdare.

— Cu mâinile ude, mai bine-zis. Râzând de-a binelea, Rafe descălecă cu eleganţă şi-şi lăsă calul să-şi cufunde botul în apa limpede a pârâului. Pe măsură ce se apropia tacticos de ea, Jeannie îşi putea simţi sângele alergându-i prin vene. Ştergându-şi palma umedă de turul pantalonilor, ea ridică din umeri şi spuse:

— Tot căutând vitele rătăcite mi s-a făcut sete şi m-am hotărât să mă opresc să beau apă.

— Şi ai găsit? Ochii lui albaştri aveau o licărire galeşă, seducătoare, pe când culegea un fir de iarbă de pe sânul ei acoperit de bluză.

— Niciuna. Vocea ei deveni nesigură pe când el mai culegea un fir de iarbă, de data aceasta de pe nodul aflat pe abdomenul ei gol.

— Ce păcat! Degetul mare se mută pe V-ul adânc al decolteului pentru a îndepărta un fir prins de primul nasture.

— Hmm… hmm… Plăcerea înflorea în trupul ei pe când mâna lui alunecă spre al doilea nasture. Încet dar foarte meticulos, ca şi când ar fi avut o eternitate să-şi ducă la îndeplinire proiectul, el îi piguli cămaşa până ce aceasta rămase curată. Atingerea uşoară a degetelor lui negricioase era foarte

stimulativă, atât vizual, cât şi fizic. În momentul în care el termină, sfârcurile ei se strânseseră în doi bumbi dureroşi ce împungeau bluza subţire, pe când ochii ei cenuşii trădau tumultul dorinţei multă vreme reprimate. Ei nu fuseseră deloc singuri în acea zi. La masa de dimineaţă fuseseră înconjuraţi de jumătate de duzină de cowboy-i flămânzi. În grajd Rusty împărţea ordine în dreapta şi în stânga. În timpul marcării viţeilor, Tony era mai inhibat decât o conştiinţă încărcată.

Acum erau doar Rafe şi Jeannie. Un bărbat şi o femeie.

— Vino aici, comandă cu asprime. Ea se supuse cu dragă inimă.

Dar nici vorbă de îmbrăţişare tandră. Cu o mână el îi prinse părul strălucitor ca

mătasea porumbului, iar pe cealaltă şi-o fixă pe pielea ei goală dintre cămaşă şi pantaloni, apoi o trase pe Jeannie cu brutalitate spre el. Ea îşi înfipse unghiile în muşchii încordaţi, întinşi şi împletiţi ca nişte frânghii, apoi se arcui spre Rafe.

Nici vorbă de sărutul delicat la care visează orice adolescentă abulică şi pe care fiecare adolescent stângaci vrea să-l facă bine. Era un act la care participă întreaga gură, limba explorând, dinţii înhăţând cu lăcomie, un act de pasiune matură de aprigă dorinţă. Jeannie se desfăta în esenţa violent masculină a lui Rafe, care mirosea a sudoare şi a piele de harnaşament. Avea gust sărat. Inima lui bubuia ca un baros de fierar pe sânii ei. Şi era atât de încărcat de dorinţă, încât ea nu putea spune unde

sfârşea cuţitul de la cingătoare şi unde începea trupul lui.

Împreună, cu gurile încleştate, se lăsară în genunchi pe malul pârâului.

El îi dădu drumul la păr şi-i cuprinse umerii cu mâinile, împingând-o spre spate. Ea slabi strânsoarea degetelor pe când ateriza pe un pat de iarbă. Când el se lăsă deasupra, ea îl primi desfăcându-şi coapsele. El se adăposti fierbinte şi dur, în gingăşia ei caldă şi primitoare. Doar atunci când plămânii lor amenințară să explodeze, din cauza lipsei de aer, gurile lor consimţiră să se despartă.

El îşi înălţă capul. Ea şi-l lăsă în iarbă. Respirând precipitat ei priviră lung unul în ochii celuilalt: ai lui strălucind ca safirele pe faţa oacheşă; ai ei întunecaţi ca argintul

oxidat pe sub genele dese, pe jumătate lăsate.

— Te-am aşteptat aseară, şopti ea.

— Te-am văzut la fereastră, recunoscu el cu glas înfundat.

— De... Se întrerupse şi nu mai întrebă de ce n-a semnalizat, ştiind instinctiv că el n-ar fi vrut să rişte să-l trezească pe Tony, care se afla în camera alăturată. La ce te gândeai? Rafe zâmbi cu zâmbetul lui bărbătesc şi se aşează pe vine.

— Că voiam să fii lângă mine. Muşchii abdomenului lui Jeannie se contractară într-o aşteptare senzuală pe când el îşi făcea de lucru cu nodul din talie şi cu nasturii de la bluză. El desfăcu pânza moale şi râse. Ea se încruntă.

— Ce-i aşa amuzant? Cu o mişcare

îndemânatică el îi descheie sutienul.

— Numai tu eşti în stare să porţi dantelă când mergi la marcatul vitelor.

Ea îşi ridică genunchii, strângând între ei şoldurile lui înguste.

— O, dar priveşte ce tăuraş am prins. Pârâul bolborosea plin de anxietate, el fiind ecoul bătăilor inimii ei, pe când el punea la loc cochiliile transparente şi expunea numai pentru privirile lui perfecţiunea de alabastru a sânilor ei.

Câteva clipe arzătoare el nu făcu nimic altceva decât s-o privească în faţă.

Apoi, cedând chemării ei mute, mistuitoarei ei dorinţe, el îşi înclină capul şi-şi îndreptă gura spre sfârcul ei oacheş. Ea îi prinse capul cu ambele mâini şi îl trase spre ea. Spatele i se arcuia părăsind solul, pe

când Rafe ţesea în jurul ei o plasă de senzaţii, sărutând, sugând, folosindu-şi limba, şi dinţii, şi buzele pentru a o purta mult mai sus decât reuşise vreodată să ajungă. În Jeannie reînviau o mie de uitate simţăminte, în timp ce Rafe, traversându-i pieptul pe o alee de sărutări, îşi revendica celălalt sân, cu întreaga fiinţă fremătând. Se cutremură când Rafe, cu o surescitare crescândă, atinse şi-apoi luă în stăpânire vârful trandafiriu. Degetele lui, îndrăzneţe şi abile ca-ntotdeauna, continuau să dezmierde colina sumeţită în care stârnise intense şi delicioase senzaţii.

— Dulce! Respiraţia lui fierbinte îi ardea pielea sensibilizată. Şi, ca şi cum în engleză n-ar fi fost posibil să-şi exprime pe deplin simţămintele, el murmură:

dulce, dulce. Oh, era dulce, atât de dulce să fii îmbrăţişată, sărutată şi mângâiată de singurul bărbat care o cunoştea pe deplin. Şi la rândul ei să-l îmbrăţişeze, să-l sărute şi să-l mângâie... Ea îi scoase bandana, iar şuviţele lui de păr îi înconjurară degetele. Mătase neagră. Îşi înălţă capul atingându-i cercelul cu buzele. Argint fierbinte, îi descheie cămaşa. Forţă îmblănită. El gemu profund, mai mult vibraţie decât sunet când degetele ei atinseră sfârcurile lui umflate. Gura lui o acoperi pe-a ei, floreta de catifea a limbii lui, angajând-o pe a ei într-un duel erotic în care nu există înfrânţi, numai câştigători.

Trupurile lor, unite de la buze la şolduri, dar încă separate de barierele de dril ale pantalonilor, descoperiră acel ritm de

împerechere ce asigură continuitatea lumii. Dar după unsprezece ani de despărţire nu era suficient. Nu era destul. Aveau nevoie să se cunoască unul pe altul în sensul cel mai deplin. Aveau nevoie să se cunoască unul pe altul în toată făptura. Rafe întrerupse sărutul, îşi înălţă capul, iar privirea lui strălucitoare exprima dorinţa pură.

— Te vreau, Jeannie.

— Şi eu te vreau, şopti ea privindu-l cu o iubire nediminuată de trecerea timpului, neîntinată de trădare. A fost suspinul vântului sau scrâşnetul îngemănat al fermoarelor, cel care a tulburat pacea luminişului? Era lumina soarelui filtrată printre frunze sau privirea de jăratec a bărbatului, cea care dădea pielii ei dezgolite acea aură trandafirie? Era căldura

primăverii sau prezenţa mult aşteptată a femeii, cea care făcea ca aerul din plămânii lui să ia foc?

— Eşti chiar mai frumoasă decât mi te-aminteam, spuse Rafe, cu voce joasă, guturală, pe când cuprindea în palmă globul sânului ei, îi dezmierda câmpia de mătase a abdomenului, îi căuta pliurile înfoiate de sub cârlionţii aurii cuibăriţi între picioare.

— Şi tu la fel, îi întoarse Jeannie complimentul, admirându-i forţa vitală şi puterea, pe când îi mângâia spatele musculos, apreciindu-i fesele de alergător, descoperind dovada vie a dorinţei lui pentru ea, cu un pumn gingaş şi un refren plin de încântare. Şi tu la fel. Timpul se desfăşura în sens invers pe spirala sa, atunci când el o răsuci pe Jeannie cu faţa-n sus, aşezându-se

deasupra. Anii risipiţi alunecară pur şi simplu în neant când ea îşi arcui şoldurile pentru a-l primi în sine, apoi îşi ţinu respiraţia simţind acea insuportabilă plăcere amestecată cu durere.

Rafe deveni conştient de încordarea ei. Se opri cu o neîncredere extatică în ardentele priviri albastre, pe când îi studia chipul îmbujorat.

— Am crezut că tu şi Webb…

— Te-ai înşelat. Buzele lui Jeannie se arcuiră într-un zâmbet iubitor, pe când trupul ei intră în rezonanţă cu al lui, ce confirma tăcut rugămintea ei stăruitoare.

Renunţă la orice reţinere. Te vreau întreg. Şi-l obţinu pe el întreg. Era dur şi fierbinte, şi extrem de masculin, iar ea se dărui întreagă. Era gingaşă şi vaporoasă, şi

încântător de feminină. Se priviră extaziaţi când el pătrunse în fiinţa ei. Se sărutară când deveniră unul. Şopteau unul altuia într-un amestec de spaniolă şi engleză, pe când se mişcau la unison.

— Jeannie… querida…

— Rafe… dragostea mea… El fusese pentru ea cel dintâi, la fel ea pentru el. Din nou împreună, ei descoperiră împlinirea durabilă care crezuseră că pentru ei era iremediabil pierdută.

— Te doare?

— Nu. De ce? Rafe îşi înălţă capul şi îndepărtă cu sărutări lacrimile ce străluceau pe obrajii ei.

— Plângi. Jeannie se întoarse şi-i atinse cu arătătorul buza de jos.

— Lacrimi de fericire. El se încruntă şi-i

prinse degetul cu dinţii lui albi, puternici.

— Poate c-a fost prea mult de două ori. Ea zâmbi şi-i îmbrăţişă mulţumită goliciunea.

— Nici gând, José. Se iubiseră şi râseseră, iar după ce se spălară în apa rece şi limpede a pârâului se iubiseră din nou. Acum stăteau culcaţi cu braţele şi picioarele împletite, savurând delicioasa senzaţie de piele pe piele şi copleşitorul privilegiu de-a fi din nou împreună. Dar pe cât de banal, pe atât de adevărat este faptul că toate lucrurile bune ajung să se termine. Şi deşi niciunul din ei nu dorea s-o recunoască nu încă-amândoi ştiau că ora lor furată se scurgea cu repeziciune, fără să ţină seama de dorinţa inimii lor.

Până la urmă Rafe fu acela care făcu

prima mişcare, cea pe care Jeannie nu se putea hotărî s-o facă. Dădu părul la o parte de pe faţa ei umedă şi-şi apăsă buzele pe o sprânceană într-un sărut plin de părere de rău. Apoi, fără nicio tragere de inimă, se desprinse din posesiva ei îmbrăţişare şi o ajută să se ridice în picioare.

— Dacă nu ne mişcăm, spuse în timp ce-şi punea hainele şi cizmele, Rusty ar fi în stare să trimită o patrulă de cercetare după noi.

— Oh, sau mai rău, spuse ea întinzându-se după sutien şi bikini, şi atingând din neatenţie o coardă sensibilă. Tony ar putea să vină să ne caute.

— Da. El îşi încheie fermoarul de la pantaloni cu o mişcare scurtă, dar nu făcu şi efortul de a se încheia la cămaşă. Doamne

fereşte ca fiul nostru să ne mai prindă împreună. Stăteau doar la câteva picioare depărtare unul de altul, dar ea putea simţi cum între ei se creează o distanţare spirituală, se cască o prăpastie de mărimea unui golf. Pe când termina de-mbrăcat, regretând că nu şi-a ţinut gura, îşi storcea creierii căutând cu disperare o modalitate de-al împiedica să se îndepărteze de ea. Rafe îşi ridică bandana, pe care ea i-o dăduse jos în febra pasiunii, şi-o răsuci legând-o apoi din nou în jurul frunţii.

— Era să te strâng de gât atunci când am aflat despre Tony… Jeannie se cutremură ascultându-i mărturisirea, dar nu comentă, ameninţarea lăsând-o în suspensie… Ştia că niciodată nu i-ar face vreun rău, că el era la fel de întristat ca şi

ea de comportarea lui Tony, dar nu se putea opri să nu-şi ducă tulburată mâna la gât.

— Şi acum? întrebă încordată. El îi aruncă o privire răscolitoare ce semăna cu cea mai cruntă căutătură a lui Tony.

— Şi acum vreau să plec naibii de aici, înainte ca el s-apară şi să-nceapă să-mi arunce acele priviri ucigătoare. Ea nu-şi dăduse seama ce mult conta pe afirmaţia lui că dorea ca Tony să-l iubească, până la această izbucnire vehementă. Prudenţa o-ndemna să bată în retragere, dar nu putea s-o facă, nu când era în joc ceva atât de important. Nu când simţise dorinţa lui la fel de profund ca pe-a ei înseşi. Lăsând mâna în jos, pleda şi cauza ei odată cu cea a lui Tony.

— Dă-i puţin timp, Rafe.

— I-am dat destul timp, Jeannie.

— Două zile? Un zâmbet amar flutură pe gura ademenitoare, care numai cu câteva momente în urmă îi procurase acea insuportabilă plăcere cum nu mai experimentase niciodată.

— Suficient ca el să decidă că mă urăşte.

— Nu te urăşte.

— N-ai cum să-mi dovedeşti.

— E doar un băieţel care nu ştie ce vrea.

— Dar e mereu cu capsa pusă.

— Îşi va reveni.

— Când iadul v-ngheţa. Jeannie tremura, în pofida faptului că temperatura era în creştere, şi îşi încrucişă braţele la piept. Rafe stătea în faţa ei, cu toţi muşchii încordaţi, gata de luptă, iar ea se-ntreba ce altă surpriză i-a mai pregătit.

El puse capăt momentului de suspans,

spunând:

— M-am hotărât să nu mai candidez pentru funcţia de senator al statului. Înmărmurită, ea se holbă, literalmente, la el, înainte de a ţipa:

— Ce? El îi susţinu privirea neîncrezătoare, declarând:

— Cum ai auzit.

— Da. Ea aprobă, dar scutură din cap, încercând încă să digere ştirea. Dar…

— Niciun dar. Nota de fermitate din glasul lui o avertiza că se hotărâse deja şi că n-avea absolut niciun rost să mai discute cu el pe tema asta.

— Miercuri, când merg la tribunal, am de gând să organizez o conferinţă de presă şi să închid sediul campaniei electorale.

— Punct câştigat pentru Marele Tom.

Jeannie nu intenţionase să spună asta; cuvintele pur şi simplu îi ţâşniseră de pe buze. Dar în această situaţie păreau cu siguranţă foarte potrivite. Rafe se-nfurie.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— După ce-a citit acel articol din ziar despre tine ca personalitate… cel în care se afirma că tu ai declarat că faci jogging pentru a te relaxa…

— Ştiu despre care vorbeşti.

— Marele Tom a spus că tu ar trebui să renunţi, la încercarea de a câştiga alegerile şi să te concentrezi asupra câştigării maratonului. Muşchiul ce zvâcnea pe falca lui Rafe trăda faptul că analogia nu rămase fără efect.

— Ticălosul ăla de fiu de…

— A mai spus că oricând picioarele tale

lungi te vor servi mai bine decât studiile tale în drept.

— Nu sunt obligat să stau aici şi să ascult aceste…

— Să nu îndrăzneşti să-mi întorci spatele, Rafe Martinez! strigă Jeannie atunci când el se răsuci pe călcâie şi-ncepu să traverseze luminişul. Mai ales după ce-ai lansat o bombă ca asta! La jumătatea drumului spre copacul de a cărui creangă priponise caii puţin mai devreme el se opri şi se întoarse. Răceala din ochii lui albaştri şi duritatea expresiei de pe chip o avertizau că-şi supraestima norocul, dar ea nu dădu nicio atenţie acestor semne.

— La naiba! mi-o datorezi. Îşi trecu frenetic mâna prin părul în dezordine. Eşti bărbatul pe care-l iubesc. Tatăl fiului meu.

Şi după ora minunată pe care tocmai am petrecut-o unul în braţele celuilalt, îmi datorezi cel puţin o explicaţie credibilă referitoare la motivul renunţării la visul tău de-o viaţă.

— Nu-ţi datorez nimic în afară de bani… plata pentru ultimii zece ani şi câte un cec lunar pentru creşterea copilului pentru următorii opt. Nările îi fremătau, respiraţia îi deveni şuierătoare. Bineînţeles că preiau şi nota pentru taxele de şcolarizare la colegiu a lui Tony, dacă se va hotărî să-l frecventeze.

Jeannie sări înapoi, ca şi cum Rafe ar fi lovit-o. De fapt o făcuse realmente.

Vorbele lui o răniseră ca un dos de palmă. Mânia şi durerea deopotrivă se transformară în lacrimi usturătoare, care îi

umplură ochii, în timp ce-l urmărea întorcându-se şi plecând. Dintr-odată toată risipirea şi tristeţea-moartea mamei ei, înşelăciunea tatălui, faptul c-a fost părăsită de băiatul care-a fost prima ei dragoste şi de bărbatul care era ultima… se împletiră într-o frânghie bizantină a durerii care o rodea, o sufoca, o sfâșia. Şi ceva în fiinţa ei se frânse.

— Dă-i înainte… fugi! spuse ea încordată pe când el se ridica în şa.

Fugi de autorităţile de la imigraţii! îşi simţi lacrimile pe obraji şi le şterse iritată. Fugi de alegătorii care ţi-ar putea ierta un păcat din tinereţe dacă le-ai spune cinstit ce s-a întâmplat.

— Şi-apoi ce? spuse el rânjind peste umăr. Ochii lui Jeannie se întunecară, plini

de perplexitate.

— Ce vrei să spui cu „şi-apoi ce”?

Rafe se-ntoarse pe jumătate-n şa cu un zâmbet tăios pe buze.

— Vreau să spun, după ce voi face toate astea, ce-ar trebui să fac? Să stau liniştit deoparte şi să privesc felul în care mass-media se năpusteşte asupra ta şi a lui Tony?

— Eu pot să suport, protestă ea, răsuflând uşurată când îşi dădu seama că în sfârşit ajunseseră în miezul problemei. Iar noi doi, dacă vom fi uniţi, îl putem proteja pe Tony de partea cea mai rea.

— M-am săturat să-i protejez pe alţii. Tonul lui era categoric, lipsit de emoţie, ca şi cum el ar fi vorbit dintr-un loc izolat, undeva în adâncul fiinţei sale.

— Dar Tony este fiul tău!

— Da, biologic.

— Ce… ce spui? Simţea că leşină.

— Spun că în orice altă privinţă, Tony este fiul Marelui Tom, un Crane, nu un Martinez. Şocul o lăsă fără glas. Genunchii ameninţau să se îndoiască. Şi inima… oh, biata ei inimă! făcea salturi repezi, precipitate precum o piatră aruncată pe suprafaţa unui lac.

— Şi-acum scuzaţi-mă doamnă, spuse în batjocură pe când se-ntorcea în şa şi-şi îndrepta calul spre marginea luminişului. Am o treabă. Mânată de conştiinţa faptului că deja l-a pierdut, ea traversă în fugă patul de iarbă, ce încă mai păstra amprenta trupurilor lor înlănţuite, şi cu un gest sălbatic prinse scara calului lui Rafe.

— Dă-i înainte, tu… Armăsarul, surprins

de mişcarea neaşteptată, se dădu tropăind la o parte şi reacţionă la izbucnirea ei, forţând-o să sară în spate, pentru a nu păţi ceva. Rafe îşi ţinu în frâu calul speriat cu o mână fermă şi o fixă cu nişte ochi ce luceau precum nişte lame albastre de oţel în umbra punctata de pete de lumină a luminişului.

— Termină-ţi propoziţia, Jeannie, o provocă cu o furie nestăpânită. Dă-i înainte, tu…

Ea ştia că mai târziu va regreta amarnic cuvintele pe care i le-a aruncat răspicat în faţă. Dar acum, chiar acum era prea îndurerată să mai ţină cont de ce spunea.

— Dă-i înainte, mexicanule. Şi cu un deget hotărât arătă spre calea de minimă rezistenţă. Fugi de responsabilitatea de-a spune fiului tău cine şi ce eşti.

Cu nările fremătând de orgoliu, el îşi întoarse armăsarul şi făcu exact aşa.

Lumina nu s-a mai aprins în dormitor. Nici femeia n-a mai venit la fereastră. Iar bărbatul, care aştepta în întunericul din apropiere, nu putea da vina pe nimeni altcineva decât pe el însuşi.

CAPITOLUL 12

— Uşurel Lady, şopti Jeannie pe când termina de legat cu o panglică subţire coada iepei gravide. Se va termina înainte să-ţi dai seama.

Culcată pe o parte pe un strat proaspăt de paie de grâu şi secară, Lady era pe cale să nască. Gâfâind şi împingând, era în chinurile facerii de aproape o jumătate de

oră. Crezi sau nu, spuse Jeannie, îngenunchind pe podeaua staulului şi mângâind botul catifelat al iepei, vei uita toată durerea asta. Calul nechează zgomotos, ca şi cum ar fi spus că-şi va aminti întotdeauna durerea.

Când se-ntorcea călare de la tabăra de marcat viţeii, Jeannie observase că iapa era asudată şi zvârlea agitată din copite. Încă supărată după cearta cu Rafe şi ştiind că oricum nu va fi în stare să doarmă, se hotărî să-şi facă patul jos în grajd. Acum era de-a dreptul bucuroasă că procedase astfel. Nu numai că naşterea era evenimentul ei favorit, un semn de la Dumnezeu că viaţa merge înainte chiar în mijlocul tragediei, dar ajutând-o pe Lady, în timpul travaliului, spera să uite-măcar pentru puţin timp-vina

pe care o simţea în legătură cu teribilul nume cu care-l strigase pe Rafe. O provocase s-o facă. De fapt o sfidase. Totuşi aceasta nu era o scuză. N-ar fi trebuit nici măcar să-l gândească şi cu atât mai puţin să-l spună.

Dar spre ruşinea ei eternă le făcuse pe amândouă. Acum nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi ceară scuze. Să-i spună ce rău îi părea. Să-l roage s-o ierte. Lady începu să-mpingă cu toată puterea, smulgând-o pe Jeannie din amărăciunea gândurilor şi aruncând-o în plină activitate. Ea se uită la iapă şi văzând că dilataţia este completă se aşeză astfel încât să poată prinde fătul care era pe cale să-şi facă intrarea în lume.

— Ai nevoie de ajutor? Alarmată, Jeannie

îşi lăsă mâinile în jos şi-şi ridică privirea. Rafe stătea în deschizătura staulului.

— M-ai speriat. Fusese atât de preocupată, concentrându-se asupra lui Lady, încât n-auzise uşa grajdului deschizându-se şi nici paşii lui apropiindu-se pe aleea de pietriş.

— N-am vrut.

— Ştiu.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Deşi oferta lui de-a da o mână de ajutor fusese făcută într-o manieră prietenească, chipul lui arătos rămânea distant, ca şi cum ar fi fost aproape convins că ea va refuza.

— Ce-ai zice în schimb de un oarecare suport moral? Se străduia să-şi menţină o voce sigură, tonul ei măsurat fiind menit să-şi ascundă neliniştea.

— S-a făcut. Zâmbetul de răspuns al lui Rafe şterse liniile fine de încordare din jurul gurii lui severe. Ea căscă, efectul culmilor şi prăpăstiilor emoţionale ale ultimelor douăzeci şi patru de ore începând dintr-odată să se facă simţit.

— Oare cât o fi ceasul? El îşi ridică manşeta cămăşii lui impecabile şi privi la vechiul ceas pe care-l purta când muncea la fermă.

— Cinci şi un sfert.

— Nu-i de mirare că-s aşa obosită.

— Ai stat trează toată noaptea? Privirile li se întâlniră pe deasupra capului lui Lady. „N-am putut să dorm”, spunea triştii ochi cenuşii. „Nici eu”, răspundeau melancolicii ochi albaştri. Schimbul de priviri dură mai multe secunde, înainte ca iapa de lângă ei

să le reclame atenţia.

— Haide iubitule, îl îndemna ea, pe când un sac lunecos, strălucitor şi purpuriu, ieşea de sub coada iepei. Vino la mama. Lady mai împinse o dată tare şi mânzul ei alunecă în lume, via braţele întinse ale lui Jeannie. Rafe veni lângă ea în staul, îngenunchind alături, şi după ce îndepărtă sacul de naştere, el suflă uşurel în nările mânzului pentru a-i curăţa căile respiratorii.

— Priveşte, are stea în frunte, remarcă Rafe.

— Exact ca tatăl lui. Un spasm de regret traversă chipul lui Rafe la remarca lui Jeannie. Văzându-l, ea rămase tăcută în timp ce se aşeza pe vine. Când vorbi în sfârşit, Rafe rupse zăgazurile pentru amândoi.

— Ar fi trebuit să fiu cu tine, când s-a născut Tony.

— Fii bucuros că n-ai fost.

— De ce?

— Pentru că atunci când nu plângeam după tine, te blestemam.

— Sunt surprins că încă nu mă urăşti.

— Te iubesc, Rafe. Dintotdeauna şi pentru totdeauna. După această declaraţie din inimă, el o trase înapoi în genunchi şi-o ţinu cu braţele astfel încât să stea faţă în faţă.

— Şi eu te iubesc, Jeannie. Ea îl privi cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Am vrut să-mi fi tăiat limba, ieri. El îi atinse părul, minunatul ei păr.

— Mi s-au spus şi nume cu mult mai urâte, al naibii de urâte.

— Dar nu de mine.

— Nu, de mine. Jeannie îşi dădu seama că Rafe tocmai îi spunea că terminase cu zilele când fugea speriat şi-i veni să plângă de bucurie. Iapa fornăi, ca şi cum ar fi spus că patru erau prea mulţi, deci se ridicară şi păşiră afară din staul.

Rafe îşi puse braţul în jurul umerilor lui Jeannie, pe când, încă subjugaţi de miracolul la care tocmai asistaseră, urmăreau cum Lady începuse să lingă hăinuţa strălucitoare a progeniturii sale, pe care o masa cu ajutorul limbii, impregnând-o cu parfumul ei. Râseră amândoi când mânzul, rotindu-şi întruna ciotul lui de codiţă pentru a-şi menţine echilibrul, stătu pentru prima dată pe picioarele lui crăcănate, care ameninţau în orice clipă să

se îndoaie sub el. Apoi vărsară câte o lacrimă când în sfârşit el îşi adună toate forţele şi găsi laptele mamei lui.

— Miercuri, după ce termin treaba la tribunal, mă duc să le spun părinţilor despre Tony, spuse Rafe. Imediat ce-şi vor reveni din şoc, voi organiza o conferinţă de presă şi-l voi recunoaşte oficial ca fiind fiul meu. Simţind că se sufocă, Jeannie inspiră profund.

— Minunat, dar…

— Dar ce?

— Dar campania?

— Îmi închipui că dacă trec de asta acum, scandalul va fi stins până la preliminariile de anul viitor.

— În felul acesta ne vom putea concentra asupra problemelor reale, cum ar

fi îmbunătăţirea sistemului de învăţământ şi…

— Jeannie…

— Ce-i?

— Ai început să vorbeşti ca o soţie de politician.

— Abia îmi fac încălzirea. Rafe o trase spre el.

— Va fi o cursă foarte dură încercarea de a înfrânge pe cel care ocupă deja această funcţie. Ea îi zâmbi şi spuse simplu:

— Aleargă, Rafe, aleargă. Afară lumina de cositor a zorilor lua locul nopţii de indigo, scăldând cerul Texas-ului în undele purpurii ale speranţei.

Înăuntru, părinţii unui băieţel de zece ani salutau o nouă zi înlănţuiţi într-un sărut pasionat, reînnoind totodată angajamentul

de-a câştiga în faţa încăpăţânării unicului şi ambiţiosului turc.

Tony nu reuşea deloc să prindă viţeii cu las-soul. Urmărindu-l cum răsucea o altă bielă ce căzu însă alături de ţintă, Rafe ştiu care-i problema. Ce nu ştia era cum să-i arate să manevreze lassoul, fără a-l pune într-o situaţie de inferioritate sau pe sine în dureroasa postură de a fi din nou respins. Cu umerii lăsaţi, trădându-i descurajarea, Tony încercă totuşi să-şi strunească viţeluşul, trăgând prea de-aproape, remarcă Rafe, de lassoul de nailon. Adăugând parcă şi insulta la ofensă, viţelul, neîncătuşat, stârni praful, azvârlindu-l băiatului în faţă.

— Ţine, continuă tu. Rafe înmână fierul de marcat, pe care tocmai îl încinsese,

muncitorului care-l ajuta. Apoi se îndreptă spre gardul de pari din jurul taberei, de care era priponit armăsarul lui înşeuat, împreună cu iapa lui Jeannie, murgul lui Rusty şi alţi cai. Sunt mai multe moduri de-a jupui o pisică, reflectă el pe când încăleca. Sau referitor la situaţia prezentă, de-a prinde în cursă un viţeluş. Şi pe când ţinea cu mâna stângă atât frâul, cât şi lassoul din fâșii de piele împletite, pe care-l prefera nailonului folosit în mod obişnuit, era pe deplin hotărât să prindă doi îndărătnici alunecoşi c-o singură aruncare.

Fără să privească înapoi pentru a avea confirmarea, Rafe simţi că Jeannie aproba, zâmbitoare, acţiunea pe care urma s-o întreprindă. Astăzi preluase efectuarea vaccinărilor, ceea ce însemna că ei doi

lucrau la depărtare de-o şoaptă unul de altul. Cu toate astea schimbaseră mai puţin de-o duzină de cuvinte de natură personală. Totuşi privirile lor languroase, ce sfârâiau de dorinţa pasionată, trădau o reală frustrare. Acum însă chiui, strunindu-şi armăsarul, îmboldit de presentimentul că viitorul a trei oameni depindea de ceea ce urma el să facă.

Dac-ar fi putut să-l atragă pe Tony, măcar pentru scurt timp, acesta ar fi însemnat un pas important în îndepărtarea ultimei bariere dintre el şi Jeannie.

Rafe îşi dădu seama după felul în care Tony îşi îndreptase umerii şi se-nălţase în şa, că deja-i stârnise interesul cu lassoul lui din curele de piele. Totuşi el se prefăcea că nu observă cum băiatul îl urmărea în timp

ce el se ocupa de viţei. Alese unul şi porni spre el. În timp ce armăsarul lui îşi ţinea ochii aţintiţi pe animalul urmărit, Rafe era gata să lanseze atacul. Îşi făcea pregătirile cu mişcări exagerate, foarte încete, astfel încât Tony, care-şi îndemnase poneiul să se apropie de locul acţiunii, să nu piardă nimic. Maimuţa vede, maimuţa face, se gândi Rafe, şi un val de iubire îl străbătu atunci când observă că Tony nu se lăsa mai prejos şi-i copia până şi cel mai mic gest, mânuind lassoul lui de nailon. El remarcă însă şi privirea circumspectă a băiatului şi înţelese că adevăratul test va consta în modul în care va reuşi să-l înveţe să prindă viţelul. Modurile obişnuite de prindere erau: de cap şi de picioarele din spate. Cum primul era mai uşor de stăpânit decât al doilea, Rafe

optă pentru acesta. Urmărindu-l pe Tony cu coada ochiului ca să se asigure că acesta-l urmează îndeaproape, el înălţă bucla lassoului şi cu o scurtă răsucire îl aruncă cu-ndemânare. Drept la ţintă: Rafe îşi capturase viţelul. Dar mândria pe care o simţea pentru magistrala lovitură păli în comparaţie cu bucuria extraordinară pe care-o încercă atunci când lassoul de nailon al lui Tony se fixă în jurul gâtului animalului cu coarne scurte pe care şi-l izolase.

Ar fi fost prea mult s-aştepte strigătele de bucurie ale băiatului sau mulţumirile lui pentru lecţie. Deocamdată bărbatului îi era de-ajuns faptul că lecţia fusese învăţată. Când Rafe şi Tony apărură, fiecare cu captura lui, Jeannie stătea lângă rulota cu provizii. Părul ei vaporos ca şampania i se

revărsase pe umeri. Îşi pierduse pălăria atunci când sărise în picioare ca să alerge în întâmpinarea cuplului triumfător. Strălucirea din ochi mărturisea bucuria inimii ei.

— Frumoasă plimbare, spuse Rusty, întinzându-se să ia lassourile de la tată şi fiu, şi să conducă animalele, ce mugeau întruna, spre locul destinat vaccinărilor.

În acel moment se-ntâmplă nenorocirea. Poate că nu apucase bine frânghiile. În plus, artrita îl chinuise cu o noapte înainte până foarte târziu. Sau poate că se împiedicase, apărând ca o nălucă în faţa animalelor, şi-aşa destul de speriate. Nimeni în afară de Rusty n-ar fi putut să spună. Şi când diavolii se mai potoliră, iar praful începu să se aşeze, Rusty nu mai conversa. Stătea întins

la pământ. Jeannie stătu un moment paralizată aşteptând să se ridice. Conştiinţa faptului că el nu se mişca o înspăimântă galvanizând-o, determinând-o să treacă la acţiune. După ce se asigură că Tony şi Rafe n-au păţit nimic, alergă lângă Rusty.

— Nu-l mişcaţi, spuse ea, reuşind să-şi aducă aminte că aceasta era regula cea mai importantă în cazul primului ajutor. Cei doi cowboy, care erau cât pe ce să-l ridice şi să-l pună pe un sac de dormit desfăcut în grabă, se dădură la o parte, iar ea îngenunche lângă Rusty. Nefiind expertă în medicină, nu ştia cum să-i uşureze suferinţa. Dar văzându-i cămaşa sfâșiată, pieptul zdrobit, privindu-i buzele lipsite de sânge şi ochii sticloşi, orbiţi de durere, ea ştiu că Rusty participase la ultima lui campanie.

— Laurrinda...? spuse el răguşit, întrerupând tăcerea încărcată de stupoare ce se lăsase în jurul lui. Lacrimi fierbinţi înceţoşară privirile lui Jeannie atunci când înţelese că, în delirul lui, veteranul cowboy o confunda cu mama ei. Ea îi bătu consolator mâna noduroasă, întrebându-se cum să răspundă. Apoi, dându-şi seama că doar acest gest neînsemnat mai putea face pentru el, pentru tot ceea ce făcuse Rusty pentru ea, îşi înghiţi nodul din gât şi aplecându-se şopti:

— Sunt aici. Revenindu-şi puţin şi adunându-şi forţele, Rusty prinse câteva fire din părul ei auriu, cu degetele lui noduroase şi trase uşor. Durerea pe care Jeannie o simţi nu-nsemna nimic faţă de durerea ce se revărsa din inima ei atunci când el spuse:

— Ţi-am spus eu... părul tău... că va creşte la loc. Apoi ultimul cowboy veritabil dădu drumul părului lui Jeannie şi merse alături de doamna pe care o adorase de la distanţă.

Lumina dormitorului strălucea ca un far în noaptea în care femeia păşi la fereastră urmărind steluţele farurilor de la Studebaker-ul bărbatului, cum se topeau în întuneric.

CAPITOLUL 13

O mică seră, ataşată într-un anumit moment, în timp, spatelui bungaloului lui Rusty, răspunse la întrebarea despre misterioasa persoană care punea acei frumoşi trandafiri pe mormântul Laurrindei.

— Ţi-am spus eu că altcineva în afară de

bunicul ar fi putut să-i pună, spuse Tony cu aerul uşor superior al celui care a descoperit că a avut dreptate. Jeannie îi netezi freza, apoi îl îmbrăţişă strâns, gândindu-se întristată la toţi anii însinguraţi pe care bietul Rusty i-a risipit tânjind după o femeie care, mai mult din motive pecuniare decât emoţionale, dac-ar fi trăit, nu şi-ar fi părăsit niciodată bărbatul.

— Pfui! Tony îşi astupă nările şi se strâmbă. Aici miroase ca într-o cameră mortuară. Deşi nu era de acord cu el, Jeannie nu ripostă. Inspiră profund, lăsându-se pătrunsă de parfumul lor eteric, reţinându-i dulceaţa evanescentă. Apoi îl goni pe Tony afară din seră şi închise uşa, îndepărtându-se de acest monument al iubirii neîmpărtăşite înălţat de Rusty. Mama

şi fiul străbătuseră distanţa de o milă de la conac, pentru a lua costumul, cămaşa şi cravata pe care Rusty le va purta în eternitate. Intrară tăcuţi în dormitorul lui, fiecare cufundat în propriile-i gânduri.

— Mergem? întrebă Jeannie câteva minute mai târziu pe când lua pe braţ hainele frumos împăturite. Cum Tony nu-i răspunse, ea se-ntoarse să vadă ce face.

El stătea pe patul de două persoane, bine făcut al lui Rusty, ţinând în mână briceagul pe care i-l dăduse Marele Tom. Prăselele de ivoriu căpătaseră o nuanţă gălbuie în lumina dimineţii ce pătrundea prin fereastră. Pe chipul băiatului se putea citi tristeţea generată de nostalgia pentru timpurile trecute amestecată cu teama faţă de viitor.

— Tony? îl îmboldi ea.

— Am uitat să-i mulţumesc, spuse el cu o voce scăzută. Ea dădu din cap confuză.

— Cui să-i mulţumeşti, drăguţule?

— Lui Rafe. Nesigur, privi cercetător spre ea. Pentru că m-a învăţat ieri prinderea cu lassoul.

— Îi poţi spune când se-ntoarce, spuse ea, întinzându-se să-l bată uşurel pe obraz.

— Vrei să spui dacă se-ntoarce? întrebă el cu o urmă din vechiul lui aer sfidător. Jeannie crezu că înţelege, măcar în parte, de ce era atât de schimbător când era vorba de Rafe. De fapt şi ea însăşi se simţise lamentabil după acel telefon din seara trecută. După cină ei trei tocmai începuseră să discute despre funeraliile lui

Rusty, când secretara lui Rafe telefona

să-l anunţe că o femeie, pe care el o reprezenta într-un proces de divorţ foarte dificil, fusese ameninţată cu molestarea fizică de soţul ei şi avea nevoie de un ordin restrictiv pentru a-l ţine departe de casa ei. Bineînţeles că Rafe spusese că va pleca imediat spre San Antonio. Şi cum, oricum trebuia să fie la tribunal pentru altă problemă, se hotărî să rămână peste noapte în oraş şi să se-ntoarcă la fermă azi după prânz.

„Nu din nou!” era cât pe ce să ţipe Jeannie atunci când, după ce pusese telefonul în furcă, Rafe se dusese să împacheteze. Câteva clipe rămase acolo paralizată de o cumplită panică, luptând cu toate îndoielile ce se năpustiseră asupra ei cu toată forţa. Apoi sări de la masă şi-o

porni în goană după el, gata să-l implore, dacă era necesar, să lase pe altcineva să salveze femeia… era gata să-i reamintească, deşi nu era corect, că el declarase c-a obosit să-i protejeze pe alţii.

Dar până în momentul când îl ajunse din urmă la bungalou se calmase destul încât să-şi dea seama că nu mai era aceeaşi situaţie ca acum unsprezece ani, când el părea să fi dispărut de pe faţa pământului. De data asta ştia unde se duce şi când se va înapoia. Iar sărutul lui de rămas-bun, unul languros à la Valentino, care-o lăsase cu buzele palpitând şi trupul vibrând, îi spunea fără umbră de-ndoială că el se va întoarce pentru rest.

— Se va întoarce, declară Jeannie ca răspuns la întrebarea plină de îndoială a lui

Tony.

— O.K. Încă neconvins, el se ridică şi-şi vârî briceagul în buzunarul pantalonilor. Apoi ridică şapca, în nuanţe de albastru neon, şi cea mai bună cămaşă a lui Rusty de pe pat, unde le pusese.

— Gata? El aprobă din cap.

— Dar ieri-seară? Ea încuviinţă încurajator.

— Ce-i cu ieri-seară?

— După ce Rafe te-a întrebat dacă poate să-i invite şi pe părinţii lui la funeraliile lui Rusty…

— Mm… mm.

— Şi tu ai spus: „Ce idee bună”, mi-ar plăcea să-i văd pe Maria şi pe…

Jeannie nu-l minţise niciodată pe Tony în legătură cu împrejurările naşterii lui. Când

o întrebă de ce nu are şi el un tată ca şi ceilalţi copii, ea îi răspundea cu cel mai calm ton posibil că tatăl lui n-a putut să se însoare cu ea. Şi când el o soma să-i spună măcar numele, ea îi promitea că îl va afla când va fi mai mare.

— Da, spuse ea, gândindu-se că poate acum era momentul să-i dea acel nume.

— Şi pe cine?

— Antonio.

Tony îşi drese glasul plin de neastâmpăr, ca şi cum ar fi fost gata să comenteze similitudinea prenumelor lor.

— E cineva acasă? strigă Rafe prin uşa deschisă a bungaloului lui Rusty.

Mintea lui Jeannie, care deja o pornise pe panta mărturisirilor, făcu o întoarcere spectaculoasă în momentul întreruperii

neaşteptate.

— Suntem aici! strigă Tony resemnat. Tonul lui pendula între „Bine-ai venit” şi

„De ce aşa devreme?” Părând să-şi dea seama că era nevoie de-o explicaţie, Rafe se grăbi să aducă una, pe când păşea în sufragerie, închizând uşa în urma lui.

— După ce aseară am obţinut ordinul de reţinere în favoarea clientei mele, am telefonat judecătorului în legătură cu celălalt caz al meu şi am cerut o amânare. Tony se-ntoarse şi-şi salută tatăl, apoi din nou spre mama lui, vizibil preocupat de ceea ce descoperiseră în seră.

— De ce crezi că Rusty a făcut asta? Jeannie auzind paşii fermi ai lui Rafe care se apropia, venind dinspre sufragerie, zâmbi.

— Pentru că pentru unele persoane

prima dragoste este și ultima.

— Unde-i Tony?

— S-a culcat afară. Rafe se încruntă.

— Crezi că-i o idee bună? Jeannie ridică din umeri.

— A ţinut foarte mult s-o facă.

— Şi dacă se sperie?

— Unul dintre lucrători o să-l aducă acasă.

— De când îi cunoşti pe tipii ăştia? întrebă plin de suspiciune.

Ea îi acoperi gura cu palma.

— Ştii cum vorbeşti? El scutură din cap. Ea continuă:

— Ca un proaspăt tătic.

— Asta şi sunt, murmură pe sub palma ei. Ea izbucni în râs şi-i dădu drumul.

Stăteau în holul de la intrare. Tocmai o conduseseră pe Martha până la căsuţa ei, după ce o ajutaseră să aşeze în sufragerie masa pentru a doua zi.

Lumina ce se cernea prin fereastra înaltă arginta treptele şi poleia părul auriu al lui Jeannie, împrumutând profunzimi de miez de noapte privirilor albastre ale lui Rafe. În acea mică lume cufundată în penumbră, pe care o ocupau vremelnic, sunetele şi texturile, şi mirosurile sporeau în importanţă. Tonurile sprinţare din glasul ei şi zâmbetul ce răzbătea prin vocea lui, bluza ei strălucitoare de mătase şi cămaşa lui aspră de bumbac, parfumul de flori de câmp al săpunului ei şi esenţa de pădure emanată de after-shave… Ei erau din ce în ce mai atraşi unul de altul şi simţeau, mai

mult decât oricând, că sunt la unison.

— Deci, spuse el petrecându-şi braţul în jurul taliei ei şi trăgând-o lângă trupul lui fierbinte, fiul nostru doarme în aer liber, iar în noaptea asta suntem singuri, singurei. Aşa-i?

— Aşa-i. Ea îşi ridică braţele, explorând cu degetele sprâncenele lui mătăsoase, pomeţii înalţi, obrazul puţin asprit de barba de peste zi.

— Atunci fă-i loc lui tăticu', o avertiză el, depărtându-i coapsele cu genunchiul, în timp ce-i acapara gura într-un sărut pasionat. Dar tăticu' nu era singurul invadat parcă de un val teluric. Şi mămica voia să fie singură cu el, ştia asta. Ea îşi întredeschise buzele şi răspunse la chemarea imperativă a limbii lui cu propria

ei chemare. Sărutul se prelungi devenind un veritabil act de iubire. Limba lui se insinua pe cerul gurii, pe smalţul perlat al dinţilor ei, savurând umezeala mătăsoasă protejată de obrajii fragezi. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui, îşi apăsă sânii pe pieptul lui musculos şi-şi undui trupul lipindu-l de trupul lui.

Când în sfârşit îşi despărţi buzele de gura lui apetisantă, el îşi cufundă faţa în golul parfumat dintre gâtul şi umărul ei şi spuse cu voce întretăiată:

— Îţi dai seama că deşi am făcut un copil împreună, n-am făcut niciodată dragoste într-un pat. Ea îşi arcui gâtul, plăcerea-ulei fierbinte i se prelingea prin vene, glasul tremurător, vibrând de pasiune.

— E un pat dublu la etaj ce ne stă la

dispoziţie pentru a corecta această nedreptate. Era exact invitaţia de care avea nevoie. O ridică şi urcă scările cu ea în braţe, pentru prima, dar nu ultima noapte de iubire într-un pat. Cât despre lumina de la fereastra ei, fereastra lor acum, rămase aprinsă până târziu în noapte.

Înţelegând în ce măsură Rusty fusese întotdeauna pentru Laurrinda un sprijin de nădejde, locul unde-l îngropară fu cel de la dreapta ei. Dar cum el cultivase special pentru ea toţi acei splendizi galbeni trandafiri, ei îi aduseră din seră şi îi plantară într-un colţ al cimitirului creând o mică, suav parfumată grădină de amintiri. Asistenţa din incinta cimitirului nu fu la fel de numeroasă precum cea de la ceremonia

ce se desfăşurase cu zece zile în urmă. Aceasta dintr-o varietatea de motive, dintre care unul era acela că Rusty nu ajunsese bine cunoscut în tot ţinutul, ca Marele Tom, iar altul că el nu fusese niciodată un om prea sociabil.

Dar oamenii importanţi erau prezenţi: femeia care încă de copil îl privise ca pe un al doilea tată, bărbatul care de la el învăţase să călărească şi să mânuiască lassoul, băiatul care avea acum un nou profesor. Şi ceilalţi, nu mai puţin importanţi, deşi sunt menţionaţi la urmă: muncitorii care călăriseră alături de el mai mulţi ani decât puteau număra; bucătăreasa pe care el o poreclise

„Arţăgoasa”, deşi înfuleca tot ce-i punea ea dinainte, bunicii mexicani care, pe de-o

parte, erau extrem de nerăbdători să-şi vadă nepoţelul de zece ani, iar pe de alta aveau grijă să nu forţeze lucrurile. Acum ceremonia se terminase şi toată lumea se-ntoarse la conac pentru o gustare şi ceva care să le mai întremeze sufletul… toţi în afară de Jeannie, Rafe şi Tony. Cei trei mai zăboveau discutând cu drag despre bărbatul care fusese înmormântat, ezitând să abordeze monumentul adevăr ce prevestea o schimbare în viaţa lor.

— Rusty m-a învăţat să cioplesc, se grozăvea Tony.

— Şi pe mine, spuse Rafe spre surprinderea băiatului.

— Mie mi-a făcut o cutie pentru bijuterii, atunci când mi-am făcut găuri în urechi.

— Ţii minte când ne-a dus să schiem pe

apă?

— Cum aş putea uita? Rafe şi Jeannie se priviră şi izbucniră în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Tony, dorind să participe la veselia lor.

— Rusty a legat frânghiile de la schiurile noastre de şaua lui şi ne-a tras nu cu barca, ci cu calul.

— Eu mi-am distrus toată faţa, mărturisi Rafe cu urme de asprime în glas.

— Iar eu mi-am pierdut partea de sus a costumului de baie, îşi aminti Jeannie râzând. Tony îi fulgera cu privirea lui scrutătoare, când pe unul, când pe celălalt.

— Hei, voi doi, sigur vă cunoaşteţi de atâta vreme?

— Sigur, răspunseră adulţii la unison. Acum el îl ţintui pe Rafe.

— Vă căsătoriţi, tu şi cu mama? Rafe aprobă.

— Cred că era şi timpul, tu nu? În loc să răspundă la această întrebare, de fapt retorică, Tony îşi scoase din buzunarul pantalonilor briceagul pe care i-l lăsase Marele Tom. Timpul cât îl privi, le păru părinţilor lui cel mai lung moment din viaţa lor. Apoi îl puse deoparte şi după ce-şi drese glasul, i se adresă lui Rafe:

— Numele meu mic este aproape acelaşi cu al tatălui tău.

— Iar cel de-al doilea exact acelaşi cu al Marelui Tom.

— La înmormântarea bunicului, cineva a spus că arăt exact ca tine.

— Bucăţică ruptă. Jeannie, strânsă în vârful acestui triunghi perfect, păstra o

tăcere vibrantă, ţinându-şi bucuroasă respiraţia. Tony se încruntă.

— Eşti tatăl meu, nu-i aşa? Rafe zâmbi, dorind să strige întregii lumi:

— Da, sunt.

— Ei bine… Tony intră în binecunoscuta lui stare de neastâmpăr, apoi începu să se scarpine în cap şi la nas, şi să se legene de pe un picior pe altul înainte de-a căpăta curajul să pună întrebarea care-l frământase dintotdeauna:

— Unde-ai fost până acum? Rafe tăcu o vreme, punând în cumpănă satisfacţia răzbunării, cu nepreţuita şansă de-a avea o familie. Aceasta era ocazia pe care o aşteptase, pentru care se rugase, la care visase timp de unsprezece ani. Cu câteva cuvinte ar fi putut zdrobi şi zvârli afară din

mintea lui Tony amintirea Marelui Tom. Ar fi putut să-l distrugă pe acel bigot S.O.B. la fel cum odată şi acesta încercase să-l distrugă pe el. Să-l facă să decadă în ochii lui Jeannie prin repetarea acelor lucruri oribile pe care fermierul i le spusese în acea zi de demult. Dar cu ce preţ pentru băiat şi pentru femeia care-i stăpânea trupul.

Dintr-odată fu conştient de faptul că amărăciunea nu mai era aşa intensă ca până acum. Marele Tom era mort, iar lui nu-i mai rămăsese nici măcar un singur afurisit de lucru de dovedit acelui ticălos. Şi-apoi la fel de brusc îşi dădu seama că de fapt se răzbunase deja. Avea parte de cea mai bună răzbunare posibilă.

— Te-am căutat, fiule. Rafe îşi puse un braţ în jurul lui Tony, simţind că mâinile

micuţe îl îmbrăţişează şi ele, precum fac mâinile unui copil rătăcit ce-şi regăseşte tatăl. Apoi îşi întinse celălalt braţ către Jeannie, observând strălucirea argintată a ochilor ei, pe când o aducea în cadrul cercului familiar.

— V-am căutat pe tine şi pe mama ta.

EPILOG

Senatorul de stat, Rafe Martinez urca spre podium pentru a-şi depune jurământul pentru prima sa sesiune în Congres. Alături de el, purtând unul dintre cele mai pline de gust şi mai stilate costume de maternitate, costum ce făcea parte din garderoba ei de profesoară de engleză, stătea soţia lui; de la căsătoria lor trecuseră optsprezece luni. Iar alături de aceasta, plin de neastâmpăr, se

afla fiul lor de unsprezece ani. Vocea lui Rafe răsuna tare şi clar, pe când cu mâna dreaptă ridicată el jura să susţină şi să respecte atât Constituţia statului Texas, cât şi pe cea a Statelor Unite ale Americii, nelăsând nicio îndoială în mintea fiecăruia că va lupta până la moarte pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor garantate de aceste măreţe documente. Publicul, aflat în galeria de deasupra camerei Senatului, izbucni în aplauze unanime la sfârşitul ceremoniei. Fusese o campanie viu disputată între bătrânul funcţionar-băiat bun, dar care-şi încălcase în mod constant promisiunile făcute în timpul campaniei anterioare, şi întunecatul armăsar care tânjea să poarte stindardul conaţionalilor săi.

Aşa după cum Jeannie prevăzuse mai de mult, electoratul îi iertase lui Rafe acea rătăcire din tinereţe. Oh, e-adevărat vulturii din mass-media se hrăniseră luni de zile din această istorie. Dar alegătorii îşi exprimară opţiunile, în ciuda titlurilor imense din aceste ziare. Şi-n ultimă instanţă asta conta.

Acum, când brunetul şi chipeşul senator din San Antonio se-ntoarse să-şi sărute blonda soţie şi pe fiul lor, aplauzele se amplificară, fiind însoţite de ovaţii. Acest bărbat şi această femeie personificau noul Texas-un stat unde oamenii erau judecaţi în funcţie de onestitatea şi competenţa lor, iar nu după avere sau după ţara de origine a strămoşilor lor. Această familie de trei, în curând de patru, reprezenta cea mai bună alegere pentru cele două lumi.

SFÂRŞIT